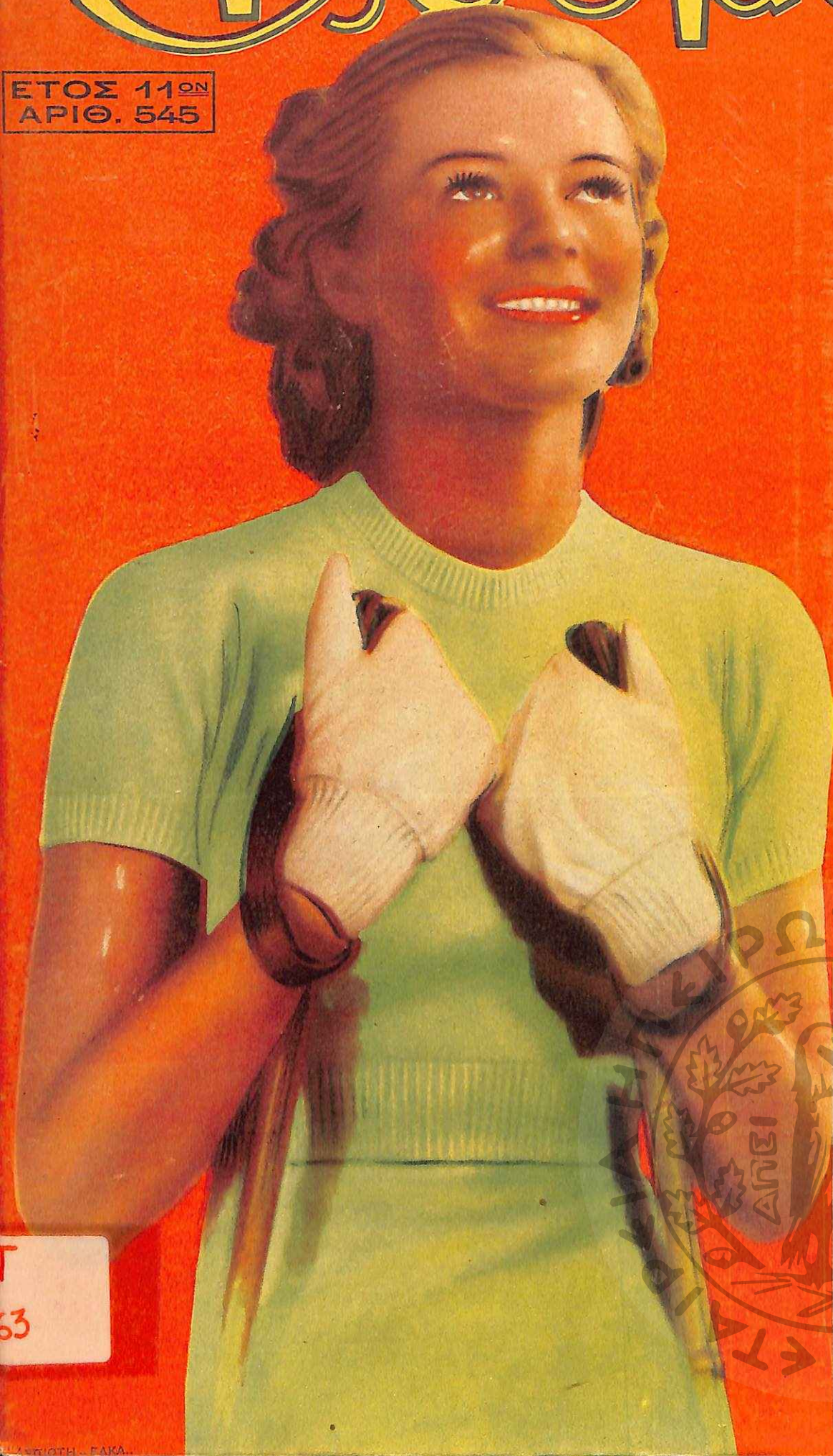

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 11^{ON}
ΑΡΙΘ. 545

68
ΣΕΛΙΔΕΣ

Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

Η ΠΟΛΥΤΑ
ΤΟΥ
ΤΡΟΜΟΥ

ΕΝΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ MORAY DALTON

Εβδομαί

Ξαναφεύγει μακριά ή τρελλή Αποκρηά...

Ξεψύχσες Καρνάβαλε
"Όσες «μισές» και νάβαλε
ή κάνουλα του κάπελλα
κι' δσα κι' αν σκόρπισες παντού χαρτένια παλαιοκάπελλα
ξεψύχισες Καρνάβαλε
άπεθανες ευτράπελα!

Είς το δικό σου θάνατο
κανένας δε λυπήθηκε, και παρετέθη δείπνο
γαρούμενος εἶπ' ὁ γλεντζές, στὸ φίλο του: «Κοπάνατο,
τὸ τελευταίον «δάχτυλο» ἀπὸ τὸ κρασόκάνατο
καὶ πᾶμε πιά γιὰ ὕπνο!»

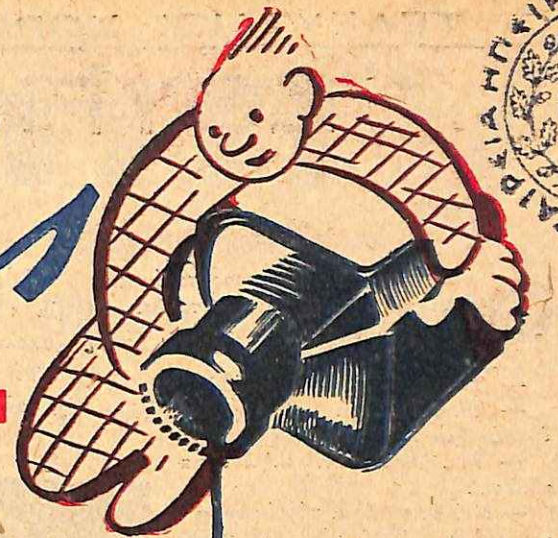
"Ετσι ἀπλᾶ ξεψύχισες
ἐσὺ ποὺ νύχτες συνεχεῖς σὰ δαίμονας ἀντήχησες
στὰ δέντρα καὶ τοὺς δρόμους
καὶ ἀπησχόλησες πολὺ Ἀρχὰς καὶ ἀστυνόμους.
Μὰ φαίνεται, αἰώνως πῶς θάσουνα ἐνόμιες
γιατὶ ὅλο χρέη φοβερά στοὺς πάντας κληρονόμους.
Πανάκριβη πληρώσαμε τὰ γλέντια καὶ τ' ἀστεῖα σου
τὴ ροῦμπα καὶ τὸ «τάγκο»,
οἱ πάντες ἐξ αἰτίας σου
μείνανε δίχως φράγκο,
καὶ ἐπὶ πλέον σ' ὅλους μας, ἀκόμα μένη ἀπλέρωτος
κάποιος Καρναβαλίστικος λογαριασμός τοῦ "Ερωτος!

Ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ "Ερωτας αἰσχροκερδὴς ποὺ εἶναι
προσφέρει τζάμπα τὰ «ὄρ - ντ - ἐβρ» καὶ δὲ σοῦ λέει «δίνει»
κι' ἐνῶ μὲ τὸ «ἀπεριτίφ» ἀνάβεις καὶ κορώνεις
σὲ «γ δ ὕ ν ε ι...» καὶ πληρώνεις!!

Αὐτὰ λοιπὸν Καρνάβαλε μᾶς σκάρωσες καὶ πάλι
μὰ ἔληξ' ἡ κραιπάλη
τελειώσαν τ' ἀστεῖα
κι' ἀρχίνησ' ἡ νηστεία.
Σὲ μιὰ γωνιά, πετάχτηκε τσαλακωμέν' ἡ μάσκα
καὶ τὴ Δευτέρα τὸ πρωὶ
σταμάτησ' αἴφνης ἡ βοή
καὶ τελειώσαν τὰ φιάσκα
καὶ πᾶς τις ἐννοεῖ.

Δυὸ μεθυσμένοι σέρνονταν σὲ κάποιο πεζοδρόμιο
μιὰ σερπαντῖνα χόρευε, μονάχη τῆς αὐτῆς,
κι ἦταν αὐτὸ τὸ θέαμα σ' ὅλους τοὺς δρόμους ὅμοιο
ἐνῶ ὁ Βορρηᾶς ἐσήκωνε σκόνες καὶ κομφετί.

Εὐ.—

ΤΕΤΑΡΤΗ

9

Μαρτίου 1938

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

**Ἡ νύχτα τοῦ τρό-
μου**

Ἐνα νέο ἀστυνομικὸ
μυθιστόρημα.

Ὁ Νικητὴς

Πρωτότυπο ἑλληνικὸν
διήγημα τῆς κ. Ἰω.
Μπουκουβάλα - Ἀνα-
γνώστου.

Καθαρὴ Δευτέρα

Μία ἐπικατὴ ἐμμετρῆ
σελὶς τοῦ κ. ΑΛ. ΣΑ-
ΚΕΛΛΑΡΙΟΥ.

**Ὁ Πῶλ Μισὺνι
στὰς Ἀθήνας**

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΙΕΥΘ. 1. Τζογᾶ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.38
35282

“ΖΟΥΓΚΛΑ-ΠΑΡΤΥ”

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΒΡΑΔΥΑ

Ὁ ὑπάλληλος τῆς γκαρνταρόμπα ἔχει πελαγώσει κυριολεκτικῶς. — Τὸ ἑκατὸ εἴκοσι ἔζη στὸν κύριο.

— Τὸ ἑκατὸ δέκα τρία ἐδῶ...
— Τὰ παλὰ νὰ πάνε μαζί!.. Δῶσε ἕνα ἀριθμὸ καὶ γιὰ τὰ δύο.

— Ψίτ. “Ἐνα παλὸ κι’ ἕνα κα πέλλο...”

— Μιὰ στιγμὸύλα, κύριέ μου, μιὰ στιγμὸύλα... Ἐδῶ αὐτὸ τὸ παλὸ πιανοῦ εἶναι;

— Τὸ ἑκατὸ σαράντα ὀχτώ...

Ὁ μικρὸς προβάλλοντας τῆς ταβέρνας “Μοστρου”, πού ἔχει μεταβληθῇ σὲ γκαρνταρόμπα εἶναι γεμάτος — πατεῖς με πατῶ σε — ἀπὸ ἕνα κόσμο περίεργο καὶ ἀλλοπρόσωπο.

“Ἐνας — πασσαῖς μεγαλοπρεπῆς προσπαθεῖ νὰ δώσῃ τὸ παλὸ του ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνει. “Ἐνας φοβερός καὶ τρομερὸς Μπετουίνος μ’ ἕνα σωρὸ γιανταῖνια καὶ μαχαίρια παρακαλεῖ μὲ ὕφος ἐξουτελιστικὸν γιὰ τὴν ἀγριότητά του νὰ τοῦ δώσουν ἕνα νούμερο.

Δυὸ χανούμισσες περιμένουν ὑπομονετικὰ τοὺς καθαλλιέρους τους, ἔναν “Ἀγγλο περιηγητὴ κι’ ἕναν Μαροκινό, πού κι’ αὐτοὶ πολιορκοῦν τὴν γκαρνταρόμπα καὶ παρακαλοῦν τὸν ὑπάλληλο νὰ εὐδοκήσῃ νὰ τοὺς πάρῃ τὰ παλὰ τους.

Κι’ ὅλο μπαίνουν καινούργια πρόσωπα. “Ἀλγερινοί, Μαροκινοί, Σπαῖδες, Μπεντουίνοι, πασσαῖδες, ἐξωτικὲς χορεύτριες, χανούμισσες κατὰξαντες καὶ λογιῶν-λογιῶν ἀραπάδες τρομεροὶ στὴν ὄψη.

Ἡ ὁδὸς Καποδιστρίου ἔχει γεμίσει ἀπὸ “ἀεροδυναμικὰ” πού φθάνουν κάθε τόσο μὲ καινούργιες φουριέες. Καπετάνιοι, ναῦτες, χοτζάδες, ἀνθρωποφάγοι κλπ.

Ἡ κοσμοπλημῦρα εἶναι ἀφάνταστη. Ὁλόκληρη ἡ ἀφρόκριμα τῆς κοσμικῆς κινήσεως ἔχει γεμίσει τὴν σάλα τῆς μικρῆς ταβέρνας. Οὐτε μισὸ κάθισμα δὲν ὑπάρχει καὶ ὅμως ἡ κυκλοφορία καταντᾷ προβληματική.

Ἡ ταβέρνα τῆς ὁδοῦ Καποδιστρίου ἔχει μεταβληθῇ ἀπὸ τὴν κ. Ο’ Κάφρου σ’ ἕνα κομψότατο ἀραβικὸ “λοκάλ”.

Λίγα μαξιλάρια καὶ δυὸ τρεῖς χαμηλοὶ σοφάδες στὸ βάθος.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ ἐπίπλωσις. Τὰ μπλέ καὶ τὰ κόκκινα φῶτα δίνουν ἕνα τὸνο ἐξωτισμοῦ. Ἀκούγεται ἕνα κλαρίνο πού παίζει ἕνα παθητικὸ ἀνατολίτικο ἰσοκόπο. Τὸ σκεπάζουν ὅμως ἄμε-οὶ οἱ φωνὲς καὶ τὰ γέλια τῶν προσκεκλημένων.

Στις 11 ὁ κ. Ραντίκ καὶ ἡ κ. Ραντίκ καταβάνουν μ’ ἕνα... γαϊδάρο. Ἐπακολουθεῖ κοσμοχαλασία.

Τὸ κέφι δυναμώνει ὅσο περνάει ἡ ὥρα.

Σ’ αὐτὸ συντείνει δέκα καὶ τὸ οὐίσκου.

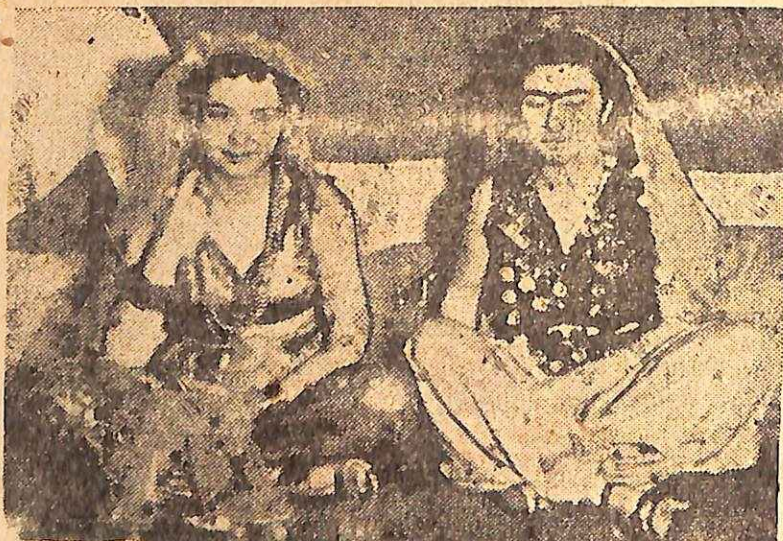
Λίγ’ Ἀλγέρι με λίγη Λεγεῶνα Ξένων.

πού ρεῖ ἀφθόνως

Ὁ χορὸς, τὸ οὐίσκου, καὶ τὰ πειράγματα κάνουν νὰ φθάσῃ τὸ κέφι εἰς τὸ κατακόρυφο.

Μιὰ ἐπιτροπὴ συσταθεῖσα ἐκ τοῦ προχείρου βραβεύει τὴν καλλίτερη ἐμφάνιση.

Τὸ βραβεῖο, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ «τρία πορτοκάλια» τὸ παίρνει ἡ κ. Μαντζούφα, ἡ ὁποία πράγματι ἔχει μιὰ

Δυὸ χαριτωμένες ὁδολίσσες.

ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχημένη ἐμφάνιση. — «Φύλαξ τοῦ χαρεμιῦ».

“Ἀς ρίξουμε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὴ σάλα.

Νά ἡ κ. Μπασιτῆ καὶ ἡ κ. Ρομανοῦ χανούμισσες μὲ πασσαῖ τὸν κ. Γεράκη. Ἡ κ. Ρήζ, μιὰ γοητευτικὴ χορεύτρια, ἕνα χαριτωμένο ναυτάκι ἡ δις Ματζούφα. Μιὰ «μυστηριώδης ἀνατολίτισσα», ἡ κ. Ἑλένη Βλάχου. Νά κι’ ἄλλη ἀνατολίτισσα μὲ δυὸ μεγάλα μαύρα μάτια, «ἀεριτὰμπλ» ἀνατολίτικα, ἡ δις Λύα Καμπᾶ.

Ἐξαιρετικὲς ἐμφανίσεις οἱ κυρίες καὶ δεσποινίδες. Ο’ Κάφρου, Μεσηνέζη, Σινιδόγλου, Χαρακόπου, Ρωμανοῦ, Καμπάνη, Λαζαρίμου, Κάμπερματς, Λεονκίδη, Καρέρ, Μπόττη, Μπλάκλερ, Βύγενιδη, Νικολαΐδη, Νάζου, Εμπεδοκλῆ, Φωτιάδη, Ἀργυροπούλου, Λυκιαρδοπούλου, Ἀδέρωφ,

Λυκουεζίου, Δημητρακοπούλου, Λαντιέ, Κουμαντάρου, Παπάγου, Βάττη, Ρίντ, Φιντάο, Λίτσα, Βαλαωρίτη, Λελοῦδα, Λανταλίδη, Ἑμπερίκου, Μαραθῆα, Καφατζόγλου, Καρόλου.

Τὸ γλέντι παρατάθη μέχρι τῆς 31)2. Ὑστερα ἡ κ. Ο’ Κάφρου καὶ οἱ... χάνοι τῆς μετέδωσαν ἕν σώματι στὴν “Ἀρτζεντίνα”, τὸ γνωστὸ κέντρο τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, καὶ τὴν ἀναστάτωσαν κυριολεκτικῶς.

Κατέλαβαν ἐξ ἐφόδου τὰ τραπέζια καὶ μπήξανε κάτι ἀγριοφωνᾶρες ἐπὶ πὺλ νόμιμες ὅτι πρόκειται πράγματι περὶ... ἀγρίων. Οἱ «κελεμπίες» καὶ τὰ «σαλθάρια» δὲν ἐννοοῦσαν μὲ κανένα τρόπο ἰσχυάσουν.

Κατέλαβαν ἐξ ἐφόδου τὸ «μπάρ» καὶ ἐσυνέχισαν τὰ οὐίσκου του ἀπὸ καὶ πὺλ τὰ χαν ἀφήσει... — “Ἦρθαν τ’ ἄγρια νὰ διώξουν τὰ ἡμερᾶ...”

Ἡκούσθη νὰ λήθῃ ἕνα ἐρωτευμένο φράκκο ἐνφ’ κοπανοῦσε τὸ ἔδωδο «τζίνο» εἰς ὑγείαν τῶν μαύρων ματιῶν τῆς Μάργκαρετ, τῆς τρισηχταμηνῆς «μπαργούμαν» τῆς “Ἀρτζεντίνας».

Ἀργὰ τὰ ξημερώματα ἔβλεπε κανεὶς ἀθλίους σπαῖδες καὶ κατσουφιασμένους πασσαῖδες νὰ παίρνουν ἡσυχά-ἡσυχὰ τὸ γαλατάκι τους: στὰ γαλακτοπωλεῖα.

Κι’ ἄλλη μιὰ ἔχτα πέρασε. Μιὰ νύχτα ἀποκρηστική γιομάτη τρελλὸ κέφι

Ο ΝΙΚΗΤΗΝ

Διήγημα τῆς κ. Ἰωάν. Μπουκουβάλα-Ἀναγνώστου

δὰ τ’ ἀποφάσιζε νάρθη; Νὰ πα-
ζήσῃ ὁλότελα τὴς προλήψεις;
Γιατὶ βέβαια ἀπὸ θωότητα δὲ
θάρχονταν στὴ γκαρσονέρα ἐνὸς
νέου, ἡ Μαίρη, τὸ ἔξυπνο κορίτσι.
— Θάρθης καμμιὰ μέρα νὰ ἰδῇς
τὸν κῆπο μου; τῆς εἶπε πῆ, κι’ ἀκόμα
δὲ μποροῦσε νὰ ψυχολογήσῃ καλὰ κι’
ὁ ἴδιος τὴν πρότασί του.

Ἦταν λόγια τῆς στιγμῆς, ἀμυαλά,
δίχως βαθύτερο νόημα, μὲ τὴ βεβαιό-
τητα πὺς θὰ τοῦ ἀρνιόταν συνοδευό-
ντας τὴν ἀρνησί μὲ καμμιὰ εὐφυολογία;
Ἦταν κάποια περιέργεια, νὰ κα-
ταλάβῃ καλὰ τὸ χαρακτῆρα τῆς, πὺς
ἔφθανε ἡ χειραφέτησή της καὶ πὺς ἡ
ἀγνότης τῆς; Ἦταν σαδισμὸς γιὰ
νὰ τὴν ταπεινώσῃ, νὰ τοῦ ὑποσχεθῇ
αὐτὸ τὸ χατήρι καὶ μετὰ νὰ τῆς τὰ
στρίψῃ αὐτὸς, νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ
ἔλθῃ. Γιατὶ σίγουρα δὲν ἔπρεπε νὰ
ἔλθῃ, δὲν ἔπρεπε.

Τινάχτηκε ὁ Πέτρος ἀπὸ τὸ ντιβάνι
του, ἀναστενάζοντας βαρυνά, κι’ ἀρχι-
σε νὰ φέρῃ βόλτες στὴν κάμαρά του
μὲ τὰ χέρια στὴς πλάτες, μὲ τὸ κεφάλι
σκυφτό.

Θάταν εἰκοσιόκτ’ — τριάντα ἐτῶν,
ἄμορφο παιδί μὲ λεβέντικη κορμο-
στασία. Μιὰ παράξενη χλωμάδα ἔκα-
νε ἐντύπωση στὴ δυνατὴ κα-
λοφτιαγμένη φυσιογνωμία
του.

Πεντέμιση... ἔξη... σίγουρα
τὸν εἶχε γελάσει.
“Ἀνοιξε διάπλατο τὸ πα-
ράθυρο κι’ ἀνάσανε βαθειὰ
τὸ μυρωμένο ἀέρα τοῦ δειλι-
νοῦ.

Τὰ χέρια του ἔτρεμαν ἀπὸ
τὴ διέγερση. Ὅσο περνοῦσε
ἡ ὥρα, ὅσο πίστευε πὺς δὲ
θάρχονταν, τόσο φούντωνε ὁ
πόθος του, τόσο πάλευαν οἱ
δυὸ ἄνθρωποι μέσα του.

Ὁ ἕνας πὺς τοῦ φώναζε:
— Δικαίωμα εἶνε κι’ ἡ χα-
ρά κι’ ἡ εὐτυχία, σάν τὸν ἦ-
λιο, σάν τὸν ἀέρα.

Κι’ ὁ ἄλλος πὺς τοῦ ψιθύ-
ριζε:
— Ναί, μὰ γιὰ σένα εἶναι
ἐγκλημα, πρόσθεε!

Ὅκτ’ ἔχοντες βαρσοῦσε
αὐτὴ ἡ ἀγωνία, γαί, ὁκτώ.
Ἦταν εἴκοσι ἐτῶν παιδί ὁ-
ταν ἀρπαξε τὴν ἀρ-
ρώστεια, σὲ μιὰ ὀ-
λέθρια στιγμὴ. Τὴν
πῆρε ἀσπίφισμα στὴν
ἀρχή. “Ἐ, τόσοι καὶ
τόσοι ἄλλοι... Μὰ ὁ-
σο περνοῦσε ὁ και-
ρὸς τόσο τὸ πρόσω-
πο τῶν γιαντῶν σκυ-
θρόπαζε. Καὶ μιὰ λέξη τοῦ-
λεγαν πάντα ὅλοι, ἐφιαλ-
τικά:

— Ἀπαγορεύεται!
Ἀπαγορεύεται τοῦτο, ἀ-
παγορεύεται ἐκεῖνο, ὅλα ἀ-
παγορεύονται. Ὅκτ’ ἔχ-
οντες ἔλθῃς καταραστὴ τῆ ζωῆς

πολλὲς φορές στὸ διάστημα αὐτό. Ἡ
ὁμορφιά του, ἡ θέση του, ἡ περιουσία
του, τοῦκαναν πὺς δύσκολη τὴν ἀσκη-
τικὴ ἐγκάρτηση. Ἀνεξάρτητος ὁλό-
τελα, οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, οὔτε
οἰκογένεια, τραπεζικὸς ὑπάλληλος,
μὲ λαμπρὸ μέλλον, εὐπορος, μορφω-
μένος. Τί τοῦλειπε γιὰ νὰ τὸν κυ-
τάνε μὲ πόθο τὰ γυναικεῖα μάτια; Τί
τοῦλειπε γιὰ νὰ τὸν γράψουν μὲ χρυ-
σὰ γράμματα στὰ κατάστιχα τῶν «ὑ-
ποψηφίων» ὅλες οἱ μητέρες, θείες,
συγγενεῖς;

Ἡ φήμη ὅτι εἶχε δηλώσει ρητὰ
πὺς δὲν παντρεύεται, δὲν ἀφώπλιζε
καμμιὰ. “Ἐ, καθέναν μὲ τὴν τύχη
του...”

Καὶ κάθε τόσο, νὰ σου καὶ μιὰ
πρόταση, τρία ἑκατομμύρια αὐτῇ,
καλλονὴ ἐκείνη, ἀρχοντοπούλα ἡ
ἄλλη....

Αὐτὲς ἦταν οἱ μικρὲς δοκιμασίες.
Τὴς νικοῦσε, εὐκόλα, παίρνοντας ἕνα
εἰρωνικὸ χαμόγελο, καὶ λέγοντας, μ’
ἕνα ὕφος Δὸν Ζουάν:

— Νὰ παντρευτῶ ἀπὸ τώρα; Νὰ
σκλάβωθῶ; Δὲν παλάβωσα! “Ἀν ἄ-
γαπήσω...”

Χίλιες πεταλούδιτσες εἶχαν κάψει

Ἦλθε κοντά της καὶ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι...

τὰ φτερά τους στὴ φλόγα τῶν ματιῶν
του. Τὴς ἀγαποῦσε ὅλες καὶ καμμιὰ.
Εἶχε βγῇ πάντα νικητὴν στὸν ἀγῶνα.
Οἱ γυναῖκες τὸν φοβόνταν κι’ οἱ ἄν-
τρες τὸν μακάριζαν. Τὸ κλειστὸ τοῦ
ὕφους τὸ παίρναν οἱ πεταλούδιτσες γιὰ
συμμερονοτολογία. Καὶ τὰ κορίτσια
τῶν καλῶν οἰκογενειῶν τρελλαίνονταν
μὲ τὸ μελαγχολικὸ του τὸ χαμόγελο,
μὲ τὴ συνηθισμένη του κρύα εἰρωνία,
καὶ τὸν θεωροῦσαν ραφιναρισμένο,
διαφορετικὸ Δὸν Ζουάν.

Μὲ τὸ ποτήρι στὰ χεῖλη, μεθυσμέ-
νος πάντα λιγάκι, δίχως νὰ ἐγγίξῃ
τὸ γλυκόπιστο κρασί, εἶχε περάσει τὰ
ὀκτὼ χρόνια τῆς νιότης του.

Τὴ φοβόταν τὴ στιγμὴ πὺς θὰ γινό-
ταν ἡ πάλαι πὺς τραγείδι.

Ἦξερε πὺς θάρθη. Πὺς μιὰ μέρα
δὲ θὰ τοῦ χρησίμευε οὔτε τὸ χαμόγε-
λο τοῦ Δὸν Ζουάν, οὔτε ἡ εἰρωνική
του πόζα.

Κι’ ἦλθε. Τὴν ἔλεγαν Μαίρη. Ὅταν
πρωτοπῆκε στὸ γραφεῖο του, εἰκο-
σὸχρονο λουλουδὶ δλοανθισμένο, ἡ μα-
τιά της ἔπεσε ἀπάνω του, ἴσια θαρρα-
λέα. Δὲν ἦταν πολὺ ἄμορφη, μὰ ἡ ἄ-
νοιξη ζωντανεμένη, ὅλο γέλιο καὶ
φῶς. Φτωχὸ κορίτσι, ἐλεύθερο πουλί
κι’ αὐτῇ, σάν κι’ αὐτόν.

Τὴν ἀνάπησε ἀμέσως, χωρὶς ποτὲ
νὰ τῆς πῇ μιὰ λέξη ἐρωτική. Τὴν τυ-
ράνησε μὲ χίλιους τρόπους, γιατί κι’
αὐτῇ, τὸνοῦθε, τὸν ἀγαποῦσε.

Κι’ ἄξαφνα, χθές, τῆς πρότεινε νάρ-
θη στὸ σπίτι του.

Ἦταν ἐξήμιση πιά ὅταν
τὴν εἶδε ν’ ἀνοίγῃ τὴ σιδε-
ρένια πόρτα καὶ νὰ διαβρίνῃ
τὸν κῆπο. Τραβήχτηκε ἀπὸ
τὸ παράθυρο καὶ περιμένε ν’
ἀκούσῃ τὸ κουδοῦνι. Τὰ μη-
νίγγια του ἔγυμναν καὶ τὰ
χέρια του ἦσαν παγωμένα.

Μὰ τὸ κουδοῦνι ἀγοῦσε.
Ἀξάφνα κρυσταλλένια, ἀ-
κούστηκε ἡ φωνὴ τῆς κο-
πέλλας:

— Κύριε Βάθη!

Ἦταν προϊστάμενός της
καὶ δὲν τῆς εἶχε δώσει ποτὲ
τὸ θάρρος νὰ τὸν φωνάξῃ
διαφορετικά.

Πρόβαλε τὸ κεφάλι του
στὸ παράθυρο.

— Ἀ, ἦλθες; ἔκανε ἀχνά,
σάν ἐκπληκτικὸς τάχα.

— Ἦλθα, ἀποκρίθηκε ἡ
Μαίρη, κατεβάζοντας τὸ κε-
φάλι, καὶ σὲ λίγο, μὲ γέ-
λια:

— Ἐλάτε νὰ μοῦ δείξετε
τὰ λουλούδια σας!

Κατέβηκαν τὰ λίγα σκα-
λοπάτια, ἦλθε κοντά της, τῆς
ἔδωσε τὸ χέρι. Καὶ τὸ δικό
της τὸ χεράκι ἦταν παγωμέ-
νο. Κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη
τῆς ψάθα, ὅμως, τὸ στρογ-
γυλὸ, παιδιάτικο πρόσωπό
της ἦταν ἀναμμένο, καὶ τὰ

μάτια της άστραφταν στο δειλινό.

— "Αργησες, τής είπε με βραχνή φωνή.

Χαμογέλασε και κατέβασε πάλι το κεφάλι.

— Γιατί δίσταζες νάρθης; Έκανε αυτός γρήγορα, ειρωνικά.

Τράβηξε το χέρι της από το δικό του, κι' άποκρίθηκε ζωηρά:

— Δίσταζα; Γιατί;

— Ξέρω κι' εγώ; Έκανε ο νέος με άμνησιν. "Ίσως να μη σε ίδω κανείς και φαντασθή... νά... πώς είμαστε έρωτευμένοι.

Τά χείλη του σούφρωναν με μιὰ ειρωνική πτυχή, καθώς έλεγε τὰ λόγια αυτά.

— Έσβυσε η λάμψη από τη ματιά της. Σοβαρή, θλιμμένη, είπε σιγά:

— Δέ μπορούν να τὸ φανταστούν αυτό, 'Εξ άλλου, δέν σκέπτομαι να μὲ μὲσα στο σπῖτι σας... Κά ίδου με μιὰ στιγμή τὰ λουλούδια, και θα φύγω

Δέν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. 'Η θλιμμένη της έκφραση τὰ ὡμολογούσε όλα. Τὸν ἀγαπούσε, τὸν ἀγαποῦσε ἡ ζωντανεμένη αὐτὴ ἀνοιξη, τὸ καλὸ, ἀπλὸ κορίτσι, τὸ ἐλεύθερο.

Τῆς έπιασε με λαχτάρα τὸ μπράτσο. Τρόμαξε αὐτὴ, και τὸν έκύτταξε έκκληκτικῶς.

— "Ελα, δες τὰ λουλούδια, και πές μου τί σ' ἀρέσει να σοῦ κόψω,

— "Ω, να μοῦ κόψετε, ὅχι, εἶπε ἀργά, παραπονεμένα. Εἶνε κρίμα.

Τῆς φόρτωσε λουλούδια τὴν ἀγκαλιά.

Γύριζαν τὰ μονοπάτια τοῦ περβολίου, βουβοί, θλιμμένοι, σαστισμένη λίγο ἡ κοπέλλα κι' αὐτὸς χλωμός, με μάτια ἀστραφτερά, σάν νάχε πυρετό. Φωνὴ δέν ἀκούγονταν στο ἐξοχικό σπιτάκι. Κάτι γέλια παιδιῶν μακρὰ, και τὰ τσιρίσματα τῶν πουλιῶν ποῦ μαζεῦονταν γιλιὰδες στὴ φουντωμένη καρυδιὰ γιὰ νὰ κουρινιάσουν.

— "Ενα ἀνάλαφρο ἀεράκι έπαιζε με τὰ καστανόχρωμα μαλλιά της κοπέλλας. Σὰ πτεροῦνες ἀνέμιζε ἡ μεγάλη ἀσπρη ψάθα και τὰ φαρδεῖα βλάσ-μαῖα μανίκια τοῦ φουστάνιό της. Καθώς τσίτωνα τὸ λεπτὸ ὕψωμα ἀπάνω της τὸ κομὶ της διαγραφόταν σπαθῶτο, λιγερό.

— "Όταν τέλειωσαν τὴ βόλτα τοῦ περβολίου, βρέθηκαν πάλι στὴν εἰσοδο.

— Τώρα να πηγαίνω, εἶπε ἡ Μαίρη δίνοντάς του τὸ χέρι... Εὐχαριστῶ, χαλάσατε τὸν κῆπο σας γιὰ μένα.

Τῆς έδωσε κι' αὐτὸς τὸ χέρι, μὰ ἀντὶ νὰ τὴν ἀποχαρετήση, τὴν τράβηξε κατὰ τὸ σπῖτι.

— Δέ θὰ φύγης ἔτσι, πέρασε νὰ ξεκουραστῇς... νὰ συγυρίσης τὰ λουλούδια...

— Θὰ προτιμοῦσα...

— "Ελα, κοιταμάρες! φώναξε αὐτὸς και τὴν έσπρωξε μαλακά.

— Φωνάζτε τὴν ὑπηρετρία να μοῦ δώση ἕνα σπάγγω, νὰ τὰ δέσω, εἶπε γρήγορα, ἡ μικρὴ, καθώς στάθηκε στο διάδρομο.

— Δέν ξέρω ἂν ἤθε... εἶχε πᾶει σὲ μιὰ δουλειά... Έκανε ὁ Πέτρος, σαστισμένος και καταρόστηκε τὴ στιγμή, ποῦ τῆς εἶχε δώσει ἄδεια ἐπίτηδες γιὰ ὅλο τὸ ἀπόγευμα, τῆς γρηᾶς Σμαράγδας.

— "Α, Έκανε ἡ κοπέλλα δὺσπιστα. Τότε δέν πειράζει τὰ παίρνω κι' ἔτσι.

Τὴν έσπρωξε μαλακά στο σαλονάκι. Τῆς πήρε τὰ λουλούδια και τὰ σκόρπισε στο ντιβάνι.

— Σ' ἀρέσουν τὰ λουλούδια;

— "Ω, ναί, μ' ἀρέσουν.

— "Και τί ἄλλο σ' ἀρέσει στὴ ζωὴ; Πές μου!

— Τὰ παιδιά.

— Και τί ἄλλο; Και τί ἄλλο;

Τῆς έπιασε τὰ γυνὰ μπράτσα και τὴν έκύτταξε στο μάτι. Κατέβασε αὐτὴ τὸ κεφάλι. Μὰ αὐτὸς τῆς σήκωσε τὸ σῶγόνι και τῆς εἶπε ἐπιτακτικά:

— Κύτταξέ με στο μάτι, κι' ἀποκρίσου. Λουλούδια, παιδιά, κι' ἀγάπη, δέν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, κι' ἀγάπη, Έκανε ἡ κοπέλλα σταθερά, και τὰ μάτια της δέν τραβήχτηκαν ἀπὸ τὰ δικά του.

Τὴν έσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, κόλλησε τὸ μάγουλό του στο δικό της, και τῆς μουρμούρισε ἀχνά:

— Μ' ἀγαπᾷς;

— Ναί, ἀποκρίθηκε μ' ἕνα λυγμὸ στὴ φωνὴ ἡ μικρὴ.

— "Ήταν τόσο ἀγνὸ, τόσο παρθενικὸ τὸ πρόσωπο αὐτὸ τὸ ψέμμα δέ θάχε ποτὲ μολύνει τ' ἄλικά της χείλη.

Κι' ὅλη αὐτὴ ἡ παρθενία, ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνοιξη τοῦ δινόταν ἀπλᾶ, χαμογελαστή.

Τὸ μυαλό του γύρισε. Κόλλησε τὰ χείλη του στο δικά της και τὴν έτράβηξε στο ντιβάνι.

— "Αφέθηκε στο χάδια του ἀπλᾶ σάν νὰ ἦταν κάτι ποῦ τὸ καρτεροῦσε καιρὸ.

Τὴν έγειρε στο μαξιλάρι, μέσα στο λουλούδια. Τὸ δωματίο ἦταν σκοτεινό. Ἀπὸ τὸ διάπλατο παράθυρο ἐρχόνταν οἱ φωνές τῶν παιδιῶν, οἱ μουρουδιές τῶν λουλουδιῶν.

Παίδια, λουλούδια, κι' ἀγάπη...

Τὸ ψιθύριζε ἀχνά:

— "Αφσέ με, ἀφσέ με!

Μὰ ὁ πόθος ζωγραφιζόταν στὴ φυσιογνωμία της. Δέ θὰ τοῦ ἀντιστεκόταν, σίγουρα. "Ενοίθε τὸ ὠρίμασμα τῆς παιδουλίας, ποῦ γινόταν γυναίκα, μέσα στὴν ἀνοιξη, μέσα στο δειλινό.

— "Η λαχτάρα τοῦ πεινασμένου ἀγριμιοῦ ἀστραφτε στο μάτι του. Θεὸς δέν ἦταν, ἀνθρωπος, ἀνθρωπος νέος κι' ἀρρώστος.

Τί εἶχε φταίξει γιὰ νὰ καταδικασθῇ. Ἡ χαρὰ εἶνε δικαίωμα...

Νὰ τὴν κάνει δική του, έπειτα γυναικα του νόμιμη...

Κι' ἡ ἀρρώστεια; Νὰ τὴ νίκηση, ἀψηφώντας τὴν... Κι' ἂν τὴν ἄρπαζε και τὸ κορίτσι αὐτό;... Θάνεβαιναν μαζί τὸ Γολγοθᾶ! Ποιὸς νόμος έλεγε πὼς έπρεπε νὰ ταφῇ ζωντανὸς ἀπὸ τὰ εἰκοσιεπτά του χρόνια; "Αν ὑπῆρχε Θεὸς θὰ τὸν έπαιρνε, θὰ τὸν πέθαινε, δέ θὰ τὸν ἄφινε νὰ ζῇ... Χίλιους ρόλους εἶχε παίξει στὴ ζωὴ.

Τώρα, ὅμως, μέσα στο λουλούδια, θ' ἄρπαζε τὸ ἄλικο στεφάνι και μ' αὐτὸ στολισμένος, θὰ τραβοῦσε γιὰ τὴ ζωὴ, γιὰ τὸ θάνατο...

Βογγούσε αὐτὸς, κι' ἡ μικρὴ έτρεμε σύγκορμη ἀπὸ φόβο και πόθο.

Σὲ μιὰ στιγμή, τοῦ ψιθύρισε:

— Κι' ἂν σ' ἀφήσω νὰ γίνῃ αὐτό... δέ θὰ με περιφρονῇς; Μ' ἀγαπᾷς ἀληθινά; Μὲ τὴ ψυχὴ σου; Θάμαστε πάντα εὐτυχισμένοι;

Γύρευε νὰ ἰδῇ τὴ ματιά του στο μισοσκόταδο. Τὰ βελουδένια μάτια της ἦταν ὅλο ἱκεσία ἀγάπης και πίστης.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στο χλωμά του μάγουλα. Τὰ χέρια του ποῦ τὴν χάιδευαν τολμηρὰ, σφίχτηκαν σὰ σὲ νικρικὸ σπασμό. Τὰ μάτια του θόλωσαν.

— Μ' ἀγαπᾷς με τὴν ψυχὴ σου; ἀκούστηκε σάν ἀναστεναγμὸς πάλι ἡ φωνὴ τοῦ κοριτσιοῦ.

— "Αεφωνα, ἕνα δυνατὸ χτύπημα ἀντήχησε. Τὸ χέρι του έπεσε βαρὺ στο μάγουλό της, τόκανε ν' ἀνάψῃ.

— "Εμεινε ἡ κοπέλλα μιὰ στιγμή σάν κεραυνοχτυπημένη.

— Στεκόταν αὐτὸς κοντὰ της, λαχνασμένος, με μάτι ἄγριο.

— "Η φρίκη ἀπλώθηκε στὴν παιδιαστική φυσιογνωμία της.

— Φύγε! ξεφώνισε αὐτὸς. Εἶσαι ἔτοιμη κι' ἐσύ νὰ μοῦ δοθῇς σάν ὅλες! Γυναίκα...

Τινάχτηκε σάν πληγωμένο ἀγρίμι. Τὰ πόδια του, ὅμως, λύγισαν, κι' έπεσε βαρεῖα στο ντιβάνι ξανά.

— "Απλώσε τὰ χέρια του ἱκετευτικά. Μὰ σὰ λάστιχο, πετάχτηκε πάλι ἡ κοπέλλα. Τὰ λουλούδια σκόρπιστηκαν ξεφρενα γύρω. Κι' ἐνῶ τὸ σῆθος του ἀνεβοκατέβαινε τρελλά, ἀκούσε τὴ φωνὴ της σκληρὴ, ἀδυσώπητη, μέσα ἀπὸ τοὺς λυγμούς:

— Σέ μισῶ! Σέ περιφρονῶ!

Τὰ βήματά της, ἀλαφιασμένα, ἀντιλάλησαν στο μάρμαρα τῆς σκάλας, έπειτα στο βότσαλα τοῦ κήπου. Εἶδε τὴν ἀνάλαφρη σκιά της στο μισοσκόταδο. Σταμάτησε στὴ σιδερένια πόρτα νὰ σκουπίσῃ τὰ μάτια της, νὰ συγυρίσῃ τ' ἀνάστατα μαλλιά της.

Πάλι νικητῆς, λοιπόν... αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο μέσο νὰ τὴ σώσῃ και νὰ σωθῇ. Ἀπὸ αὐτὴν έπρεπε νάρθῃ ἡ ἀντίσταση. Μιὰ και δέν ἐρχόταν, τὴν προκάλεσε ὁ ἴδιος βάρβαρος... "Ω!...

— "Εσφιξε τὸ κεφάλι του με τὰ δύο του χέρια. Εἶδε τὸ πονεμένο της πρόσωπο στο σκοτάδι, τὸ ἀγνὸ προσώπακι ποῦ τ' ἀγαποῦσε τόσο!

— "Ακούσε πάλι τὰ λόγια της: — Σέ μισῶ! Σέ περιφρονῶ!

Κι' αὐτὴ στεκόταν ἔκτομα στο κατώφλι του. Σὲ λίγο θάφευγε, τὸ θαλασσοί φουστάνι της θ' ἀνέμιζε ἀνὰ γιγχο, σημαία τῆς νίκης του.

Τὴν ἄλλη μέρα θὰ τοῦρριχνε θανάσιμες ματιές. Κι' αὐτὸς θάπρεπε ν' ἀποκριθῇ με τὸ χαμόγελο τοῦ νικητῆ. Κι' ἔτσι θὰ περνοῦσαν μέρες και μέρες, χρόνια και χρόνια... Καί θάλλαζε χίλιους ρόλους, χίλιους ρόλους...

Γιατὶ νὰ μὴν τῆς γράψῃ δύο λόγια, νὰ τῆς ζητήσῃ συγχώρεση, νὰ τῆς ἐξηγήσῃ;... Δέ βαρύνεσαι, λόγια, λόγια!

Τί χρειάζονται τὰ λόγια στο κατώφλι τῆς αἰώνιας σιγῆς;

— "Ενας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε στὴν ἡσυχὴ γειτονιά. Ἡ Μαίρη ποῦ εἶχε κάνει κιάλας δύο βήματα, κοκκάωσε. Δυὸ—τρεῖς διαβάτες σταμάτησαν. Ἡ γρηᾶ Σμαραγδῆ, ποῦ ἐρχόταν ἐκείνη τὴν ὥρα, μπῆκε στο σπῖτι.

Σὲ λίγο ἀντιβούιζε τὸ περιβόλι ἀπὸ τὸ θοῖνο. Καί τὴν ἄλλη μέρα, μὰ δῆθηκε ὅλος ὁ κῆπος, και τ' ἀπριλιάτικα λουλούδια σκέπασαν τὸ διορφο λειψανο τοῦ παλληκαριοῦ.

— "Επειτα, μαράθηκαν οἱ ἀνθοὶ ἀπάνω στο νεοσκαμμένο μνήμα, και ποτὲ κανένας δέν ἦρθε νὰ τοὺς ποτίσῃ με δάκρυα. Κανένας. Οὔτε ἕνα κορίτσι καστανό, ἀνθισμένο, νὰ φέρῃ τὴν ἀνοιξη στο κοιμητήριο.

Τὰ μάτια τῆς ἀγνῆς ψυχῆς τῆς Μαίρης δέν ἀνοιξαν νὰ ἰδοῦν τὴν ἀλήθεια πέρα ἀπὸ τὸν τάφο.

Κι' ἔτσι, λόγια πιὸ γλυκά δέν ἦλθαν νὰ σβύσουν τὸν ἀντίλαλο τῶν τελευταίων λόγων ποῦ εἶχε ἀκούσει ὁ Πέτρος στὴ στὴ ζωὴ:

— Σέ μισῶ, σέ περιφρονῶ!

— "Οκτῶ χρόνια εἶχε ἀγωνιστῇ νὰ κρύψῃ τὸ μυστικὸ του. Τὸ εἶχε βασιτάξει πέρα ἀπὸ τὸν τάφο. "Οκτῶ χρόνια εἶχε ἀγωνιστῇ νὰ νικήσῃ τὴ ζωὴ. Τὴν εἶχε νικήσει ἀμετάκλητα με τὸ θάνατο...

ΙΩΑΝΝΑ—ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΛΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Μὲ σλόου, φόξ, γραμμόφωνα,
λατέρνες, ἄμανέ,

ἡ καθαρή δευτέρα σὲ λίγα ἐνσταντανέ

Πρωί—πρωί ξεκίνησαν οἱ Ἀθηναῖοι ὅλοι

με δέματα, γραμμόφωνα, «κοντάκ» και παληο- [τούλουμα

πήραν λαγάνες μπόλικες, ἐφύγαν ἀπ' τὴν πόλι

και σὲ γρασιῖδια διάφορα γιορτάσανε τὰ «Κού- [λουμα].

Σὲ κάθε σιδηρόδρομο ἀπ' τὸ πρωί στὶς ἔξη.

γιὰ μιὰ θεσοῦλα μοναχά — κι' ἂς εἶναι και στὴν [τρίτη—

οἱ Ἀθηναῖοι ἐν σώματι σὺν γυναιξὶ εἶχαν τρέξει

και οἱ σταθμοὶ γιγῆκανε κάτι σάν τὴ Μαδρίτη.

Μέσ' στο βαγόνια κι' εἰδικῶς στὶς σκάλες τῆς [ἀνόδου

ἡρωϊκῶς πολέμαγαν τὰ... «τάγματα ἐφόδου».

Δέν ἔλειψαν κι' οἱ στρατηγοὶ ποῦ με πολλὴ συγ- [κίνησι

διε θύνανε τὴν κίνησι:

— Πάρ' ἀπ' τὸ χέρι τὸ παιδί

— Μαρία, τὰ σασκίδια

— Κώστα, λιλικά, φεύγουμε... Ἀφήστε τὰ παι- [γνίδια.

— Ποῦν' ὁ Μεμᾶς;

— Ἐδῶ... με μᾶς.

— Κυρία Περσεφόνη μου, μαζί σας εἶν' ὁ Ντίνος;

— Μὲ πάτησε τὸ κτήνος!

— Ἐγὼ θὰ πάω με τὴ μαμά.

— Βρὲ... κάθεσαι στὸν ταμαῖ!...

— Τὴ σπρώχνεις κύριος; Ποῦ πᾶς; Δέν ἔχει ἄλλη [θέσι,

—...Νὰ κάτῃ ὁ Μίμης ἀπὸ δῶ κι' ἐγὼ θὰ μὲ [ἰστὴ μέση.

— "Ασπνε τὴν κιθάρὰ μου... Μὴ τὴν πειράζεις ρέ.

Τῆς λείπει ἕνα «ρέ».

κι' εἶναι σπασμένο και τὸ «μί».

— Θὰ ξεκινήσῃ... μὴ.

— Δῶσε τίς καραμέλλες σου νὰ πάρῃ ἡ δεσποί- [νίδα,

— Σφυρίζει, Πελοπίδα,

— Μπρός... Ἀνεβάτε γρήγορα...

— Χριστέ μου, δέν θ' ἀντέξω.

— "Α!... Παναγιά μου, ἔμεινε ὁ Πελοπίδας ἐξω!

.....

Μὲ δύο λόγια ἦταν ἡ στριμωξιὰ σπανία.

Οἱ ἐκδρομεῖς ἀνέβαιναν, πατούμενοι, πατώντες
και εἶνε θαῦμα πῶς μετὰ ἀπ' αὐτὴν τὴν Ἰσπανία
ἐβγῆκαν ὅλοι ζῶντες.

Κόσμος πολὺς μὰ κι' ἐκλεκτὸς ἐπῆγε στο Πα- [τήσια

ποῦ, ὡς γνωστόν, ἀπὸ καιρὸ «πηγαίνει ὁ δρό- [μος Ἰσας».

— "Όμως κανεὶς δέν εὑρίσκε στο τέρμα ποῦ νὰ [κάτῃ,

γι' αὐτὸ πολλοὶ προτίμησαν νὰ πᾶνε στο Γαλάτσι.

Μὰ «κι' ἐκεῖ πέρα βρῆκανε κατελημμένην ἡδὲ

ἀπὸ κοσμάκη και ντουινᾶ

κάθε κορέκλα και γωνιά

κι' ἦταν «πλήρες» ὅλο του τὸ φτωχικὸ γρασιῖδι.

Ἀουολυθήκαν ἀετοὶ ἀπὸ νωρίς, πολὺ νωρίς

κι' εἶχε «σουξέ» ὁ ἀετὸς τοῦ γυιοῦ τῆς κυρᾶ [Μαργιωρῆς

ποῦ ἔκαν' ὑπερήφανος στὸν οὐρανὸ σουλάτσα

κι' εἶχε τὰ «ζύγια» του νερά

τότε ποῦ μῆτε μιὰ φορὰ

δέν ἔκανε «καπάτσα».

Ἀπ' τίς ὀχτῶ

χορὸς και γλέντι τρανταχτό.

Ροῦμπες, καριόκες, σλόου-φόξ και κουκαρά- [τσα... μὰ

χόρεψαν και καρσιλαμά

κι' οὔτε στιγμή τὸ γλέντι τοὺς εὑρέθη ἐν ὕψει

τραγοῦδησαν, ἦπιαν κρασί

και οἱ μισοὶ

ἀπὸ τίς δώδεκα σχεδόν, εἶχανε γίνῃ φέσι.

Οἱ στήλες τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς κι' ὁ λόφος Φι- [λοπάππου

ἦταν γεμάτο «ἐκδρομεῖς».

Ἐκεῖ ἐπήγαμε και μεῖς

και μετ' ἐκπλήξεως εἶδαμε νὰ ὑπάρχουν κόπου— [κάπου

«ἀπάχηδες» με ξέθωρα ἐκ φοῦμου παραλείμματα

με φαβορίτες ἄθλιες και γένεια μακρυά.

Πιερότους ἀξιολύπητους και ἄλλα ὑπολείμματα

ποῦ ἄφησ' ἡ ἀποκρηά.

Ἀν τὴ μουτζούρα βλέπατε ποῦ ὑπῆρχεν ἐκεῖ [πέρα,

τὰ μοῦτρα τὰ ξενύχτικα και τόσο βρωμερά.

Θὰ λέγατε: "Αραγε γιὰτὶ αὐτῆνε τὴ Δευτέρα

τὴν ὀνομάζουν... Κ α θ α ρ ᾶ ;

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Τα αινίδια του δικαστήριου

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

του κ. Μίμ. Ψαθ.

Εν μέση δὲ συνέβη γεγονός κα-
ταληκτικόν. Ἐαρινὸν πρωί. Ὁ
ὁδὸς Ἀκαδημίας. Ὁ οὐρανὸς ἔ-
να ἀπέραντον βαθύ μπλε καὶ ὁ
ἥλιος, σάν τεράστιον χρυσοῦ εἰκοσόφρα-
γιον πού μόλις ἐδῆκε ἀπὸ τὰ νομισμα-
τοκοπτεία τοῦ Ὑψίστου. Σπίτια καὶ ἀν-
θρωποι ἐπύχοντο. Τὰ δέντρα, γυμνά ἀ-
κόμη ἀλλὰ κεντημένα στὶς ἀκρες τῶν
κλώνων μὲ φρέσκα πράσινα φυλλαρά-
κια. Τὰ σπουγγίτια μεθυσμένα. Οἱ ὁδη-
γοὶ τῶν τράμ εὐτυχεῖς, σάν νὰ ὁδηγοῦν
χρυσοθήρας στὸ Ἐλδοράδο.

Νεαρή κοπελίτσα ἀνεβαίνει τὸν δρό-
μον. Γιακαδάκι χιονάτο. Πρόσωπο τρι-
ανταφυλλί. Στραβά τὸ μπερεδάκι. Πο-
διά μαύρη ἐπάνω στὴν ὁποία ἡ ἦθη γρά-
φει μὲ δειλὲς καμπύλες τὸ τραγοῦδι τῆς
χαρὰς τοῦ θήλεως. Πόδι γυμνό, ἀ-
σπρόροδινο, κοντὴ καλτσίτσα, ἀσπρη.
Παπουτσάκι χαμηλό, μαύρο. Μιά τσάντα
μὲ διβλία κάτω στὴν μασχάλη.

Νεαρὸς κομπὸς κατεβαίνει τὸν δρό-
μον. Χωρίστρα τῆς ὥρας. Γκρίζα φα-
νέλλα σπῶ. Σφυρίζει, εὐτυχῆς, ὡς εἰ-
δος κορυδαλλοῦ μέσα στὸ ἀνοιξιάνικο
πρωϊνὸ καὶ προχωρεῖ σχεδὸν χοροπηδών-
τας. Ἐξαφνικὰ σταματᾷ. Ἐρχεται φά-
τσα μὲ τὴν κοπελίτσα καὶ μένει ἐκθαμ-
νός. Ὅποτε οἰστηλατεῖται αἰφνιδίως
ὑπὸ ἔμπνευσιν ποιητικῆν καί...

— Τὸ ἔκανες αὐτό;
— Κύριε πταισματοδίκᾳ...
— Βρὲ παιδί μου. Τὸ ἔκανες αὐτὸ τὸ
πράγμα; Λέγε!

— Τί νὰ μοῦ ἐξηγήσης; Ἐδῶ ἀκούς
τί λένε τόσοι μάρτυρες, πού σὲ εἶδαν;
Ψέμματα εἶπαν;
— Ὁχι!
— Τὴν ἤξερες τὴν κοπέλλα;
— Ὁχι.
— Ἐχεις κανένα δεσμὸ μαζί της;
— Ὁχι.
— Τότε;

Ὁ νεαρὸς τὰ μασσά. Ὁ γριὸ ἐλαφρώς.
Ὁ πταισματοδίκης σφυρῶναι τὰ φρύ-
δια. Ὁ δημόσιος κατήγορος γουρλώνει
τὰ μάτια. Ὁ γραμματεὺς παρατάει τὸ
μολύδι, σταυρώνει τὰ χέρια, κυττᾷ τὸν
νεαρὸν, κυττᾷ τὴν κοπελίτσα καί... ἀ-
ναστενάζει μὲ σημασίαν. Ὑποθέτει ὅτι
εἶναι ὁ μόνος ἀπ' τὸ δικαστήριον πού
δικαιολογεῖ πέρα-πέρα εἰς τὴν συνείδη-
σιν του τὸν νέον καὶ θὰ τὸν ἀθώωνε
πανηγυρικῶς ἂν ἦταν στὸ χέρι του. Λι-
τόι εἶναι καὶ αὐτὸς μόλις ἐτῶν εἰκοσι
πέντε. Ἐνῶ ὁ πταισματοδίκης ὑπερέβη
τὰ πενήντα. Καὶ ὁ δημόσιος κατήγορος
τὸν πλησιάζει. Ἐφ' ὃ καὶ ἐξανίσταται:

— Δὲν ντρέπεσαι;
— Δὲν τὸ ἤθελα...
— Δὲν τὸ ἤθελες; Δηλαδή θέλεις νὰ
μᾶς παραστήσης τὸν τρελλὸ τώρα; Ἄν
εἴσαι τρελλός, παιδί μου, νὰ πᾶς στὸ
δρουνκαῖτιο!

Ἐξαφνικὰ ἔρχεται εἰς ἐπικουρίαν τοῦ
κατηγορουμένου, ποιητικῆς μάρτυς ὑπε-
ρασπίσεως: ἡ ἀνοιξίς. Γλυστρά ἀπ' τὸ
σκιονισμένον παράθυρο τοῦ δικαστηρίου
μιά ἀστὴν ἥλιου καὶ ἀπλώνεται ἐπάνω
στὶς δικονομαίους. Ἀλλὰ πού νὰ προσέ-
ξῃ τὸ δικαστήριον παρομοίας καταθέ-
σεις.

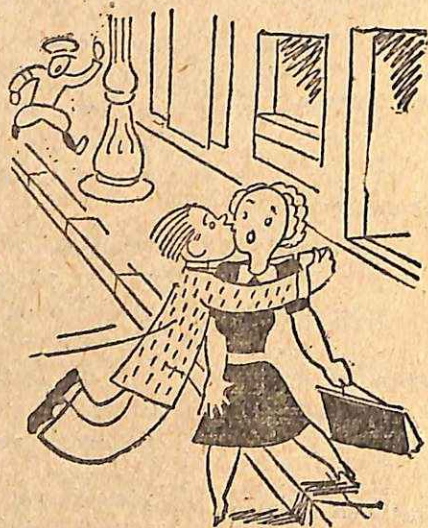
Τὸ πταίσμα εἶναι φοβερό. Τὸ ἀνέστη

ἔξω ἕνας κουλουρτζῆς αὐτόπτης μάρτυς
τῆς σκηνῆς:

— Τὸν εἶδα ἐγώ!
— Για λέγε μᾶς λοιπόν.
— Νά, καθὼς πηγαίνε τὸ κορίτσι
στὸν δρόμο σταματᾷ ὁ κύριος μπροστά,
κοντοστάνεται. Κι' ὕστερα κάνει ἔτσι
καὶ τὴν φιλεῖ.

— Τὸ εἶδες καλά;
— Μὲ τὰ μάτια μου! Δυὸ βολές. Μιά
στὸ ἕνα μάτι καὶ ἡ ἄλλη στὸ ἄλλο! Τὸ κο-
ρίτσι τάχασε, κι' ἐγὼ θὰ τάχανα δηλα-
δή, κι' ἐσὺ θὰ τάχανες κ. πρόεδρε!

— Κοκκινίζει. Σάν ντομάτα ἔγινε τὸ
μύτρο του! Βάζει τὰ κλάμματα. Τὸ

Μιά στὸ ἕνα μάγουλο, μιά στὸ ἄλ-
λο! Τὸ κορίτσι τάχασε.

Λυπήθηκα ἐγώ, παρατάω τὰ κουλούρια
μου τρένω καὶ τὸν πιάνω. Τὸ θάνει στὰ
πόδια. Βλέπουν κι' ἄλλοι, ἐμένα νὰ
τρέχω, καὶ ἐκείνονε νὰ φεύγῃ τρέχουν ἀ-
πὸ πίσω. Μαγεύομαστε καμμιὰ δεκαριά
καὶ τὸν κυνηγῶμε. Καμμιὰ βολὰ τὸν
πιάνομε στὴν ὁδὸ Σίνα. Τοῦ λέω, ἐγώ,
λατανιασμένος δὲν ντρέπεσαι, βρε τὸ
μυδι σου νὰ σιλλᾷς τὰ κορίτσια τοῦ ἔ-
νου κόσμου; Φτοῦ σου! Λατανιασμένος
κι' ἐκεῖνος πού λέει ἄσε με σὲ περιμα-
λῶ! Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ κ. πρόεδρε τὸν λυ-
πήθηκα ἡ ψυχὴ μου καὶ θὰ τὸν ἄφηνα
τελοσπάντων δὲν λέω, καὶ ἔκανε, μὲ,
παῖε στὸ διάολο, νέο παιδί εἶναι, θρά-
λουν τὰ αἵματα! Ἐνῶ μιά «σοὰ» ἦταν
ἡμουν εἰκοσι δυὸ χρονῶν...

— Τί θὰ μᾶς πῆς τώρα;
— Μπαρόν.
— Πῆγαινε.
— Μπαρόν, ἂ σοῦ εἶπω. Εἴπαγε εἰ-
κοσι δυὸ «ροσῶν», στὴν Πάτρα. Ὅπου
βλέπω μιά κοπέλλα στὸν δρόμο, ἦταν
Μάνε.

Ἀλλὰ ὁ πταισματοδίκης δὲν θέλει νὰ
ἀκούσῃ κι' ὁ μάρτυς ἀποσύρεται μεγα-

γολικὸς καὶ μετανοημένος γιὰ τὴν πρᾶ-
ξιν του.

Ἡ κοπελίτσα στέκεται δυὸ θήματα
μακρότερα. Τὸ πρόσωπο ῥόδινο. Τὰ μά-
τια ὑγρά ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Πῶς λέγεσαι ἐσὺ παιδί μου;
— Ἀνδρουμάχη Ροδίνη.
— Τὸν ἔξερες τὸν κύριο;
— Ὁχι.

— Γιατί μὴν πῶς ἔγινε;
Τὰ μάτια χαμηλώνουν. Ἡ τσάντα μὲ
τὰ διβλία μεταφέρεται ἀπ' τὴν μασχά-
λην εἰς τὴν χεῖρα:

— Ἐπὶ τὴν ἀπὸ σχολεῖο...
— Λοιπόν;
— Ἐξαφνικὰ βλέπω μπροστά μου αὐ-
τὸν τὸν κύριο.

— Παῦσις.
— Ὑστερα.
— Μὲ πλησιάζει.
— Σοῦ εἶπε τίποτε;
— Ὁχι.
— Ὑστερα:

Παῦσις. Δάκρυα. Ἡ τσάντα μεταφέ-
ρεται στὴν μασχάλη. Τὰ βλέματα φοδι-
σμένα κυττοῦν ὀλόγυρα.

— Σ' ἐφίλησε.
Σιωπὴ. Τὸ πρόσωπο γίνεται φωτιά.
Μέλις ἀκούεται ἕνα:

— Ναι.
— Καλά. Ἐλα δὴ ἐσὺ.
Ἐρχεται ἐκεῖνος. Νὰ δικαιολογήσῃ:

Ποῦ νὰ βρῇ τὴν δικαιολογίαν; Πταίει ἔ-
σως ἡ ἀνοιξίς; Πταίει τὸ πρωϊνὸ; Πταί-
ει ἡ δροσιὰ τοῦ νεαροῦ κοριτσιού; Ποῖα
ἀπ' ὅλα;

— Δὲν νὰ πῶ τίποτε.
— Γιατί τὸ ἔκανες αὐτό;
— Δὲν ἔξερω κ. πρόεδρε.

— Σάμπως τὸ ἤθελα κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ
ρεζίλι;

— Τρελλὸς εἶσαι;
— Ὁχι.
Ὁ δημόσιος κατήγορος ἔπηρε τὴν ὁ-
πόθεσιν πολλὰ σοβαρὰ καὶ ἐδόθη:

— Ἡ κακοήθεια καὶ ἡ θρασύτης εἶναι
κοινωνικὴ πληγὴ! Δὲν εἶναι οὔτε ὁ πρῶ-
τος οὔτε ὁ τελευταῖος. Παίρνουν τὰ θή-
λα ἀπὸ πίσω καὶ λέγουν πράγματα διὰ
τὰ ὁποῖα θὰ ἐντρέπετο καὶ ὁ πῆθος.

Καὶ ἀφοῦ ἀνέπτυξε κατηγορητήριον
φοβερόν κατέληξε:

— Πρόστιμο ἐκατὸν δραχμῶν.
Ἀλλὰ ὁ παρενρθεὶς συνήγορος, σα-
ράκα ὀγκώδης, ἀνέλαβε τὴν υπερασπι-
σιν τῆς νεότητος:

— Εἴθεθι νέοι κ. δικασταί! Δὲν
πταίει ὁ πελάτης μας. Ἄν τὴν ἐφίλησε
μὲ τὴν νεαρὰ αὐτὴ μαθήτριαν δὲν πταί-
μεν ἡμεῖς. Πταίει ἡ νεότης μας, πταίει
ἡ ἀνοιξίς.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ἀνοιξίς δὲν εἶναι δυ-
νατὸν νὰ ἀγθῇ εἰς τὸ ἐδάδιον τιμωρεῖ-
ται μὲ ἐκατοντάδραχμον πρόστιμον καὶ
πελοπύργον κατὰ τὴν ὁ νόμος. Στενάζει.
Πληρώνει. Ὅσον γιὰ τὴν νεαρὰν ἔφησε
μὲ δάκρυα θεομύθεον. Καὶ κανεὶς δὲν
ὑπέρφερε νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ἄφθονα αὐτὰ
δάκρυα πού ἐξεδηλώθησαν μετὰ τὴν κα-
τάδικον τοῦ νεαροῦ.

MIM. ΨΑΘ.

Ὁ Μιούνι στὰς Ἀθήνας

Καὶ ἑλληνικὸ φιλμ;

Ὁ Πῶλ Μιούνι στὴν Ἀθήνα! Σὰν
βόμβα ἔσκασε ἡ εἰδήσις, τὸ πρωί
τῆς περασμένης Παρασκευῆς,
στὸ συννεφιασμένον Ἄστυ. Καὶ
οἱ ἀμέτρητοι θαυμασταὶ τοῦ μεγάλου
καλλιτέχνη, ἀφοστέρον τῶν φύλων, ἐ-
πολιόρρησαν τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγά-
λης Βρετανίας» γιὰ νὰ τὸν δοῦν καὶ
τοῦ ἐκφράσουν τὴ μεγάλη τους συμπά-
θειαν.

Μᾶς ἤλθε ἐντελὲς ξαφνικὰ, μαζί με
τὴ γυναῖκα του, τὸ ἀπόγευμα τῆς πα-
ρελθούσης Πέμπτης, μετὰ τὸ «Πολωνία»,
προερχόμενος ἀπὸ τῆς Χάιφα τῆς Παλαι-
στίνης. Κανένας δὲν ἤξερε τὴν ἀφίξιν
του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς
«Γουὼρντ-Μπρόξ» κ. Μιχαηλίδη.

Μπορεῖ, ὅμως, ἔ-
να τέτοιο γεγονός νὰ μείνῃ μυστικόν;
Καὶ μάλιστα στὴν
Ἀθήνα, ὅπου ἡ
δημιουργὸς τόσων
ἀριστουργημάτων
ἀπολαύει ἐξαιρετι-
κῆς συμπαιθείας;

Ἀσφαλῶς, ὅχι.
Ἐτοί, μισὴ ὥρα
μετὰ τὴν ἐγκατά-
στασίν του στὸ
κομπὸ καὶ ἀνθο-
στόλιστο μὲ λου-
λούδια τῆς Ἀττι-
κῆς διαμέρισμα
τῆς Μεγάλης Βρε-
τανίας, ὁ ἀπαρά-
μιλλος καλλιτέχνης
ὁφίστατο τὴν
πρώτην ἐπίθεσιν
τῶν ἀθηναίων δη-
μοσιογράφων.

Ἀπλὸς καὶ ἀνε-
πιτήδευτος, ὅπως
ταιριάζει στὸν
μεγάλου καλλιτέ-
χνη, μ' ἕνα μαύ-
ρο ριγέ κοστούμι,
τσολακωμένο κι'
ἀρρετὰ τριμμένο ἄ-
πο γι...

ἐλαφρώς ἀξέριτος καὶ ἀ-
πείρως εὐγενικός, ὁ Πῶλ Μιούνι μᾶς
ὕποδενε μετὰ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη
κι' ἀρίστη ν' ἀπαντᾷ σ' ὅλες μᾶς τὶς
ἐρωτήσεις διακριτικῆς καὶ ἀδιάκριτες
μὲ τὴν ἰδίαν πάντοτε προθυμίαν.

Τὸ ταξίδι του δὲν εἶναι ἀπλῶς ταξίδι
ἀναψυχῆς.

— Στὴν ἀρχή, μᾶς λέγει, ἐσιόπενα νὰ
κάνω τὸν γύρο τοῦ κόσμου. Ὁ πόλεμος
ὅμως, μοῦ ἐστέρησε τὴν Ἰσπανίαν καὶ
τὴν Κίνα, πού τόσο λαχταροῦσα νὰ γνω-
ρίσω ἀπὸ κοντά. Ἀνανάσθηκα, λοιπόν,
ν' ἀλλάξω πόνογραμμά καὶ νὰ κάνω σπο-
ραδικὰ ταξίδια, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρὶς
ἀπόγραμμα. Παρίσι, Ρώμη, Ριδίερα,
Αἴγυπτος, Παλαιστίνη. Ἡ Ἀθήνα ἦταν
πάντοτε στὸ πρόγραμμά μου. Ἦθελα νὰ
γνωρίσω, ὅτι μόνον τὰ ἔνδοξα ἐρεῖλιά
της, ἀλλὰ καὶ τὸ σημερινὸ λαὸ της. Θέ-
λω νὰ βρῶ ἕνα σύγχρονο ἑλληνικὸν τύπο,
πού νὰ μοῦ ἀρέσῃ καὶ νὰ τὸν νοιώσω,
γιὰ νὰ μπορέσω μιά μέρα, ὅταν μοῦ δο-
θῇ ἕνα καλὸ σενάριο, νὰ τὸν ἐνσαρκώσω.

Σπειράζω τὴ ζωὴν καὶ τὸν ἄνθρωπον
κάθε χώρας, προσπαθῶ νὰ λουτρισθῶ μὲ
ἅμεις, ἐπιτόπιες ἐντυπώσεις, πού εἶναι
πολλὰ διαφορετικῆς καὶ ἀπείρως πικρῆς

τανές, ἀπὸ ἐκείνες πού ἀποδίδονται στὰ
βιβλία.

— Ἀφοῦ δὲν πῆγατε στὴν Κίνα, τὸν
ρωτοῦμε, πῶς παίξατε τόσο καλὰ στὸ
«Ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Βούδδα»;

Χαμογέλασε κι' ἔρριξε μιά γλυκεῖα μα-
τιά στὴ γυναῖκα του.

— Δὲν πῆγα στὴν Κίνα, μᾶς λέγει,
ἀλλὰ νὰ πῶς ἐμένα. Στὶς Ἡνω-
μένες Πολιτεῖες εἶναι ἕνα χωριὸ τῆς
κοιλιάς τοῦ Σαν-φρανέσκο, πού κατοικεῖ-
ται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ Κινέζους. Τὸ χω-
ριὸ αὐτὸ τὸ ξεσηκώσαμε καὶ φέραμε ὁ-
λους τοὺς κατοίκους του στὸ Χόλυ-
γουντ, ὅπου κτίσαμε μιά πόλιν κινεζικὴ.
Ἐξῆς στὸ περιβάλλον αὐτὸ ἕνα ὀλό-
κληρο μῆνα, γνώρισα τὶς συνήθειες καὶ
τὶς χαρακτηριστικὰς τῶν Κινέζων κι' ἐτοί-
μησα περισσότερο στὴν πραγματικότη-
τα.

Κάποια στιγμή μᾶς
ἀφήνει καὶ πηγαίνει
στὸ διπλάνο δωμά-
τιο, γιὰ νὰ βρῇ φο-
τογραφίες πού τοῦ
ζητοῦνε. Ἡ γυναῖκα

Ἀριστερά:
Ὁ Μιούνι στὸ φω-
σικὸ Κάτω: Καὶ
στὸν Αἰμίλιο Ζο-
λά.

του, μιά συμπαθητικὴ καὶ ἀπλὴ γυναι-
κοῦλα, τὸν ἀντικαθιστᾷ μὲ τὴν ἰδίαν εὐ-
γενικότητα.

— Ὁ Μιούνι δὲν π. ἔχει ποτὲ τοὺς ἰδι-
ους ρόλους, μᾶς λέγει. Στὸ «Σκάρφε»
ἔκανε τὸν γυναικωτὴ, στὴ «Μαύρη Κό-
λασι» ἦταν ἀνθρωποφύλος, στὸ «Βούδδα»
Κινέζος, στὸ «Εἶμαι ἕνας δραπέτης», κα-
τάδικος καὶ στὰ ἄλλα ἐνεσάρκωσε τὸ
Ζολά, τὸν Παστέρ...

Πραγματικῶς, ὁ Πῶλ Μιούνι εἶναι
περισσότερο καλλιτέχνης καὶ λιγώτερο...
βιομήχανος.

— Πόσα κερδίζετε; τὸν ρωτοῦμε.

Χαμογέλασε.
— Ὁχι τόσα ὅσα νομίζω, μᾶς εἶπε.
Τὸ εἰσόδημά μου ἀνέρχεται σὲ 300.000
δολάρια τὸ χρόνο. Ἀλλοι, ὅμως, συνά-
δελφοί μου κερδίζουν πολὺ περισσότερα.

— Ἐν τούτοις εἶμαι εὐτυχῆς.

— Τὸ βλέπουμε. Λέγε πῶς ἡ συζυγι-
κή σας ζωὴ εἶναι ἰδεώδης.

— Πραγματικά. Ἐγὼ καὶ ἡ γυναῖκα
μου εἴμαστε παντρεμένοι δεκά ἑπτὰ ὁ-
λόκληρα χρόνια.

— Ἀλλὰ τότε;

Κατάλαβε τὴν ἀπορία μᾶς καὶ ἐσπευ-
σε νὰ ικανοποιήσῃ τὴν ἰδιαίτησίαν μᾶς.

— Μάλιστα, κύριοι, ἔχω κλείσει τὰ
σασάντα ἕνα...

Καὶ φαίνεται μόλις τριανταπεντάτης.

X.

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

(Η Βίλμα γνωρίζει τον τραπέζιτη Γριμάλδη που είναι ο ανεπίσημος σύζυγος της μητέρας της. Τρώνε μαζί και κουβεντιάζουν τηρώντας όλοι τα προσχήματα. Ο Γριμάλδης αναγκάζεται να φέρεται σαν ξένος μέσα στο σπίτι που συντηρεί, κι' είναι ένθουσιασμένος γι' αυτό γιατί απ' την πρώτη στιγμή που είδε τη Βίλμα του χτύπησε και δέ θα τ' άρεσε καθόλου να εμφανίζεται «αντεπιδείκτο» σαν έραστής της μητέρας, έστω κι' αν η Βίλμα τότε χαε καταλάβει.

Της προτείνει να την προσλάβει στην Τούπεζα μόλις τελειώσει το σχολείο. Κι' η Βίλμα δέχεται).

60N

Τό συζήτησαν σοβαρά. Κι' ο τραπέζιτης το υποσέθηκε. Θά τελειωναν τὰ μαθήματα, θά ξεκουραζόταν η Βίλμα τὸ καλοκαίρι καὶ τὸ Σεπτέμβριο πιά θάμπαινε στὴν Τράπεζα. Ἄλλο πού δὲν ἤθελε ὁ Γριμάλδης. Γιατί κι' ἀν ὥς τότε εἶχαν προχωρήσει τὰ πράγματα — πού θά εἶχαν δηλαδή — δὲν μπορούσε νὰ ὀνειρευτῇ μεγαλύτερη τύχη ἀπ' αὐτή! Νάχη τῇ μικρῇ του ἀγάπη μέσα στὸ γραφεῖο του, νὰ τῇ βλέπει, νὰ τὴν παρακολουθεῖ, νὰ τῇ φυλάει ἀπ' τοὺς «ἐπιδρομείς», ὅπως ἔλεγε τοὺς νεαροὺς πού τοῦ παίρνουν πάντα τὶς ἐρωμένες. Αὐτὸ τὸν ἐνθουσίαζε! Κι' ἔπειτα ἦταν τόσο λίγες οἱ ὥρες πού κατάφερνε νὰ κλέβῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ τὶς ἐρωτικές του ὑποθέσεις, πού ἀσφαλῶς δὲν τοῦ φταναν ποτὲ γιὰ νὰ χαίρεται μιά γυναῖκα σάν τῇ Βίλμα. Ἐνῶ ἄμα τὴν εἶχε κοντά του ὅλη τὴν ἡμέρα, θά μπορούσαν νὰ τὸ σκάσουν μαζί καὶ τὰ πρωῒνα πού δὲν εἶχε δουλειά, θά τῆς παίρνε καὶ κἀνα φιλὶ κλεφτὸ στὸ γραφεῖο...

Δὲν πιστεύω ν' ἀλλάξετε γνώμη, ἔ; τῆς εἶπε κυττάζοντας κρυφὰ τὶς δυὸ χυτὲς γαμπίτσες τῆς πού τοῦ ὀνόταν μὴ' ἀνίκητη ἐπιθυμία νὰ χαϊδέψῃ.

Μὰ τί λέτε τώρα; ἀπάντησ' ἡ Βίλμα φυσικὰ χωρὶς νὰ μαντεύῃ τίποτα ἀπ' τὶς σκέψεις του. Πῶς θά μετανοιώσω; Ἐγώ, ὅπως δὴποτε σκεπτόμουν νὰ ἐργασθῶ. Τὶ καλλίτερη θέση θέλω λοιπὸν ἀπ' αὐτή;

Καὶ σὰ νὰ σκέφτηκε πῶς πρέπει νὰ τοῦ κἀν ἓνα κοπιμμένο, πρόσθεσε:

— Ἐπειτα ἄγω προῖστὰμένο ἑῶς κι' ὅχι ἕναν ἀγνωστὸ, ἔ;

— Ἀ, ὅσο γι' αὐτὸ ἔπρεσε ἔξω. Περίστε!

Τὸν Τμηματάρχην σου ἡ τὸ Διευθυντῇ σου. Τὸν κύριον Γριμάλδην οὐτε τὸν βλέπουν οἱ ὑπάλληλοι.

— Ἡ δεσποινὶς ὅμως μόνον ἑμένα θά βλέπῃ γιατί θά τὴν πάρω στὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο μου. Ἀνήγγειλε ὁ Γριμάλδης.

— Βλέπετε; Ἐσὺ ἔπρεσε ἔξω! εἶπε ἡ Βίλμα στὴ μητέρα τῆς παιχνιδιαρῖκα.

Καὶ γέλασαν κι' οἱ τρεῖς.

Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ μῆκε ἡ καμαριέρα.

— Περᾶστε, εἶπε.

— Θέλετε νὰ πλύνετε τὰ χέρια σας; Ἐλάτε νὰ σὰς δείξω, εἶπε ἡ Βίλμα στὸ Γριμάλδην κι' ἐκείνος τὴν ἀκούουσε μ' ἓνα «μερσί». Ἡ καμαριέρα τοῦ χαμογέλασε πονηρά. Εἶχε θάρρος καὶ τὸν γιὰτὶ κάποτε τὴν εἶχε καὶ βουτήξει.

Ὁ Γριμάλδης ὅμως τρόμαξε. Γιὰ φαντάσου νὰ τῶβλεπε αὐτὸ τὸ χαμόγελο ἡ Βίλμα! Ὅχι πῶς δὲν ἤξερε τὸ ρόλο του μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Τὸν ἤξερε χωρὶς ἀμφιβολία κι' ὅλ' αὐτὰ πούκανε τὰ «θὰ ὦτ' ἔδω» καὶ «νὰ σὰς δείξω πού θά πλυθῇτε» ἦταν τσαμπινιές. Ἀλλὰ πάλι νάβλεπε πῶς εἶχε τέτοιες οἰκειότητες μὲ τὴν καμαριέρα; Δὲ θά τοῦρχόταν καθόλου καλὰ. Αἰσθανόταν πῶς αὐτὸ τὸ κοριτσόπουλο τοῦ εἶν' ἐπιβληθῇ. Κι' ἔτρεμε μὴν τὸν προδώσῃ κανένα λαίμαργο βλέμμα του ἀπ' αὐτὰ πούγδυναν τὸ μεστωμένο κορμὰκι τῆς, καθὼς ἐκείνη τοῦ μιλοῦσε. Δὲν ἤθελε ἀκόμα νὰ δείξῃ τίποτα. Ὄταν ἀτενίζῃ τακτικῇ κι' ἀποτυχὰ σίγουρη. Ἐπρεπε ὅλα νάρθουν σιγά - σιγά. Καὶ πρὸ παντὸς νὰ τελειώσῃ ὁ δεσμός του μὲ τὴν Πόπη. Ἐτσι, χωρὶς ἐξηγήσεις, «σιωπηρῶς». Σ' αὐτὸ θά τὸν εὐκόλυνε πολὺ ἡ ὑπαρξὴ τῆς Βίλμας μὲς τὸ σπίτι. Θάκανε ἐπιμελῶς τὸν ξένον, καὶ σιγὰ - σιγὰ θά γινόταν ἓνας ἀπλὸς φίλος ὥσπου θά ξανάπαρνε πάλι τὴν παλιὰ του θέση στὸ σπίτι μὰ μὲ κάποια ἀλλαγὴ τῶν προσώπων στοὺς «ρόλους». Τὸ ρόλο τῆς ἐρωμένης θά τὸν ἔκανε πιά ἡ Βίλμα. Ὅσο γιὰ τὴν Πόπη θά συνήθιζε ἡ θαύρισκε κανέναν ἄλλον. Στὴν ἀρχὴ βέβαια ἴσως θύμωνε μὰ δὲ βαρεῖσαι. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ γυναῖκες δὲ σκέπτονται παρὰ τὴν τσάντα τους. Κι' ἐκεῖ πού θά τὸν ἔχανε ὁ λὸς διόλου θά προτιμοῦσε, χίλιες φορές νὰ τὸν δώσῃ στὴ Βίλμα πού στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς μπορούσε καὶ νὰ κακοῖε. Γιατί ὅπως δὴποτε κοκόττα θά γινόταν. Κόρη τῆς Πόπης κι' ἔτσι ὁμορφῇ, ἦταν δυ-

θε μέρα, ὡρες ὀλόκληρες, ἀν τοῦ ξαναμιλοῦσε, τί θά γινόταν ἄραγε; Πῶς θά μπορούσε νὰ τὸν ξεχάσῃ; Γιατ' ἴσως νάχε δίκην ἡ μητέρα τῆς πούλεγε πῶς θά τῆς περνοῦσε. Καὶ θάπρεπε νὰ μὴν τὸν ξεναδῇ ποτὲ.

Κεῖνη τῇ στιγμῇ χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ζητοῦσαν τὴν μητέρα τῆς ἀπ' τὸ Κολλέγιο. Θάψαξαν θά περιμέναν καὶ στὸ τέλος ἀπελπίστηκαν φαίνεται κι' ἀποφάσισαν νὰ τηλεφωνήσουν στὸ σπίτι. Εἶχαν ἄλλωστε κι' εὐθύνη.

— Τώρα τί νὰ πῶ; ρώτησ' ἡ Πόπη.

— Ἔρω γώ; ἔκανε ἡ Βίλμα.

— Μὰ τί συμβαίνει, ἀν ἐπιτρέπετε;

Μπήκε στὴ μέση ὁ τραπέζιτης.

— Τῇ Βίλμα τὴν πιάσανε χτὲς τὰ νεῦρα τῆς καὶ τῶσκασε νύχτα ἀπ' τὸ σχολεῖο κι' ἦρθ' ἔδω! εἶπε γρήγορα - γρήγορα ἡ Πόπη.

— Ἀ! Κάνετε καὶ τέτοια λοιπὸν; Ἡ Βίλμα χαμογέλασε. Κι' ἀξαφὰ σηκώθηκε μὲ μιά κίνηση ἀποφασιστικῇ.

— Θὰ πάρω ἐγὼ τὸ τηλέφωνο.

Κι' ἔτρεξε γρήγορα στὴν κρεβατοκάμαρα.

Οἱ ἄλλοι πῆγαν μαζί τῆς.

— Ἡ δεσποινὶς Ζαμάνου στὸ τηλέφωνο, εἶπε στὸ «ἀπαρέγγυ». Σεῖς κυρία Σοφία; Ζητήστε συγγνώμην ἀπ' τὴν κυρία διευθύντρια. Μ' ἔπιασε ἀξαφὰ ἓνας πόνος κι' ἔφυγα γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσῃ κανένα... Ναι, ἔχετε δίκην, ἔπρεπε νὰ εἰδοποιῶ πρῶτ' ὅλα, μὰ δὲν τὸ σκέφτηκα... Ἐγὼ φρενὼν εἶναι ἔ;... Ναι, ναι, καλὰ.

Ἐρχομαί ἀμέσως. Χαίρετε...

Καὶ κρεμώντας τὸ ἀκουστικὸ:

— Μεγάλη φωτιά τοὺς ἀνάψα, εἶπε στοὺς ἄλλους γελόντας! Ὅλο τὸ πρῶτ' ὡρᾶσαν τὸν κόσμον!

— Μὰ γιατί δὲν τηλεφώνησαν ἀμέσως ἔδω; εἶχαν ὑποχρέωση νὰ τηλεφωνήσουν, εἶπε ὁ Γριμάλδης. Μπορεῖ νάγατε πάθει καὶ τίποτα.

— Ἀλήθεια! συμφώνησε ἡ Πόπη.

— Θὰ φοβόντουσαν φαίνεται, μήπως ἡ μαμά τὸν βάλῃ μπροστὰ, συμπέρανε ἡ Βίλμα. Κι' ἄλλοτε ποῦγε φάγει μιά, δὲν εἰδοποίησαν οἱ τῆς παρὰ πολὺ ἀργά. Γιατί ὅτι κι' ἂν συμβῇ θέλουν πρῶτα νὰ τ' ἀνακαλύψουν αὐτοί, νὰ κανονίσουν τὴ στάση τοῦ σχολείου κι' ὕστερα νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς γονεῖς.

Πῆραν τὸν καφέ κι' ἡ Βίλμα σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Ὁ τραπέζιτης βιάστηκε νὰ τὴν προσλάβῃ νὰ μὴ μείνῃ μόνος του μὲ τὴν Πόπη. Θάπρεπε ἀπὸ τώρα νὰ βάλῃ σ' ἐφαρμογὴ τὸ πρόνοιαμά του.

— Ἐμένα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, εἶπε.

νατὸ νὰ γλυτώσῃ; Κι' ἔπειτα ποῖανθὸ θάκουξε;

Αὐτὲς τὶς «το-λύπειρες» σκέψεις πού ἀποτελοῦσαν τὸ «ἀπαντῶν» τῆς κοινωνικῆς οἰκοσφίας τοῦ κύκλου του, τὶς ἔκανε ὁ Γριμάλδης στὸ τραπέζι, ἐνῶ ἡ Βίλμα εἶχε μελαγχολήσει καὶ μόλις ἀγγίζει τὰ πιάτα, γιατί σκεπτόταν πάλι τὸ Μαρά. Ἀν ἐξαναγύριζε στὸ σχολεῖο, ἀν τὸν ἔβλεπε πάλι κά-

(Μίλαγε καὶ στὴν Πόπη στὸν πληθυντικὸ).

Κι' ἐκεῖνη δὲν τὸν κράτησε. Προτιμοῦσε νὰ συνοδεύσῃ τὴ Βίλμα στὸ σχολεῖο.

— Θὰ σὰς βλέπουμε ἐλπίζω δεσποινίς; εἶπε ὁ Γριμάλδης φεύγοντας.

— Πρὸς τὸ παρὸν κάθε δεκαπέντε μέρες, τὴν Κυριακῇ, ἀπάντησε ἡ Βίλμα.

Ὁ τραπέζιτης κοντοστάθηκε. Αὐτὸ τοῦ χαλοῦσε τὰ σχέδια. Καὶ δὲν τῶχε σκεφτῇ ἀλήθεια! Ὡσπου νάρθῃ ἡ Βίλμα στὸ σπίτι θάπρεπε νὰ περάσουν τρεῖς μῆνες!

— Μὰ γιατί μένετε ἐσωτερικῇ; εἶπε. Ὅταν εἰσάσσε μικρὴ ἦταν βέβαια προτιμότερο, ἀλλὰ τώρα πιά, δὲν τὸ καταλαβαίνω!

Ἡ Βίλμα τὸ βρῆκε λογικώτατο. Ἀλήθεια, γιατί ἔμενε ἐσωτερικῇ; Ἀφοῦ σὲ τρεῖς μῆνες θάρχόταν πού θάρχόταν στὸ σπίτι;

— Ἐχετε δίκην, εἶπε. Οὐτ' ἐγὼ τὸ καταλαβαίνω.

— Ἐ, ἀφοῦ ἔμεινε πιά τόσον καιρό... εἶπε ἡ Πόπη.

— Τὶ σχέση ἔχει αὐτὸ; ἐπενέβη ὁ Γριμάλδης πού τὸν ἐνδιέφερε σοβαρὰ τὸ ζήτημα. Ἐγὼ νομίζω, ἀν μοῦ ἐπιτρέπετε δηλαδή, πῶς μπορεῖ νὰ συνεχίσῃ αὐτοὺς τοὺς λίγους μῆνες ἐξωτερικῇ. Γιατί ἐπιμένετε νὰ τὴν ἔχετε κλεισμένη στὸ σχολεῖο; Ἡ δεσποινὶς Βίλμα εἶναι μεγάλη πιά καὶ φαίνεται πῶς πλήττει πολὺ ἐκεῖ. Ἀπόδειξ' τὸ χτεσινὸ... «σκάσιμο», ἔ;

Ἡ Βίλμα ἦταν ἐνθουσιασμένη. Τάλεγε περίφημα αὐτὸς ὁ Γριμάλδης.

— Ἐχετε δίκην, τοῦ ξανᾶμε Πλήττω πολὺ. Κι' ἡ μαμά θά συμφωνήσῃ υποθέτω μὲ τὴν ἀπομυσας. Θά τελειώσω τὸ σχολεῖο ἐξωτερικῇ. Ἐ, μαμά; Τί λέε;

Ἡ Πόπη δὲν εἶχε λόγο ν' ἀρνηθῇ. Τώρα πιά, ὅπως εἶχαν ἔρθῃ τὰ πράγματα, τὶ ρόλο ἔπαιζε ἀν δὲν ἦταν ἡ Βίλμα στὸ σπίτι; Ἀφοῦ σὲ λίγο θάρχόταν, ἡ σήμερὰ ἡ αὔριο; Κι' ἔπειτα δὲν εἶν' ἀποφασίσει ὁπωσδήποτε ν' ἀλλάξῃ ζωὴ; Νὰ μείνῃ μόνο μὲ τὸ Γριμάλδην;

— Ὅπως θέλεις! εἶπε στὴν κόρη τῆς.

— Ὁραῖα, εἶπε κι' ὁ Γριμάλδης θριαμβευτικὰ.

— Καὶ γυρίζοντας στὴ Βίλμα:

— Δεσποινίς, ὠρβουάρ, πρόσθεσε. Ὁρβουάρ γι' αὔριο. Ἀν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ περάσω τ' ἀπόγευμα νὰ σὰς πάρω νὰ βγοῦμε λίγο. Ἐτσι κυρία Πόπη;

Ἡ Πόπη ἔγνεψε μὲ τὸ κεφάλι.

— Σὺμφωνοι. Μερσί, εἶπε κι' ἡ Βίλμα.

Χαιρετιστῆκαν κι' ὁ τραπέζιτης ἔφυγε ἄπογος πάντα, σάν ἓνας φίλος πού δὲν εἶχε κἀν οἰκειότητα. Μὲς τ' αὐτοκίνητο ἐνοίωθῃ θά νεῦρα του ἐξανειωμένα, καὶ τὴν καρδιά του ἀνήσυχη ὅπως εἶχε χρόνια νὰ τὴν αἰσθανθῇ. Ἐφερνε τὸ χέρι του στὸ πρόσωπὸ του καὶ ρουφούσε, ἀπληστα, δυνατὰ, τὸ λεπτὸ ἄρωμα πού τοῦχε ἀφῆσε τὸ χερὰκι τῆς Βίλμας. Κι' αἰσθανόταν τὶς κουρασμένες αἰσθήσεις του νὰ ἐμπνέον καὶ τὴν ἀρρωστη φαντασίᾳ του ν' ἀνάβῃ. Γι' αὐτὸ τὸ κορίτσι θάκανε τρέλλες, μεγάλες τρέλλες.

παθητικὴ καὶ ἤθελε νὰ σώσῃ μιὰ γνώμη γιὰ τὴ ζωὴ τῆς. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Κι' ὁ νοῦς τῆς πῆγε ἀμέσως ἀλλοῦ.

— Μαμά, φώναξε στὴ μητέρα τῆς πού εἶχε μῆν ὅλην κρεβατοκάμαρα. Τὸν γνωρίζεις καιρὸ τὸν κύριον Γριμάλδην;

— Ἀρκετὸ.

— Γιατί δὲ σὲ παντρεύεται;

Ἡ Πόπη δὲν ἀπάντησε. Ἦταν τόσο ἄστογες αὐτὲς οἱ ἐρωτήσεις τῆς κόρης τῆς!

— Δὲ σὲ θεωρεῖ ἄξια; ἐξακολούθησε ἡ Βίλμα μὲ τὴν ἴδια παιδικότητα.

— Ὅχι, δὲν εἶν' αὐτό. Ἀναγκάστηκε νὰ πῇ ἡ μητέρα τῆς μασσημένα.

— Τότε λοιπὸν;... Γιατί δὲ σὲ παντρεύεται;

— Τὴν Πόπη τὴν πιάσαν τὰ νεῦρα τῆς.

— Γιατ' εἶναι παντρεμένος!... εἶπε.

— Παντρεμένος;

Ἡ Βίλμα κόπηκε. Αὐτὸ δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου.

— Ἐχει παιδιὰ; ρώτησε δὴθεν ἀδιάφορα.

— Ἐχει.

(Ἡ Πόπη ἀπαντοῦσε ξερά)

— Μεγάλα;

— Μεγάλα.

— Δηλαδή; Πόσο χρονῶν;

— Ὅσ' ἄσε με δὲν ξέρω.

— Μὲ συγχωρεῖς, θέλω νὰ μάθω. Γιατὶ θυμώεις;

— Μὰ γιατί θέλεις νὰ μάθῃς; Πῶς ἐνδιαφέρει;

— Τίποτα. Ἐτσι, ρωτάω. Κακὸ εἶναι; Πόσο χρονῶν εἶναι τὰ παιδιὰ του;

— Εἰκοσι, δεκαοχτώ, δεκάξη.

Ἐρῶ γώ;

— Ἐχει καὶ κορίτσια;

— Ἐχει. Καὶ κορίτσια κι' ἀγόρια.

Κι' ἡ Πόπη βγῆκε ἀπ' τὴν κάμαρὴν ἑτοιμῇ.

— Πάμε τώρα, εἶπε.

Μ' ἀπάνω στὴν ὥρᾳ χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁ Παπαδόπουλος.

Ἦθελε νὰ μάθῃ τί γινόταν καὶ νὰ τῇ ρωτήσῃ πότε μπορούσε νὰ ἴδῃ ἰδιαιτέρως. Ἡ Πόπη καθὼς ἦταν ἔτσι ἐκνευρισμένη, τὸν ἀποπῆρε.

— Αὐτὲς τὶς μέρες ἔχω δουλειές, τοῦ εἶπε. Τηλεφωνήστε μου σὲ καμμιά βδομάδα.

— Ἀ, ἐπίσης κατὶ ἄλλο, εἶπε ὁ Παπαδόπουλος πού δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τὴν ψυχρότητα καὶ μάλιστα ἀπὸ τηλεφώνου. Ὁ κύριος Μαράς μοῦ εἶπε πότε θά μπορούσαμε νὰ σὰς δοῦμε.

— Θὰ τοῦ τηλεφωνήσω ἐγώ.

— Ὅπως θέλετε... Λοιπὸν νὰ μὴ σὰς κρατῶ... Σὲ καμμιά βδομάδα, ἔ;

— Ναι. Χαίρετε.

Μόλις κρέμασε τ' ἀκουστικὸ ἡ Πόπη σκέφθηκε τὸ Μαρά. Εἶχε ξεχάσει νὰ τοῦ τηλεφωνήσῃ. Καὶ τῆς Βίλμας δὲν τῆς εἶχε πῇ τίποτε ἀκόμα.

— Τί ἔπαθε; Παιδὲς ἦταν αὐτὸς;

— Ρώτησε ἡ Βίλμα.

— Κανείς.

— Πῶς κανείς;

— Θέλω νὰ πῶ ἀσήμαντος. Σὰ νὰ μὴν ἦταν κανείς.

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

— Τότε γιατί είς' έτοι σκεπτική;
— Για κάτι άλλο...

Μεσολάβησε μια στιγμή σιγής. 'Η Βίλμα μάντευε πώς κάτι συνέβαινε. 'Η Πόπη ήθελε να μιλήσει στην κόρη της μιά φοβόταν να ξαναφέρει την κουβέντα στο δυσάρεστο σημείο. Κι' έπειτα ήταν αναγκασμένη να της πη και το άλλο.

Πώς τόνουα «Ζαμάνου» ήταν ψευτικό! Γιατί αλλοιώς πώς θα δικαιολογούσε στην κόρη της ότι ο Μαρὰς δέ θυμήθηκε τίποτα όταν άκουσε τόνουα της;

— Πάμε. Είπε κι' η Πόπη.

Μά δεν κινήθηκε καθόλου απ' τη θέση της. Καί αντί να ξεκινήσει... έκατσε. Κι' άναψε μάλιστα και τσιγάρο!

— Μά δέ θα φύγουμε; Ρώτησε η Βίλμα.

— Τώρα, φεύγουμε... Έκανε η μητέρα της σάν άφηρημένη.

Καί σά νά πήρε άξαφνα κάποια άπόφασι:

— Άκού νά σοῦ πῶ... Είπε.

Καί χωρίς κομπιάσματα, της έξήγησε με λίγα λόγια πώς παρ' όλιγο χτές τὸ βράδυ νάρχόταν σὸ σπίτι της ὁ Μαρὰς. Της είπε καί τὸ τηλεφώνημα τοῦ Παπαδόπουλου πὸ ζητοῦσε ραντεβὸ γιὰ νάρθουν νά τὴν ἐπισκεφθῶν μαζί με τὸ γιαντρά, καί σὸ τέλος τῆς ἀνήγγειλε καί τὴν ἀπόφαση πὸ εἶχε πάρει:

Νά τηλεφωνήσῃ τοῦ Μαρὰ ποιά ἦταν πραγματικῶς καί νά τελειώσουν ὅλα.

'Η Βίλμα τᾶχε χάσει. "Ὅχι, τόσο γιὰ τὴ σύμπτωση, ὅσο γιὰ τὴν νέα ἀποκάλυψη: Τ' ὄνομά τους λοιπὸν ἦταν ψευτικό; Καί γιατί τότε κάνει αὐτὸ ἡ μητέρα της; 'Η Πόπη ἀντιμετώπισε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά τὸ αὐστηρὸ βλέμμα τῆς κόρης της. Κι' ὅπως ἦταν τὰ νεῦρα τῆς κουρασμένα δέ μπόρεσε πάλι ν' ἀποφύγῃ τὰ δάκρυα. Τῆς διηγήθηκε πὸς ὅταν ὁ Μαρὰς τὴν ἄφησε στοὺς δρόμους, τὴν ἔδιωξαν κι' ἀπὸ τὸ σπίτι της. Δυὸ ἰδέφρινα πὸ εἶχε — τὴν πιά εἶχαν πεθάνει κι' αὐτὸ — τὴν κυνηγοῦσαν νά τὴν σκοτώσουν κι' ἐπὶ τέλος τῆς ἐπέβαλλαν ν' ἀλλάξῃ ὄνομα γιὰ νά μὴν τοὺς ρεζιλεύῃ. 'Ὁ πατέρας της ἦταν ὁ μόνος πὸς ἤθελε νά τὴν περιμαζέψῃ καί δὲς τοιμοῦσε, γιατί ἦταν γέρος πιά καί τὸν ἔτρεφαν οἱ γιοί του.

Έτσι περιωρίστηκε νά πεθάνῃ ἀπ' τὸν καὶμὸ του.

— Ὡστε λοιπὸν τ' ὄνομα Ζαμάνου δὲν τὸ ξέρεί αὐτός, ἔ;

Έκανε ἄξαφνα ἡ Βίλμα καί πετάχτηκε ὅπάνω ἀπ' τὴν πολυθρόνα με μιὰ χαρὰ περίεργη.

'Η μητέρα της τὴν κύτταξε ἐκπληκτικῇ.

— Δὲν τὸ ξέρεί! Ξαναεἶπε ἡ Βίλμα. — Ὅχι, φυσικά. Μά δὲν καταλαβαίνω γιατί αὐτὸ σοῦ φαίνεται εὐχάριστο. Σκέφτηκες τίποτα;

— Ὅχι, τίποτα! Εἶπε ἡ Βίλμα, μ' ἀπότομη μετάπτωση σάν μετανοημένη πὸς πρόδωσε τὸν ἐνθουσιασμό της.

'Η Πόπη δὲν καταλάβαινε,

— Μά γιατί φάνηκες ἔτσι χαρούμενη; Ρώτησε.

— Έγώ; Σοῦ φάνηκε. Εἶπ' ἡ Βίλμα ἀποφασισμένη νά μὴν πῇ τὴ σκέψη της πὸς τὴν εἶχε πραγματικῶς πλημμυρίσει χαρὰ. Γιατί τώρα πὸς ἤξερε πὸς τ' ὄνομα της ἦταν γιὰ τὸν πατέρα της ἓνα ὄνομα άγνωστο, ἓνα ὄνομα πὸς δὲν τοῦ θυμίζει τίποτα, μπόρουσε ἡσυχῇ νά τὸν πλησιάσῃ νά τὸν γνωρίσῃ σάν ξένη, νά μάθῃ τὴ ζωὴ του καί νά σπουδάσῃ τὸ χαρακτηρισμὸν αὐτοῦ. Πῶς; Ὁάβρισκε τὸν τρόπο. Μέσα στὴν ἴδια πόλῃ ζούσανε. Νά, καί σὸ σπίτι τῆς Νόρας ἀκόμα πῆγαινε. Θάταν εὐκολο νά τὸν συναντήσῃ.

— Δέ σκέφτηκες καλά. Εἶπε στὴ μητέρα της. Γιατί νά τὸν πάρῃς σὸ τηλεφώνη; Ἀπλοῦστατα ν' ἀποφύγῃς αὐτὸν τὸν Παπαδόπουλο.

— Κι' ἂν ὁ ἄλλος ἔρθῃ μόνος του.

— Μά γιατί νάρθῃ; Δὲν ἔχει κανένα λόγο... Κι' ἂν ὅμως ἔρθῃ δὲν τὸν δέχεσαι. Τί, σπουδαῖο εἶναι;

— Έχεις δίκην, Εἶπε ἡ Πόπη πὸς εὑρίσκει, πράγματι, λογικὴ τὴ σκέψη τῆς κόρης της.

Καί — ἐπὶ τέλος — βγήκαν. Πῆραν ἓνα ταξί καί τράβηξαν σὸ Κολλέγιο. Στ' αὐτοκίνητο συμφώνησαν νά μινε γι' ἀπόψε ἡ Βίλμα σὸ σχολεῖο, κι' ἀπὸ αὐριο πιά νά κοιμόταν καί νά τρώγῃ σὸ σπίτι.

Μπήκαν με τὴ μητέρα της στὴ Διευθύντρια κι' ἡ Βίλμα εἶπε πάλι πὸς τὴν ἑπίασ' ἓνας ἀέαντος πόνος κι' ἔφυγε γιατί δὲν ἤθελε ν' ἀναστατώσῃ νύχτα τὸ σχολεῖο. 'Η Διευθύντρια ἄκουσε με δυσπιστίας γκριμάτσες τὴ δικαιολογία κι' ἡ κυρία Σοφία πὸς ἦταν ἐπίσης μπροστὰ ἔβριξε χαρακτηριστικά τέσσερις φορές.

'Η κυρία Ζαμάνου πρόσθεσε πὸς ἡ κόρη της εἶχε πάθει μιὰ νευρικὴ διαταραχὴ τὸν τελευταῖο καιρὸ, καί θάπρεπε ν' ἀλλάξῃ περιβάλλον. Καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἀπόφασή της νά τὴν πάρῃ σὸ σπίτι.

— Ὅπως θέλετε κυρία μου. Εἶπε ξερά ἡ Διευθύντρια.

Κι' ἡ Πόπη ἔφυγε κάπως ἀπότομα καί χωρίς καλὰ — καλὰ νά χαιρετήσῃ γιατί δὲν τῆς ἔφρασε καθόλου τὸ ὕψος αὐτῆς τῆς καχύποπτῃ καί κουτοπόνηρῃ γοντρογεροντοκόρης.

'Η Βίλμα τὴ συνώδευσε ὡς τὴν ἐξώπορτα καί γυρίζοντας τράβηξε σὸ σπουδαστήριον. Ἀλλὰ σὸ διάδρομο τὴν περιμένα ἡ κυρία Σοφία πὸς τῆς ἀνήγγειλε με ὕψος ἐπίσημο ὅτι «τὴ θέλει ἡ κυρία Διευθύντρια».

'Η Βίλμα ξαναμπήκε σὸ γραφεῖο. Κι' αὐτὴ τὴ φορά ἀντίκρουσε μιὰ Διευθύντρια πολὺ ἀλλοιωτικῇ.

— Καθίστε, δεσποινίς. Τῆς εἶπε. Έγώ νά σᾶς μιλήσω.

Κι' ἀφοῦ στήριξε τὰ γυαλιά της καλλίτερα στὴ μύτη της, ἔκανε μιὰ παρένθεση, γυρίζοντας στὴν ἐπιμελήτρια:

— Κλείστε τὴν πόρτα κυρία Σοφία, σᾶς παρακαλῶ.

'Η Βίλμα εἶχε παραξενευτεῖ. Τί ἤθελε νά τῆς πῇ; Καί γιατί δὲν τῆς τῶλεγε μυστικὰ στὴ μητέρα της;

'Η Διευθύντρια μῆκε ἀμέσως σὸ θέμα.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε, δὲν ἐπιθυμῶ νά σᾶς θίξω ἀλλ' αὐτὸ πὸς κάματε γθές ἦταν φοβερό.

— Μά σᾶς ἐξήγησα... Πρόφερε ἡ Βίλμα.

— Οἱ ἐξηγήσεις σας ἦταν κομικές. Καί δὲν φαντάζομαι νάχετε τὴν ἀξίωσιν νά τις πιστέψουμε, ἔ;

— Ὅ,τι σᾶς εἶπα εἶναι ἡ ἀλήθεια. Εἶπε ἀπαλὰ ἡ Βίλμα. Κι' ἔπειτα ἤρθα ἐδῶ με τὴ μητέρα μου πὸς σᾶς βεβαίωσε γι' αὐτό.

'Η κυρία Σοφία ἐμειδίασε πονηρά. — 'Η μαμά σας, εἶπε ἡ Διευθύντρια με περίεργο τόνον, δὲν εἶναι τόσο κατὰλληλῃ γιὰ νά σᾶς καλύψῃ...

Τῆς Βίλμας τῆς ἀνέβηκε τὸ αἷμα σὸ κεφάλι καί πετάχτηκε ἀπότομα ἀπ' τὴν καρέκλα.

— Σᾶς παρακαλῶ νά μιλάτε με σεβασμὸ γιὰ τὴ μητέρα μου! Φώναξε δυνατά.

Τὸ εἰρωνικὸ μείδιμα πάγωσε στὰ ρυτιδωμένα μούτρα τῆς Διευθύντριας, κι' ἡ κυρία Σοφία ἔκανε θορυβημένη μιὰ κίνηση δικαιολογίας. Ἀλλὰ δὲν κατάφερε νά τὴ τίποτα.

— Με συγχωρεῖτε, εἶπε ἡ Διευθύντρια πὸς με λίγη καθυστέρηση εἶχε ξαναβρεῖ τὴν ἐτοιμότητά της. Δὲν ἐννοῶ τί θέλετε νά πῇτε. Καί δὲν καταλαβαίνω γιατί με παρεξηγήσατε! Έγώ σᾶς εἶπα ὅτι ἡ μητέρα σας, λόγω τῆς ἀγάπης πὸς σᾶς ἔχει, ὅπως καί κάθε μητέρα στὴν κόρη της, θά μπόρουσε γιὰ νά μὴ σᾶς ἐκθέσῃ νά βεβαιώσῃ τις δικαιολογίες σας. Βρίσκετε ὅτι αὐτὸ τὴν προσβάλλει;

— Με συγχωρεῖτε... Ψιθύρισε ἡ Βίλμα πὸς καταλάβαινε πὸς δὲν μπόρουσε νά τὰ βγάλῃ πέρα μ' αὐτὴ τὴ σατανικὴ γρηᾶ.

— Καί τώρα πὸς ἦρθῃ ἡ παρεξήγησις, προχωρῶ. Συνέχισε ἡ Διευθύντρια. Αὐτὸ πὸς κάματε χθές ἔδωκε ἀφορμὴ νά γίνουν χιλιάδων ἰδίων σχολία. Έννοεῖται ὅτι τὸ σχολεῖο ἐκτίθεται σὸ πρόσωπον κάθε μαθητρίτσας...

— Καί ἰδίως ἓνα σχολεῖο πὸς ἔχει ἠθικῶς ἀειμπετες μαθητρίτσες! Πετάχτηκε ἡ κυρία Σοφία.

— Δὲν ἔχει ὅμως ἠθικῶς ἀειμπετες ἐπιμελήτριες! Ἀπάντησε ἡ Βίλμα, ἔ. ξω φρενῶν ἀπ' τοὺς ὑπαινιγμούς.

— Οἱ δυὸ γρηᾶς πάγωσαν. 'Η κυρία Σοφία ἔγινε κάτωχρη.

— Πῶς; Έκανε ἡ Διευθύντρια.

— Εἶπα. Έπανελαβε ἡ Βίλμα πὸς σταθερά καί πὸς ψύχραιμα τώρα, ὅτι οἱ ἐπιμελήτριες δὲν εἶναι ἠθικῶς ἀφογε γιὰ μιὰ ἀπ' αὐτές κάνει τὸν ταχυδρόμο ἐδῶ μέσα!

'Η κυρία Σοφία κρατήθηκε ἀπ' τὸ γραφεῖο γιὰ νά μὴν πῇ. 'Η Διευθύντρια τῆς ἔρριξε ἓνα ἐκπληκτικὸ βλέμμα.

— Έξηγηθῆτε! Εἶπε στὴ Βίλμα.

— Δὲν πρόκειται νά ἐξηγηθῶ.

— Έχετε ὑποχρέωση!... Σᾶς διατάσσω!

'Η Βίλμα χαμογέλασε.

— Μὴν παίρνετε αὐτὸ τὸ ὕψος κυρία Διευθύντρια, εἶπε, γιατί δὲν εἶμαι πιά κανένα μωρό. Καί γιὰ νά λήξῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία σᾶς παρακαλῶ νά μὴ μ' ἐνοχλήσετε σὸ ἐξῆς ὅπως κι' ἐγώ δὲν σᾶς ἐνοχλῶ. Τρεῖς μῆνες τί' αὐτοί καί θά περάσουν.

Κι' ἔκανε νά φύγῃ. 'Η Διευθύντρια τὴ σταμάτησε:

— Ένα λεπτό... Εἶπε ἡρεμα. Δὲν παρεξηγῶ τὰ λόγια σας γιατί καταλαβαίνω πὸς εἰσθε ἐκνευρισμένη. Κάτι θά σᾶς συμβαίνει ἀσφαλῶς. Έν πάσει περιπτώσει ἐγώ ἤθελα νά σᾶς συμβουλευθῶ, ὅπως ἔχω ὑποχρέωση...

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, ἐκοψε ἡ Βίλμα, ἀλλὰ νά εἰσαπτε βέβαιη πὸς δὲν ἔχω ἀνάγκη συμβουλῶν. Σκέπτομαι ἀρκετὰ σοβαρά.

— Τὸ πιστεύω, Εἶπε ἡ Διευθύντρια πὸς «τὰ εἶχε γυρίσει» πιά γιατί φοβόταν τὴν ἐξέλιξιν πὸς μπόρουσε νά πά-

νῇ αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Καί πρόσθεσε με προσποιημένη γλυκύτητα:

— Πηγαίνετε τώρα στὴ μελέτη σας. Καί ἐλπίζω ὅτι δὲν παρεξηγήσατε τις καλές μου διαθέσεις.

— Καθόλου. Σᾶς εὐχαριστῶ μάλιστα! Εἶπε με λεπτότατη εἰρωνία. Καί βγήκε ἀπ' τὸ γραφεῖο, γρήγορα — γρήγορα.

Μόλις μῆκε σὸ σπουδαστήριον, ἔτρεξε ἀμέσως στὴ Νόρα. Μόλις τὴν εἶδ' ἐκεῖνη, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά της. Εἶχε πραγματικὰ ἀνησυχήσει. Δὲν ἤξερε τί νά ὑποθέσῃ! Κι' ἔτρεμε μήπως τῆς εἶχε συμβεῖ τίποτα.

Ἀποσώθηκαν σὲ μιὰ γωνιά καί κουβέντιαζαν. Οἱ ἄλλες ἄλλαξαν μερικές εὐγλωττες ματιές καί κάτι ψιθύρισαν στὶς διπλανές τους.

Μιὰ μάλιστα φώναξε δυνατά:

— Κορίτσια, βγαίνουμε ἀπόψε τὴ νύχτα περίπατο; Έχει ὥραῖο φεγγάρι!

Δυὸ — τρία χάχανα ἀκούστηκαν. Μά σταμάτησαν ἀμέσως γιατί μῆκε ἡ κυρία Σοφία, πελιδνὴ καί με γουρλωμένα μάτια πὸς τὰ κάρφωσε ἀμέσως στὴ Νόρα. Έταν βέβαιη πὸς αὐτὸ τὸ τρελλοκόριτσο εἶχε μιλήσει στὴ Βίλμα γιὰ τις ἐπιστολές. Ἀλλὰ τί ἦταν σὲ θέση νά τῆς κάνῃ; Ὅτε καν νά πάψῃ νά τῆς δίνῃ τὰ γράμματα μπόρουσε. Γιατί τότε ὑπῆρχε κίνδυνος νά τὸ φωνάξῃ σ' ὅλο τὸ σχολεῖο ἡ μικροή!

— ΕΕ —

'Η Βίλμα με τὴ Νόρα κουβέντιαζαν καί δὲν εἶχαν τελειωμό. Εἶχαν κι' οἱ δυὸ πολλὰ νέα. 'Η Νόρα τῆς εἶπε ὅλα τὰ κουτοσμπολιά ποῦχαν γίνε. Καί ἔκρυψε, βέβαια, μερικοὺς ἀσχημους ὑπαινιγμούς πὸς ἄκουσε γιὰ τὴ μαμά της — εἶχαν ὠργιάσει οἱ φαρμακερές γλῶσσες τοῦ σχολείου — ἀλλὰ τῆς μετάδωσε ὅλα τ' ἄλλα. Πὸς πέταγαν πόντους ὅλη τὴν ἡμέρα, πὸς ἄλλη ἔλεγε ὅτι τῶχε σκάσει με κάποιον, ἄλλη πὸς πῆγε νά γλεντήσῃ ἓνα βράδυ με τὸ φίλο της, ἄλλη πὸς εἶχε σοβαροὺς λόγους νά ἐπισκεφθῇ γιαντρά καί τὰ λοιπὰ καί τὰ λοιπὰ. Καί σὸ τέλος τῆς εἶπε καί «τὸ σπουδαιότερο»: 'Ὁ Μαρὰς πληροφορήθηκε τὸ γεγονός ἀπὸ τὴν Έλλη. Ὅταν ρώτησε «πὸς εἶναι ἡ δεσποινίς Ζαμάνου» ἡ Ζάρπα πετάχτηκε καί τᾶπε πὸς εἶχε ἐξαφανιστεῖ, κι' ὁ καθηγητῆς ἔγινε κάτωχρος! Ταράχτηκε πολὺ!...

'Η Βίλμα δὲν εἶχε σκοπὸ νά τὰ πῇ ὅλα τῆς Νόρας. Ἀλλὰ ἦταν τόσο αὐθόρμητο αὐτὸ τὸ κορίτσι καί τόσο

ἔδειχνε πὸς ἀληθινὰ ἐνδιαφερόταν γι' αὐτὴν, ὥστε ἡ Βίλμα δέ μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ. Τὴν ἔπιασε μιὰ τρομερὴ διαχυτικότης καί καθὼς ἦταν συγκινημένη ἀπ' ὅλα ὅσα εἶχαν συμβεῖ, βρήκε μεγάλη ἀναιούφισιν νά τὰ ἐξιστορήσῃ στὴ μοναδικὴ φιλενάδα της. Εἶχε, ἄλλως τε, τόση ἀνάγκη νά μιλήσῃ, κι' ἡ Νόρα ἦταν ἡ μόνη πὸς φαίνονταν πὸς τὴν ἀγαποῦσε εὐλικρινά.

Έτσι τῆς τὰ εἶπε ὅλα. Πὸς ὁ καθηγητῆς ἦταν ἀδερφὸς τοῦ γιαντροῦ, πὸς τὸ ὄνομα Ζαμάνου ἦταν ψεύτικο καί δὲν τῶξερε ὁ Μαρὰς, πὸς γνώρισε τὸ Γριμάλδη καί θά τὴν ἔπαιρνε στὴν Τράπεζα, πὸς ἀπὸ αὐριο δέ θά τανε πιά ἐσωτερικὴ, ὅλα, ὅλα!

'Η Νόρα τὴν ἄκουγε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Έταν πὸς πονηρὴ, εἶχε πὸς γυναικεῖα σκέψη αὐτὴ. Καί τῆς ἔδινε γιὰ κάθε ζήτημα μιὰ σοφὴ γνώμη. Γιατὶ τὴ συγγενεία της με τὸ Μαρὰ βέβαια, δὲν εἶχε νά πῇ τίποτε. Μάλιστα οὔτε ἔδειξε ἐκπληξιν. Φάνηκε σά νά τὴν ἤξερε. Ἀλλ' ἦταν σύγουρη πὸς τὸ αἰσθηματάκι αὐτὸ θά τῆς περνοῦσε. Ὅσο γιὰ τὸ Γριμάλδη πολὺ ὑποπῆ τὴν εὑρίσκε τὴ στάση του. 'Ιδίως τὸ ἐνδιαφέρον του νά πάψῃ ἡ Βίλμα νά εἶναι ἐσωτερικὴ. Καί τῆς συνιστοῦσε νά τὸν προσέξῃ. 'Η Βίλμα δὲν τῆς εἶπε καθαρὰ τί σχέση εἶχε αὐτὸς ὁ Γριμάλδης με τὴν μητέρα της, ἀλλὰ ἡ ἄλλη ἔδειξε πὸς τὸ κατάλαβε.

— Μπορεῖ νά κάνῃ κόρτε στὴ μαμά σου, ἀλλὰ θά προτιμοῦσε ἐσένα. Οὐ! Εἶμαι βέβαιη! Τῆς εἶπε.

— Λοιπὸν, τί νά κάνω; Ρώτησε ἡ Βίλμα σκεπτικῇ.

— Δεῖξε του πὸς τὸ κατάλαβες καί κόψτου τὸ βῆχα!

— Έχεις δίκην. Αὐτὸ θά κάνω.

Μίλησαν ὕστερα γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ πατέρα της. 'Η Βίλμα τῆς ἐξωμολογήθηκε τὴ σκέψη πὸς εἶχε κάνει ὅταν ἔμαθε πὸς ὁ πατέρας της δὲν ἤξερε τὸ ὄνομα «Ζαμάνου». Θά τὸν γνῶρι-

ζε σάν μιὰ ξένη! Κι' ἡ Νόρα ἐνθουσιάστηκε.

— Μπράβο! Πρώτης τάξεως ἰδέα! Τῆς εἶπε. Κι' ἔχω νά σοῦ πῶ καί κάτι πὸς σοῦκρυψα. Έρθε τὸ πρῶτ' ἡ μαμά καί μοῦ εἶπε πὸς αὐριο θάναί σπῖτι κι' ὁ Μαρὰς... ὁ καθηγητῆς δηλαδή. Τὸν κάλεσ' ἐπίτηδες Κυριακὴ γιὰ νά μαι κι' ἐγώ. Ὅταν μοῦ πε πὸς εἶναι ἀδερφὸς τοῦ... πατέρα σου — ἀπ' τὴ μαμά τὸ πρῶτόμαθα — πάγωσα ὀλόκληρῃ. Δὲν ἤξερα πὸς θά στῶλεγα ὅταν σ' ἔβλεπα. Κι' εὐτυχῶς πὸς τῶξερες... Φυσικά δέ σκεπτόμουν νά σὲ καλέσω αὐριο γιατί... μοῦ φαίνονταν προτιμότερο νά μὴ συναντηθῇτε ἔξω... νά μὴ γνωριστῇτε περισσότερο... Ἀλλὰ πάλι τώρα, μ' αὐτὰ πὸς μοῦ λές, νομίζω πὸς πρέπει νάρθης! Εἶναι μιὰ εὐκαιρία! Γιατί φυσικά θάρθῃ κι' ὁ ἀδερφὸς του σὸ σπῖτι... Δέ μοῦ τῶπε ἡ μαμά μὰ τὸ φαντάζομαι.

'Η Βίλμα δέ μιλοῦσε.

— Έκτός πάλι ἂν φοβάσαι... Εἶπ' ἡ Νόρα. Έως νά εἶναι ἐπικίνδυνο νά ἰδωθῇτε πρὶν περάσῃ λίγος καιρὸς καί συνέλθῃς κάπως...

Κι' ἄξαφνα:

— Τὸν ἀγαπᾶς;... Καί τώρα πὸς ἔμαθες; Τὴ ρώτησε σιγά.

'Η Βίλμα δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ. Τὸν ἀγαποῦσε ἀλήθεια;

Καί τώρα πὸς ἤξερε ποῖος ἦταν;... Αὐτὸς ὁ φόβος τῆς ἔφερνε φρίκη.

— Ὅχι ὄχι! Βιάστηκε νά πῇ ταραγμένα.

— Ἄν γομίζης πὸς μπορεῖς νά τὸν δ'ς, νάρθῃς αὐριο σπῖτι. Συνέχισε ἡ Νόρα. Γιατί δὲν ξέρομε ἂν θά ξανατύχῃ τέτοια εὐκαιρία...

'Η Βίλμα σκεπτόταν. Έταν πραγματικὰ μιὰ σωστὴ εὐνοια τῆς τύχης αὐτὴ καί σίγουρα δέ θά ἐξασφρισκόταν εὐκόλα ἡ εὐκαιρία νά συναντηθῇ σ' ἓνα σαλόνι με τὸν πατέρα της. Βέβαια αὐτὸς θά ἐξαπατήγαινε στοῦ Γεράση, ἀλλὰ ἂν δὲν ἦταν μέρα πὸς νάχε ἡ Νόρα ἔξοδο πὸς θά μπόρουσε νά πάῃ κι' ἡ Βίλμα; Ὡς τόσο ἡ σκέψη πὸς θά συναντοῦσε τὸν καθηγητῇ, τὴν ἔκανε διστακτικῇ.

— Εἰσα βέβαιη... πὸς θάναί καί οἱ δυὸ τους; Ρώτησε.

'Η Νόρα δὲν εἶχε ἀμφοβολία. Ἀσφαλῶς ἡ μητέρα της θά εἶχε καλέσει ὅλους τοὺς Μαρὰδες.

[Ἡ συνέχεια σὸ ἐπόμενο]

ΣΗΜ.— Στὸ προηγούμενο φύλλο στὴ σελίδα 10, σειρὰ 32, νά διορθωθῇ τὸ «Πόπη» σὲ «Βίλμα».

ΣΤΟ ΠΕΡΙΔΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ντομφρόν, ή πόλις τής δυστυχίας

Η τραγική περιπέτεια τριών μπεκρήδων

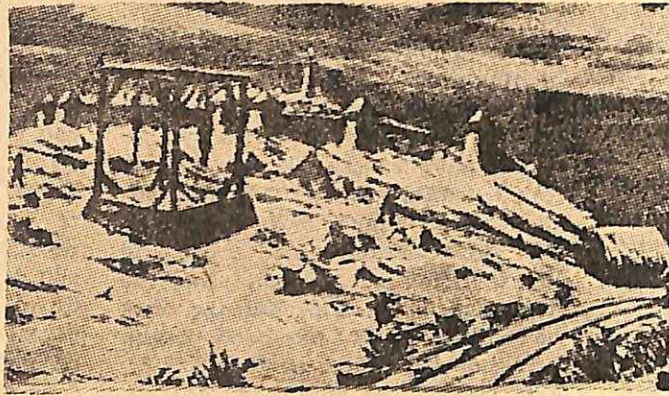
Μια παλιά γαλλική παράδοση λέγει ότι ήτοις φθάση μεσημέρι στην πόλη Ντομφρόν, μέσα σε μια ώρα θα έχη απαχονισθή, χωρίς να προλάβη ούτε να φάγη.

Πήγα στο Ντομφρόν. Και αφού έπρογευμάτισα περίφημα κι είδα ότι πέρασαν δυό ώρες χωρίς να με στείλ- στην αγ- χόνη, θέλησα να μάθω για ποιόν λόγο ή μεσαιωνική αυτή πόλις έχει τόσο κακή φήμη.

Και να τί μου είπε κάποιος γραμματισμένος δημοτικός υπάλληλος που διάβασε το αρχείο της πόλεως. "Όταν στα 550 μ. Χ. το Ντομφρόν ήταν στα χέρια του αυθέντου Γουλιέλμου ντε Μπελλέμ, οι κάτοικοι διατελούσαν υπό την πύ- φρικτή τρομοκρατία. Το παρμικρό ά- δίκημα έτιμωρείτο με την ποινή της άγχονης. Όποιος τολμούσε να κλέψη μια κόττα ή να λαθροθηρήσει στο δάσος του άγοντος Γουλιέλμου άπηγχονίζετο χωρίς διατυπώσεις έξω από τον πύργο του Ντομφρόν και το σώμα του έμενε κρεμασμένο βδομάδες ολόκληρες, μέχρις ότου τα κοράκια και τα λοιπά όρνεα κατέτοιγαν όλες του τις σάρκες.

"Ετσι, σ' όλη τη Βόρειο Γαλλία ο κόσμος έλεγε:

— Μην πάτε στο Ντομφρόν, γιατί έ- κεί κρεμούν τον κόσμο για το τίποτε.

Το Ντομφρόν (γκραβούρα της εποχής).

Ρουέν ή σε άλλες πόλεις! Κανένας από αυτούς δεν έτόλμησε να έγνηματίσει στην γενέτειρά του, όπου με το παρμι- κρό άδίκημα, θα κινδύνευσεν να κρεμα- σθή. Άπεφάσισα, λοιπόν, να ζητώ προ- καταβολικώς τα έξοδα της κηδείας, ώ- στε ν' αναγκάζονται οι καταγεγραμμένοι αυτοί να μένουν στο χωριό τους και να μη τρέχουν εις αναζητήσιν κρεμάλας σ' άλλες πόλεις. Στο Ντομφρόν, τουλάχιστον, θα έχουν εξασφαλισθή τα έξοδα της τα- φής των.

Το αυθεντικό αυτό ανέκδοτο, που ά- ναφέρεται σ' ένα χρονικό της εποχής, δείχνει ότι στο Ντομφρόν ή ποινή της άγχονης ήταν τόσο συνηθισμένο πράγμα, ώστε οι κατοικοί του έδλεπαν το φως στην πόλη αυτή της δυστυχίας, να φεύ- γουν, μόλις συμπληρώναν τα δέκα πέν- τε της χρόνια και να πηγαίνουν άλλου να δρύνουν, με την έλπίδα ότι θα μπο- ρούσαν να γλιτώσουν από την κρεμάλα.

"Όλα, όμως, αυτά που αναφέραμε, δεν έξηγούν την παράδοση που λέγει ότι στο Ντομφρόν απαγχονίζεται κανείς εντός μιας ώρας μετά την άφιξή του και μά- λιστα, πριν προλάβη να γεννατίσει.

Την έξηγηση μās την δίνει ένα άλλο χρονικό, που άναφέρει τα έξης άπλοτε- τα: Το σωτήριο έτος 1000 μ. Χ. τρεις πραγματευτάδες ξεκίνησαν από το Βιλ- λεντιέ για να πάνε στο Ντομφρόν. Στο δρόμο, όμως, βρήκαν κάποιον χάνι που είχε πρώτης τάξεως κρασί. Οι τρεις ο- δοιπόροι τώστρωσαν στο πιστό κι' όταν θέλησαν να συνεχίσουν το δρόμο τους, είδαν ότι τα πόδια τους έλόγιζαν. Και όμως ή απόστασις ήταν άρκετή. Πώς θα έφθαναν έγκαιρως στο παλάρι; Καθώς προχωρούσαν, φορτωμένοι με τις παρμι- τελες των, συνήτησαν κάποιον άλλον ο- δοιπόρο, που πήγαινε κι' αυτός στο Ντομφρόν. Τόν ρωτέρισαν, λοιπόν, ότι θα τον σκοτώσουν και τον άνάγκασαν να φορτωθή όλους τους μπόγους των έμπορευμάτων που είχαν στους δικούς των όμους. "Ετσι, το μεσημέρι άκρι- βός, οι τρεις μπεκρήδες έφθαναν στο Ντομφρόν, γελώντας εις βάρος του δι- πόδου ύποχύνιου που κουβαλούσε άγόν- γυστα τις παραμήτιες των. Μόλις, ό- μως, έφθασαν στην πόλη της δυστυχίας, ή π' ματα μετεβλήθησαν.

"Ο άγνωστος πέταξε από τους όμους του τα έμπορεύματα και φωνάζοντας δώ- δεκα φορές, που είχαν σπύσει να τήν

ύποδεχθούν, έπρόσταξε:

— Συλλάβετε αυτούς τους τρεις και κρεμάστε τους στην πλατεία της αγοράς.

Οι τρεις πραγματευτάδες, συ- νεχίζει ο χρονικογράφος της έ- ποχής, είχαν την άτυχία να υπλέξουν με τόν "Ερρίκο Α' της Άγγλίας και δούκα της Νορμανδίας, ο όποιος συνήθιζε να ταξιδεύη ίνκόνιτο, σαν κοι- νός οδοιπόρος, χωρίς άκολουθία και με παληόροχη.

"Ετσι, πριν περάση μια ώρα, οι τρεις μπεκρήδες συνέγραψαν την παράδοση που περιεσώθη μέ- χει σήμερα. Προτού τους περά- σουν τη θηλειά στο λαιμό, ο πρώτος μουρμούρισε:

— Ντομφρόν! ή πόλις της δυστυχίας!

— Να φθάνη κανείς το μεσημέρι και μετά σε μια ώρα να τόν κρεμάνε!... εί- πε 'ο δεύτερος.

— Πριν μάλιστα προλάβουμε να φά- με! στέναξε 'ο τρίτος, που ήταν τρομέ- ρος φαγάς!

Δυό αιώνες άργότερα, στο Ντομφρόν έπαναλαμβάνετο μια παρασλήσια ιστο- ρία. Ένας μυλωνάς, όνόματι Ζάν Μπαρ- μπότ έκλεψε μιάν άγελάδα. Για να γλυ- τώσει από την κρεμάλα, τώσκασε την Ι- δια μέρα και κατέφυγε στη Ρουέν. "Ο οικιστής, όμως, του Ντομφρόν τόν κα- τεδίκασε εις ήμην και οι κά- τοικοι είδαν το δήμο να κρεμάει από την άγχόνη της πλατείας ένα όμοιομα του Μπαρμποτό.

Πέρασαν τρία νοόνα. Κι' ο Μπαρμποτό έπιθύμησε να επιστρέψη στην πατρίδα του. Είχε αφήσει τα γένεια του και ήλ- πιζε να μην άνανωρισθή. "Εφθασε, λοιπόν, μια μέρα, την ώρα που ή καμιά- να της έκαμλησας έσήμαινε μεσημέρι. Τόν κατέδωσαν; Τόν άνεγνώρισαν; Ά- γνωστον. Πάντως, το δέβειον είναι ότι ο Μπαρμποτό συνελήφθη εύθως μετά την άφιξή του και ώδηγήθη χωρίς άργοπορία στην άγχόνη.

Μόλις είδε το δήμο, θυμήθηκε την γνωστή παροιμία. Και ψιθύρισε: «Ντο- μφρόν!...». "Η πόλις της δυστυχίας... Φθάνει κανείς το μεσημέρι και σε μια ώρα βρίσκεται κρεμασμένος!... Χωρίς να προλάβη ούτε να τσιμπήσει!...». Την ώρα που τόν κρεμάσαν, οι χω- ρικοί, σαν γνήσιοι νορμανδοί άρχισαν τα σχόλια:

— Τί έκανε, λοιπόν και τόν κρεμούν; — Έκλεψε μια τριχιά! — Και τόν κρεμάνε για μια τριχιά! — Να!... γιατί στην άλλη άκρη της τριχιάς ήταν ή άγελάδα!...

Σήμερα το Ντομφρόν είναι μια ειδυλ- λιακή πόλη με άγαθώτατους κατοί- κους. "Ο ελεηνοδότης σπανίως έπιτελεί και χροή πλαιματοδίκου. Τις περισσότε- ρες ώρες τις περνάει στο καφενείο, παί- ζοντας ντόμιο. Και όμως, όποιος Γάλ- λος άναστή τη λέξη Ντομφρόν, θυμάται έμμέσως την παλιά παράδοση της κρεμά- λας...

EMMANOUEA KAP

ΣΟΝΙΑ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

α

λήθεια, ποιός θα μπορούσε να μ'ήν λυπηθή, όλους αυτούς που τα χρόνια και οι μπόρες της ζωής δέν τους επέτρεψαν να φυ- λάξουν στο βάθος της καρδιάς τους, μια μικρή κρυφή γωνί- στα, ένα τρυφερό κομματάκι απ' την παλιά παιδική τους καρδιά, την καρδιά που

σκήρτησε βλέπον- το πρώτο χιόνι και που φούσκωσε ά π ο συγκίνηση και περηφάνεια για τόν χιονάν- θρωπο που φτисαν άπεχνα τα μικρά παγωμένα χεράκια... Γιατί τ'ό χιόνι είναι το πιο φαντασμαγο- ρικό, το πιο άσπιλο, το πιο ύπεροχο στο- χείο της φύσε ! Γι' αυτό το χιόνι έχει τη μεγαλύτερη γοητεία στα μάτια και στην φαντασία των παιδιών, και έχει τη δύναμη να ξυπνή μέσα μας ζωηρά τις πιο τρυφερές άναμνήσεις της παιδικής μας ήλικίας.

Τα χρόνια που πέρασαν από τη ζωή έσβυσαν πολλά πράγματα, ιστορικές ή- μερομηνίες, άριστουργηματικούς στίχους, μεγάλα γεγονότα, άφησαν όμως άνεπα- φη την γοητεία της Λευκής Νύμφης.

"Ισως γιατί το χιόνι μās έρχεται στη γή κατ' εύθειαν από τόν ούρανό, σαν να μās κάνη επίσκεψη 'ο ίδιος 'ο ούρανος με τις υπερκόσμιες δυνάμεις του, και τ' ά- νεξήγητα μυστήριά του. "Ο ούρανος με τις Θεές και τις Νεραΐδες του... Ναί τις Νεραΐδες του... Στην παιδική μας φαντασία, το χιόνι μās φαινόταν στενά συνυφασμένο με τα άπόκοσμα αυτά πλά- σματα. Βλέποντας τις νιφάδες του να πέ- φτουν νομίζαμε πως βλέπαμε να χορεύ- ουν τα θεία αυτά όντα.

"Όμοια με νεραΐδα, νεραΐδα θεία και τριασυχαριτωμένη και ή Σόνια Χένι.

"Αληθινή νεραΐδα του χιονιοβ, ή Σόνια έρχεται τυλιγμένη στο κάτασπρο πέπλο του χιονιοβ...

Είναι όμως μαζί κι' ένα άνήσυχο πουλί

ΧΕΝΙ

ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

κατεύονται, βλέπετε και στο παγκόσμιο έμποριο. Μην παρανεύσετε. Είναι πολύ άπλό αυτό! «Λαμβάνομεν την τιμήν να σās πληροφορήσωμεν ότι σās ποστέλλομεν σήμεραν συμφώνως με την έπιθυμίαν σας κλπ...»

Η νεραΐδα γεννήθη- κε στις 8 του 'Α- ποίλη του 1913 στο 'Όσλο.

Η Σέλιμα Χένι ή μη- τέρα της χαμογέλασε εύτυχι- σμένη: "Ο πατέρας της 'ο κ. Βίλχεμ έμπορος γουναρικών, ήταν πα- νευτυχής.

"Αποφασίσαν να την δώσουν Σόνια, κι' ύστερα 'ο πατέρας, με το αιώσιο χαμόγελο όλων των γονιών που δεν κάνουν τίποτα για να γεννηθούν τα παιδιά τους, άρχισε να δέχεται τα συγχαρητήρια των φίλων του. Καθώς βλέπετε, είναι τόσο άπλό πράγμα ή γέννησις μιας νεραΐδας...

"Η μικρούλα μεγάλωσε όπως όλα τα παιδιά του κόσμου. Στα πέντε της χρό- νια, ή Σόνια τυλιγμένη στις κάτασπρες γούνες που τις διάλεξε 'ο πατέρας της, έτρεχε στους χιονισμένους κάμπους θυ- θίζοντας μέσα στα χιόνια τα μικρά της πόδια, ως τα γόνατα...

Μια μέρα έκοιμήθηκε ξαφνικά το μι- κρό της ποδαράκι πάνω σε μια σκληρή επιφάνεια χιονιοβ, κι' άφέθηκε να γλυ- στρήσει έλαφρά, άφροδα.

"Ο βορράς σφύριζε δυνατά στ' αυτιά της, ή γυαλιστερή επιφάνεια του χιονιοβ ήταν άπέραντη, κι' ή Σόνια πολύ μι- κρή...

Παράξενες ιδέες άρχισαν να στοιφο- γυρίζουν στο κεφάλαι της.

Της μπήκε ή ιδέα να κατακτήση την παγωμένη αυτή έκταση, να την διανύση μεθυσμένη από ένθουσιασμό πολύ γρήγο- ρα σπιδάμη προς σπιδάμη με κινήσεις π' ό θάμοια' αν με τ' άνάλαφο και σιω- ηλό φτερούγισμα των πουλιών...

Οι νεραΐδες έχουν κάτι που τις κάνει να ξεχωρίζουν από μās τους κοινοδές

Σόνια Χένι.

ή χαριτωμένη αυτή νεραΐδα.

Γυρίζει παντού, κι' αυτή τη στιγμή βρίσκεται στις χλιαρές άμμουδιές της Καλλιφόρνιας. Σήμερα, οι νεραΐδες άνα-

θητούς. Επιτοχαίνουν άμέσως σ' ότι καταπνύνονται....

Στα είκοσι της χρόνια η Σόνια ήξερε να πατινάρη τέλεια και να χορεύει υπέροχα. Κατέχοντας έτσι και τις δύο αυτές τέχνες, ήξερε να τις συνδυάζει περίφημα. Έμοιαζε σ' ένα χορεύει, καθώς γλιστρούσε με τα πατίνια της πάνω στην παγωμένη επιφάνεια, όταν δέ χορεύει στην πίστα, οι κινήσεις της ήταν τόσο ελαφρές κι' αθόρυβες που έμοιαζαν με το πέταγμα των πουλιών, πάνω στις χιονισμένες εκτάσεις....

Τό πληθος την αποθέωνε. Δέκα φορές η Σόνια ανακηρύχθηκε πρωταθλήτρια όλου του κόσμου στο πατινάζ, και τρεις φορές την όνομασαν Όλυμπιονίκη.

Ύπαρχε όμως στην Άμερική, ένα μένος που ονομάζεται Χόλλυγουντ κι' όπου εμπορεύονται τις νεράιδες και τ' αστέρια. Έκει πήγε και η Σόνια Χένι — την πήγαν, γιατί δεν πήγε η Σόνια — μόνη της.

— Α, της είπαν σεις είσθε η περίφημη νεράιδα του χιονιού; Ναι; Περιήγηση! Σας άγκαζάρουμε άμέσως. Θα γίνετε στάρ.

— Στάρ;
— Μάλιστα, στάρ...

Τώρα η Σόνια είναι μέσα στο σπούντιο!... Κυττάζει γύρω της χωρίς να καταλαβαίνει ακόμη.

Τί παράξενος κόσμος και τί παράξενη γλώσσα!... συλλογίζεται.

Βλέπει πρόσωπα που νομίζει πως τα έχει ξαναδεί: "Εναν άντρα γυμνόν τυλιγμένο σε δέρματα ζώων, ξεσκουφωτο κι' άτακτο ανάμεσα στην θύελλα: Τόν Ταρζάν..."

Μά δεν υπάρχει καιρός για όνειροπολήματα...

Οι μηχανικοί δουλεύουν διασπινά. Σε λιγάκι ένας εξωτικός κόσμος δημιουργείται απ' τα χέρια της.

Τα χαμόνια ξεφορτώνουν γρήγορα πολλούς τόνους χιονιού.

Οι εργάτες δουλεύουν διαρκώς. Σε λιγάκι: μια άπεραντη γλιστερή επιφάνεια απλώνεται μπρος στα μάτια, της Σόνιας. Οι κομπάρσοι τρέχουν να την συναντήσουν. Μια άδραχη όρχήστρα σκορπάει τούδε ώραιοις ήχους ενός πεταχτού σκοπού. απ' τον ουρανό αρχίζει να πέφτει το χιόνι.... "Ένα χιόνι, ένα χιόνι ανάλαφρο όπως στα όνειρα."

Η νεράιδα ξαναβρίσκει την άμύδαφαιρά της, τη χαρά της.

Ξαναγυρίζει στα πρώτα παιδικά της χρόνια.

Λένε πως στο "Όσλο, οι κινηματογραφικές σάλες δονούνται όλόκληρες απ' τα χειροκροτήματα και τον ενθουσιασμό κάθε φορά που προβάλλεται ένα φίλμ της Σόνιας Χένι. Μά οι θαυμαστές της εκεί κάτω είναι λίγο μελαγχολικοί. Δέ παρηγορήθηκαν ποτέ που έχασαν τη μικρούλα τους νεράιδα τη χαριτωμένη τους θεά που τους φαινόταν πως βγήκε μέσα απ' τις σελίδες της Μυθολογίας τους, και που ο μοντέρνος κόσμος την όνομασε άπλούστατα: «Η Νεράιδα 33».

ZAN MΠEPNAP NTEZON

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Ψυχοσάββατο

"Ελα πάλι όπως και πρώτα
κάτω απ' την περγουλιά,
τώρα, που μακριά στη χώρα
ανάψανε τα φώτα.
Τώρα που δεν βλέπει ο ένας
τ' άλλου τ' άσπρα τα μαλλιά,
ελα, δός μου δυο φιλιά
σαν και πρώτα.

Λέν κι' απόψε μεσονύχτι
ανασταίνονται οι νεκροί
— άκου πως σείει η «καμπάνα»
στην πνοή του νότου—
κάθε πεθαμένος, λένε,
τέτοια νύχτα καρπύρει
να πετάξει το θερμό
σάβανό του.

"Ελα, δός μου τα φιλιά σου
και ποιος ξέρει αν είν' γραφτό
—Ψυχοσάββατο είν' απόψε
των νεκρών γιορτάσι—
κάτι πούχουμε θαμμένο,
μην αναστηθί κι' αυτό
και του πόθου το πιστό
μας κεράσι.

Το ξαρραβώνισμα

Δός του, καλέ μητέρα μου,
δός του το δαχτυλίδι
να το κρεμάω με τ' άλλα του
(κλειδιά.

Μαλαματένιο δεύτερο
να φτιάξω ένα αντικλειδί
να κρυφανοίξω κι' άλλην
(καρδιά.

Δός του, καλέ μητέρα μου,
τά τσοβαίρια πίσω
στολίδια και γιορντανία του
(λαιμού...

Και σου κρατάω το λόγο μου
πως θ' απολησμονήσω
κι' αυτόνε και τις έγνοιες του
(καμμού.

Μ' απ' όλα τα χαρίσματα,
μαννούλα, πιο πολύ

—Τώχω στο νού και βάρος μου
(περίσσο—

Γιά κείνο του άρραβώνα μας
ο μοναχό φίλι
πως νάταν βολετό... να του
(γυρίσω.

M. ΠΕΤΜΕΖΑΣ-ΛΑΥΡΑΣ

Ξεπνίνα 50%

ΕΝΑΣ ΑΤΟΛΑΜΟΣ

Στο κακουργιοδικείο :

— Την λήστεψες, άφου πρώτα την σκότωσες. Γιατί τόκανες αυτό; Δέν ξέρεις ότι θά πήγαινες στην άγγλση;

— Άκριβώς, κ. Πρόεδρε, ήμουν άπειρισμένος από τη ζωή, κι' ήθελα να κραμασθώ, δέν τυμοούσα όμως να τό κάνω μόνος μου....

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Ο εύτυχής σύζυγος : Εύχαρίστως διαπιστώνω γυναικούλα μου, ότι δέν σκιάνετε πιά δυο ζεύγη παπούτσια τόν μήνα.

Η εύτυχής σύζυγος : Ναι, άνδρούλη μου, είπα να κάνω οικονομία στα παπούτσια, γι' αυτό κυκλοφορώ τώρα με ταξί!

ΔΥΣΤΥΧΩΣ

— Κύριε άστυνόμνε, ή πεθερά μου έπεσε από τό παράθυρο στο δρόμο.

— Και σκοτώθηκε;

— Όχι. Δυστυχώς θρόθηκε από κάτω κάποιος πολίτης και σκοτώθηκε αυτός!

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΠΡΩΤΗΣ

— Ήλθα, κύριε, να σάς προτείνω μίαν πρώτης τάξεως επιχείρησιν, από την όποιαν θά κερδίσετε δυο εκατομμύρια.

— Πώς αυτό;

— Έμαθα πως δίδετε της κόρης σας τρία εκατομμύρια προίκα. Την παίρνω εγώ με ένα και σάς αφήνω τα επίλοιπα!

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

Στόν άστυνόμο της ύπηρεσίας φέρνουν δυο άλχητες.

— Πού κατοικεί; ; ρωτά τόν ένα.

— Στο ξενοδοχείον των άστέρων, ισόγειο....

Κατόπιν ρωτά τόν άλλον:

— Και σύ;

— Στο ίδιο μέρος, αλλά στο πρώτο πάτωμα!...

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΗ ΑΠΕΛΗΨΙΣ

Η Μαριγούλα, καθαρίζοντας, σπάει κάτι.

Η κυρία της: Συμφορά μου! Μούσπατες τό παληό βάζο μου των Σεβρών.

Η Μαριγούλα: Μην κάνετε δά κι' εσείς κυρία, ήτανε πολύ παληό!...

ΟΤΙ ΤΑ ΧΑΛΑΣΕ

Η Τίνα:

— Δέν σε βλέπω πιά με τόν Γιαννά, τά χαλάσατε;

Η Δούλα:

— Όχι, αλλά λείπει στην έπαρχία, σέ άποιον γάμο.

— Μά, ποιος παντρεύεται;

— Ό ίδιος!

ΑΓΑΠΕΣ...

Ένα χαριτωμένο κομμάτι της Μαρσέλ Τίναϊρ

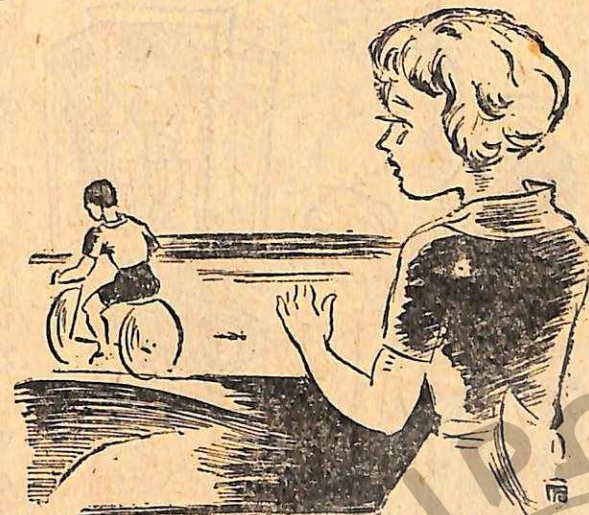
Είνε η Αιώνια Γυναίκα που άγαπάει...

—22—

Τό ειδύλλιο όμως δέν κράτησε πολύ. Μονάχα μιά εβδομάδα.

Μιά μέρα, ξαφνικά, ήλθε η καταστροφή. Μέσα σε λίγες στιγμές. Και δέν ήταν καμιά παρείσακτος, καμιά άντεράστρια, ή αίτια της καταστροφής. Ήταν ο φίλος, ο αιώνας φίλος που συνήθως καταστρέφει τόν άντρώπου. Πού παρασύρει τόν σύζυγο έξω από τό σπίτι. Πού τόν δείχνει τό καφενείο, την λέσχη, την ταβέρνα, τό ύποπτο σπίτι.... Ο φίλος αυτός ήταν ο Τοτός, ο συνομήλικος και συμμαθητής του Γιαννάκη.

Ήλθε την ημέρα εκείνη ξαφνικά με τη μαμά του, και μπήκε άμέσως στη ζωή των δυο έρωτευμένων.

—Γιαννάκη! Γιαννάκη!... έ πιασε πίσω του τό κουκλί.

Τό Κουκλί τόν είδε και άπόρησε. "Έρριξε στο Γιαννάκη την τρομαγμένη ματιά της γυναίκας που έτοιμάζονται να της πάρουν τόν άνδρα της. Δέν είχε να φοβηθί καμιά συζυγική άπιστία, αλλά κάτι χειρότερο: τί διαφθορά της συζυγικής συνειδήσεως!

Και πραγματικά.
Ο Γιαννάκης άρχισε τώρα να παραμελνί τό Κουκλί. Μιά φορά συνόδευσε τόν Τοτό στον περίπατο. Μιά άλλη έπαιξε μαζί του σβώλους. Και μιά άλλη τόν πήρε μαζί του στο ποδήλατο!

Τό Κουκλί, κάρφωσε τη πρώτη φορά στο Γιαννάκη τά διάφανα γατίστικα του ροατίκια, γεμάτα παρόνομο, τη δεύτερη φορά κεραυνοέολησε μ' όσο μπορούσε πιο άγρια μάτια τόν Τοτό, και την τρίτη... την τρίτη έκλαψε...

Δυστυχισμένο Κουκλί!...

Τό θράδυ κοιμήθηκε νησιτικό και την άλλη μέρα είχε πάρει κιάλας την άπόφασή του: Την άφησε ο Γιαννάκης; Θάβρισκε κι' αυτή άλλον.... Θάπαίξε με τό μικρό Ριρή, τόν γυιό του πει-βολάρη τους. Είνε αλήθεια πως ήταν κλαψιάρης και κακός, άλλ' ήταν όμορφόπαιδο κι' αυτός, και σίγουρα ο Γιαννάκης θά-

σκαζε από ζήλεια!

Ο άπίστος όμως πέρασε άσυγκινητος από μπροστά τους καβάλλα στο ποδήλατο του Τοτού!

— Γιαννάκη! Γιαννάκη! Έκλαψε πίσω του τό Κουκλί. "Ελα να παίξουμε μαζί!..

— Δέν μπορώ! ήταν ή άπάντησή. Τό Κουκλί σκούπισε τά δάκρυά του και πήρε την μεγάλη άπόφασή. Την άλλη μέρα άδειασε με μιά φουρκέτα πενηνταράκι- πενηνταράκι τόν κουμπαρά της κι' έτρεξε στο γειτονικό ζαχαροπλαστείο. "Υστερ' από λίγο επέστρεψε σπίτι μ' ένα κουτί γεμάτο καραμέλλες. Κι' όταν ο Γιαννάκης ξαναπέρασε με τό ποδήλατο, τού φώναξε:

— Γιαννάκη, άκου!..

— Δέν μπορώ, έκανε ο σκληρός, χωρίς να γυρίση πίσω τό κεφάλι.

— Γιαννάκη! Ξαναφώναξε τό Κουκλί. Κούττα τί έχω εδώ! "Ένα κουτί καραμέλλες κι' έίνε όλο δικό σου!...

"Ένα άπότομο φρενάρισμα και ο Γιαννάκης θρόθηκε κοντά στο Κουκλί. "Έρριξε ένα λαίμαργο βλέμμα στο κουτί με τις καραμέλλες και έπειτα φώναξε τού Τοτού, που τόν περίμενε από μακριά:

— Τοτό, πήγαινε εσύ! "Εγώ θά μείνω να παίξω με τό Κουκλί!...

— Καλά. Μην άργήσης μόνον!...

— Όχι! Έκανε ο Γιαννάκης. Και είχε ένα ύφος, σαν να έλεγε: "Όσο να φάω τις καραμέλλες!"

"Ετσι τό Κουκλί ξανακέρδισε τόν άγαπημένο της. Τόν ξανακέρδισε με την υπομονή, την έγκρατση, την ατοθυσία...

Ήταν πιά ή γυναίκα που ή φύσις την προώρισε να ζήση στη σκιά, σκλαβωμένη, άπατημένη, έγκιστα-λελειμμένη, συγχωρώντας διαρκώς.

Την ίδια όμως εποχή που παιζόταν ή παιδική αυτή κωμωδία, προεισαγωγή στο ανθρώπινο δράμα, κάπου γεννιόταν ή άλλη, αυτή που, ύστερα από λίγα χρόνια ο Γιαννάκης θ' άγαπήσει.

Αυτή που θά τόν κάνει να ξεχάσει όλες τις άλλες, που δέν θά τού προσφέρει τίποτε, αλλά που θά τού πάρη τά πάντα.

Ο Γιαννάκης θά την περιμένει την άλληνη αυτήν, θά τρέξει ξοπίσω της, θά την παρακαλέσει, θά κλάψει ίσως στα πόδια της... Και θάνε αυτός πιά εκείνος που θά άδειάσει τόν κουμπαρά του, δηλ. τις τσέπες του για να της προσφέρει όχι πιά ζαχαρωτά, αλλά μπιζού, και τουαλέτες και γοφές και αυτοκίνητα αεροδυναμικά...

Και θά είνε αυτός εκείνος που θά έκδικήσει τό Κουκλί.

"Όλα τά Κουκλιά του κόσμου.

MARCELLE TINAIER

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ: ΝΕΟΣ ΜΕ ΠΟΛΛΑ ΠΡΟΔΟΝΤΑ

— ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ —

Είχαμε πη πώς ο Παρασκευάς δεν ήταν απ' τους ανθρώπους που τὰ βάζουν εύκολα κάτω — άμα άρχιζε μία δουλειά δεν την άφηνε στη μέση — γι' αυτό, μόλις πήρε το άπολυτήριο του απ' το στρατό, ξαναγράφτηκε στο Πανεπιστήμιο καί, φυσικά, πάλι στο πρώτο έτος.

Ο πατέρας του δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Θαύμαζε την έξυπνάδα του γιου του και ήταν βέβαιος πώς ο Παρασκευάς του θα γινόταν μία μέρα μεγάλος άνθρωπος.

«... καί βέβαια να γραφτής ξανά στο Πανεπιστήμιο, τού-γραψε. Γράψου κι' έννοια σου, έδω είμαι έγώ».

Και πράγματι, «έκει ήταν αυτός». Ο Παρασκευάς τουλάχιστον αυτό το διεπίστωνε κά-θε πρωτομηνιά που έρχόταν ή ώραιότητα έπιταγή των τριών γιλιάρων πεντακοσίων δραχμών απ' το χωριό.

Αυτή όμως ή ώραιότητα και τακτικότητα έπιταγή στάθηκε άφορμή της καταστροφής του Παρασκευά.

—□□—

Ο Παρασκευάς, φύσις ρωμαντική όπως ξέρουμε, όταν άπολύθηκε νοίκιασε ένα δωμάτιο σε μία αύλη της Πλάκας. Της Πλάκας που ως γνωστόν έχει:

«...Κάτι Πλακιώτισες που λές ροδόσταμο τις πότισες...»

Ακριβώς μία τέτοια Πλακιώτισσα ήταν ή κόρη της σπιτονοικοκυράς του, ή Πιπίτσα, που κατά κοινήν όμολογίαν όλων των νεαρών της γειτονιάς είχε έκτος από τις φανερές χάρες της, τις όρατες διά γυμνού οφθαλμού, καί όρισμένες άλλες κρυφές.

Ήταν μία εύτραφής ύπαρξις με γέλια ζουμερά καί κατκόκκινα, με γάιμες προκλητικές καί στρουμπουλούτσικες, με μάτια καστανόχρωμα καί παιγνιδιόρικα καί με όρισμένα άλλα πράγματα που στενοχωριόντουσαν μέσα στο μπουστό της υπερβολικά.

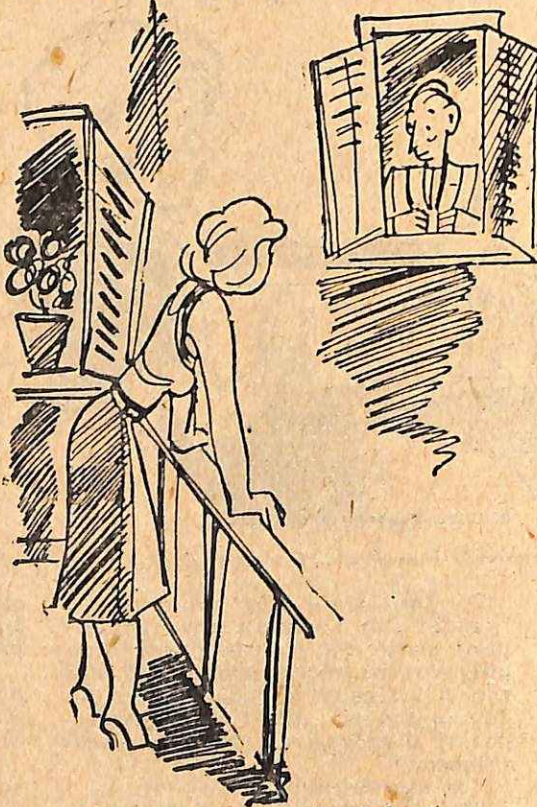
Με δυό λόγια, για να μεταχειρισθώ τον όρισμό πουχε δώσει ο κύρ-Σωτήρης ο γασάπης, ή Πιπίτσα ήτανε: Μπουκιά καί συχώριο.

Ακριβώς αυτή ήταν καί ή γνώμη του Παρασκευά. Δεν χόρταινε να τη βλέπει, καί ίδιος το πρώι που κάπως περισσότερο απ' ό,τι έπρεπε «νεγκλιζέ» σκούπιζε στο χαγιάτι καί ακριβώς έξω απ' τη πόρτα του δωματίου του. Έπειδή μάλιστα συ-

νέβη ένα - δυό φορές να τον πάρη ο ύπνος κάπως περισσότερο καί να χάσει το ώραίο αυτό πρωινό θέαμα, ο Παρασκευάς, άγόρασε ένα ζυνητήρι το όποιον γτυπούσε μονίμως στις έξι ήμισι το πρωί δεδομένου ότι ή Πιπίτσα έκανε την εμφάνισή της στις έξι.

Σάν ξερολούκουμο την έκύτταζε ο Παρασκευάς, σάν ξερολούκουμο, άλλ' αυτή δεν του έδινε σημασία.

Του κάκου έλγινε τα μάτια του αλλά Ρόμπερ Τέυλορ, του κάκου έ-παιρνε πόζες αλλά Γκάρι Κούπερ, του κάκου ένεδύετο αλλά Άντολφ Μανζού. Η Πιπίτσα προτιμούσε να

Σάν ξερολούκουμο την έκύτταζε,

κυττάζει τη σκούπα της καί τὰ σκο-πιδία παρά τον έρωτευμένο Παρασκευά.

Εμψήνετο, έκαβουρδίζετο, έξερο-τηγανίζετο, ο δυστυχής, πλην όμως ή υπόθεσις δεν προχωρούσε ούτε με βήμα σημειωτό.

Ψυχροτέρα καί από το παγόβου-νον της άποστολής Παπάνιν ή Πιπίτσα τον έκύτταζε με βλέμμα δύο ύ-πό το μηδέν.

Οι πυριφλεγείς του ματιές δεν μπορούσαν με κανένα τρόπο να λυώ-σουν τον πάνο της αδιαφορίας της.

Ο πάγος όμως αυτός έλυωσε κά-ποτε υπό τας άκαλούθους συνθήκας:

Η κυρά - Θανάσσια, μητέρα της Πιπίτσας καί χήρα έλασιχρωματι-στού παθόντος έν ύπηρεσία παρε-

τήρησε μετ' εύχαρίστου έκπληξείας ότι έκάστην πρώτην του μηνός, τα-κτικά, τακτικώτατα, ο ταχυδρόμος έφερνε μία έπιταγή εις το νοικάρη-της, τον κ. Παρασκευά Κουτρομού-νάκη...

—Μα τι λέτε, δεν είναι καμιά ά-πάρετε... —Οχι... πώς... πρέπει κάτι να βλέμμα του περιστράφη έξε-ταστικά στο δωμάτιό του. Έδειχνε πώς βρισκόταν σε φοβερά δύσκολη θέση... —Μα τώρα δεν είν' ανάγκη να ά-νησυχήσετε...

—Δεν άνησυχώ... —Επ'ι τέλους τά μάτια του πέρασε στο δίσκο που είχε φέρει ή Πιπίτσα. Τού φάνηκε πώς αυτός ο δι-σκος ήταν σανίς σωτηρίας. Πή-ρε το πιστάκι με το γλυκό καί το προσέφερε στη Πιπίτσα. —Ορίστε... Φάτε το... είναι καλό... Τό φτιάξατε με τά... χέρια σας!

—Κύριε Παρασκευά...

—Ποιός;

—Εγώ κύριε Παρασκευά...

Ουδέμια άπάντησις.

—Εγώ, ή Πιπίτσα...

Ακούστηκε απ' το δωμάτιο θόρυ-βος περιέργος καί σε λίγο άνοιγ-τη πόρτα ένας Παρασκευάς έξαλλο από τον ένθουσιασμό καί ξεκούμπα-τος από την βιασύνη.

—Ορίστε... Περάστε...

—Καλημέρα σας, κύριε Παρα-σκευά...

...Κι' ένα γλυκύτατο χαμόγελο έ-ξέσκισε δυό βελουδένια μάγουλα καί σχημάτισε δυό τρισχαριτωμένε-βούλες.

—Καλημέρα σας, δεσποινίς Πι-πίτσα... είπε κι' ο Παρασκευάς τρέμα-έκ συγκινήσεως.

—Σας έφερα λίγο γλυκό. Τώχ-φιάζει με τά χέρια μου...

—Με γειά... έψιθύρισε ο Παρ-σκευάς που βρισκόταν σε έξαιρετικ-δύσκολη θέση καί δεν ήξερε τί έλ-γε.

—Σας έφερα καί καφεδάκι...

—Ορίστε;

—Σας έφερα καί καφεδάκι... Τ-πρωί προτού φύγετε για το Πανε-στήμιο πρέπει να πίνετε ένα καφ-δάκι...

—Μάλιστα... συμφώνησε βλακ-δώς ο Παρασκευάς. Πρέπει να πίνε-

—Αγ κι' αυτή ή πρωινή κουράσ-ειπε ή Πιπίτσα καί κάθησε σε μι-καρέκλα. Δεν ξέρετε, κύριε Παρ-σκευά, πόσο κουράζομαι το προ-

Βλέπετε ή καυμένη ή μητέρα πάσχ-από ρευματισμούς κι' έτσι άναγκε-στικός κάνω έγώ όλες τις δουλειε-του σπιτιού...

—Μάλιστα... Ξανασυμφώνησε βλ-κωδέστερα ο Παρασκευάς, ο όποις δεν μπορούσε να έξηγήση αυτή τη-άπότομη αλλαγή.

Ακολούθησε μία στιγμή άμνη-νίας καί ύστερα ή Πιπίτσα έκανε δι-θεν πώς θέλει να φύγη...

—Μα, τυχόν σάς έννοχλώ;

—Μπα, τι λέτε! Τι λόγος! Έπι-τρέψτε μου να σας προσφέρω κάτι, μια κι' ήρθατε στο φτωγικό μου...

—Μα τι λέτε, δεν είναι καμιά ά-πάρετε...

—Οχι... πώς... πρέπει κάτι να βλέμμα του περιστράφη έξε-ταστικά στο δωμάτιό του. Έδειχνε πώς βρισκόταν σε φοβερά δύσκολη θέση...

—Μα τώρα δεν είν' ανάγκη να ά-νησυχήσετε...

—Δεν άνησυχώ...

—Επ'ι τέλους τά μάτια του πέρασε στο δίσκο που είχε φέρει ή Πιπίτσα.

Τού φάνηκε πώς αυτός ο δι-σκος ήταν σανίς σωτηρίας. Πή-ρε το πιστάκι με το γλυκό καί το προσέφερε στη Πιπίτσα.

—Ορίστε... Φάτε το... είναι καλό... Τό φτιάξατε με τά... χέρια σας!

—Ενα γέλιο κρυστάλινο γέμι-σε την εργένικη κάμαρα του Παρασκευά.

—Σε καλό μου... Κάτι άστεία που λέτε, κ. Παρασκευά.

—Δεν τώπα άστεία... Σοβα-ρά το είπα...

—Σοβαρά;.. καί το γέλιο έ-πανελήφθη σε δυό τόνους ψη-λότερα...

Ο Παρασκευάς έπλεε σε-πελάγη εύτυχίας. Η Πιπίτσα, ή δεσποινίς Πιπίτσα, ή κόρη των όνειρων του, βρισκόταν έ-κεί στο δωμάτιό του...

Ακου-γε το γέλιο της... την φωνή της... Της μιλούσε... Τού μιλού-σε... Την εύτυχία του όμως την τόση την διέκοψε μία άγρια φωνή που έρχόταν απ' την αυ-λή:

—Πιπίτσαααα...

—Εί!

—Πού είσαι μωρή τόσην ώ-ρααα...

—Έδώ καλέ... Στο κ. Παρα-σκευά...

—Γκρεμοτακίσου κάτω μωρήηη...

Ο Παρασκευάς είχε γίνει στήλη άλατος.

—Αντίο σας, κύριε Παρασκευά... Πρέπει να πηγαίνω, ή μαμά ξέρετε είναι πολύ άυστηρή...

Ο Παρασκευάς κάτι θέλησε να πη αλλά έν τέλει δεν είπε τίποτα.

—□□—

Οι μέρες για τον Παρασκευά κυ-λούσαν ή μία πίσω απ' την άλλη χαρούμενες κι' εύτυχισμένες.

Η Πιπίτσα κάθε πρωί έκανε την έπιταγή της στην κάμαρά του με ένα πιστάκι γλυκό σταφύλι καί ένα καφέ κατά το ήμισι καφέ καί κατά το ήμισι κριθάρι.

Αυτό όμως δεν είχε ουδέμια ση-μασία.

Ο Παρασκευάς ήταν πανευτυχής. Δεν μπορούσε όμως να ποίμε το ίδιο καί για τη Πιπίτσα ή όποια

προσπαθούσε του κάκου να φέρη κά-ποιο άποτέλεσμα με τις συχνές αυ-τές έπισκέψεις της.

Ο Παρασκευάς ήταν ένα τουβλο καί μισό.

Δεν έννοούσε να καταλάβη τίπο-τα. Άδικα προσπαθούσε ή καυμένη ή Πιπίτσα, να τον σκανταλίση βά-ζοντας τ'όνα πόδι πάνω στ' άλλο. Ά-δικα του μιλούσε περί έρωτος καί οικογενειακής ζωής. Ο Παρασκευάς άπαντούσε με ήλιθια «μάλιστα» που την κάνανε πύρ καί μανία.

Όλα τά μέσα τά μεταχειρίστηκε ή Πιπίτσα... Όλη της την σαγήνη διέθεσε αλλά τίποτα δεν κατώρθω-

—□□—

Τίποτα δεν προέλεγε ότι έκείνο το πρωινό θα συνέβαιναν τέτοιες σκη-νές, τέτοια συνταρακτικά γεγονότα, που θ' άλλαζαν έντελώς το ρυθμό της ζωής του Παρασκευά.

Ήταν ένα πρωινό σάν όλα τά άλ-λα. Ο Παρασκευάς σηκώθηκε όπως πάντα στην ώρα του, πλύθηκε, ντύ-θηκε καί χτενίστηκε μετά προσοχής άναμίξας εις το νερό με το όποιον έβρεξε τά μαλλιά του άρκετη ποσό-τητα ζαχαρώς καί όλίγον λεμόνι.

Η ζάχαρις το λεμόνι καί το νερό ήταν ένα πρώτης τάξεως «φιεατέρ», της εμπνεύσεως του Παρασκευά, που είχε την ιδιότητα να μεταβάλη τά μαλλιά σε κόντρα πλακίε.

Αφού λοιπόν έκαλωπίσθη καί έ-ξωραίσθη μετά προσοχής, κάθησε στο κρεβάτι του καί περίμενε την κόρη των όνειρων του.

Η Πιπίτσα δεν άργησε ναρθή. Ω-ραιότητα, στρουμπουλότατη, όρεκτι-κωτάτη, ένεφανίσθη στην πόρτα της κάμαρας του κρατώντας όπως πάν-τα τά δίσκο με το γλυκό καί τον καφέ.

—Καλημέρα σας κύριε Παρα-σκευά...

—Καλημέρα σας δεσποινίς Πιπί-τσα.

Αρχήσανε την κουβεντούλα όπως συνήθως, περί άνέμων καί υδάτων.

Ήτανε τόση ή εύτυχία του Πα-ρασκευά ώστε δεν έπρόσεξε ότι το ξύλινο χαγιάτι έτριζε άπειλητικά κάτω από τά γοντρά πόδια της κυ-ρά - Θανάσσιας που έρχότανε κα-ταβάλλοντας κάθε φιλότιμο προσ-πάθεια για να μην άκούγεται.

Η Πιπίτσα όμως την άντελήφθη.

—Κύριε Παρασκευά... Μήπως έχε-τε πυρετό;

—Εγώ; Όχι... Πώς σας φάνηκε...

—Γυαλίζουν τά μάτια σας...

—Εμένα;

—Καλέ ναί... έσας... Όποιοδήποτε έχετε πυρετό... Ξέρετε έγώ δεν γέ-λιέμαι σ' αυτά τά πράγματα.

—Μα δεν μπορεί ναχω πυρετό... Είμαι πολύ καλά στην όυεα μου, δεσποινίς Πιπίτσα. Νά... πιάστε το χέρι να δήτε πόσο δροσερός είμαι.

—Με το χέρι δεν μπορεί να κατα-λάβω... Θα καταλάβω όμως άσφα-λώς άμα άκουμπήσω τά χείλια μου στο μέτωπό σας...

—Αυ' έπος αμ' έργον... Η Πιπίτσα σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της καί κόλλησε τά σαρκώδη χείλη της στο μέτωπο του Παρασκευά. Ζα-λίστηκε ο Παρασκευάς απ' αυτή την έπαφή. Τούρθε κάτι σάν λιποθυμία καί άναγκάστηκε να κρατηθή για να μη κυλιστή χάμω στο πάτωμα...

—Παναγία μου... έψιθύρισε μόνο...

—Τι είπες;

—Τίποτα δεν είπα...

—□□—

Καί ως ήτο έπόμενον ή Πιπίτσα ά-πιθύρησε.

—Αυτός καλέ μητέρα είναι ποί-ο κουτός κι' από τά κουνουπιδία...

—Δεν σούπε ακόμα τίποτις;

—Ούτε λέξη...

—Μπάς καί τον άποπηρες; Μπάς καί δεν του δίνεις θάρρος;

—Δεν είσαι στα καλά σου!

... ..

Μητέρα καί κόρη κάναν δεύτερη

(Τό τέλος εις την σελίδα 42)

Περασμένα μεγαλειία!...

Ένα ενδιαφέρον ρεπορτάζ του ΜΠΟΥΔΖΥΒΟΝ

Ο μέγας Σαρλώ κατηγορείται από τους συναδέλφους του ως τρομερά τσιγκούνης. Και όμως, κατά τη γνώμη μου, οι κύριοι αυτοί αντί να κατηγορούν τον μέγαν κομμικόν, θα έπρεπε να τον μιμηθούν. Η δόξα παύεται, ή η περιουσία εξατμίζεται; Έρχονται μιά μέρα τα γηρατειά με όλη τους την αθλιότητα και όλη τη μιζέρια. Και τότε...

— — —

Την είδα μιά μέρα σ' ένα καφεενάκι της Μονμάρτρης, όπου πουλούσε τσιγάρα και κουμπιά μηχανικών. Παρ' όλες τις εντύψεις του προσώπου της και παρ' όλο το κακομοιρισμένο της ντύσιμο, την άνεγνώρισα. Πριν σαράντα χρόνια, τ' όνομά της ήταν στα χείλη όλων των λεοντιδών του Παρισιού, και οι άδαμαντοπώλαι των μεγάλων μουλνάρ έκαναν εξ αίτιας της χρυσές δουλειές. Για να εξασφαλίσει κανείς την ευνοία της, έπρεπε να στείλει μαζί με το επισκεπτήριό του κι ένα μεγάλο μπριγιάν ή ένα εκθαμβωτικό κολλίε. Κι όταν τραγουδούσε στην Όπερα Ιζόλδη, Βαλκορία ή Μπουρχίλδη, τα είσιτήρια της παραστάσεως ανέβαιναν σε τιμές μυθώδεις. Και όμως... η Εύγενία Μπουφέ, πουλάει σήμερα τσιγάρα στα λαϊκά καφεενάκια της Μονμάρτρης.

... Τη φώναξα και ζήτησα ν' μου δώσει ένα πακέτο τσιγάρα αϊγυπτιακά. Με κύτταξε ξαφνιασμένη και χαμογέλασε πικρά.

— Δεν έχω τέτοια τσιγάρα κύριε. Η πελατεία μου καπνίζει μόνον καποράλ. "Αν θέλετε, όμως, μπορώ να πάω να σας πάρω στο γειτονικό καπνοπωλείο. Τι μάγκα τα θέλετε; "Αμπντουλλάχ ή Πουραμίντ;

— Τις ξέρετε βλέπω τις μάγκες αυτές, είπα, χωρίς κι' εγώ να ξέρω γιατί το είπα.

Τό πρόσωπό της εσκούρωσε. Την παρεκάλεσα να πιη μαζί μου ένα κονιάκ, θέλησε να μάθω αν έχω ακόμα στη μνήμη της τα περασμένα μεγαλεία και της είπα πως τό πρόσωπό της μου θύμιζε μιά παλιά μεγάλη καλλιτέχνηδα.

— Μήπως τή λέγουν Εύγενία Μπουφέ; μου είπα και γέλασε σαρκαστικά.

— Ναί.

— Της μοιάζω πολύ... μου τ'ό έχουν πη κι' άλλοι.

Σεβάσθηκα τον πόνο της κι' έκανα πως την πίστεψα.

Ταλαίπωρη γυναίκα!... πώς έπεσε τόσο χαμηλά; Και όμως, την τελευταία φορά που την είχα χειροκροτήσει, ήταν σε μιά φιλανθρωπική παράσταση που είχε δώσει επ'ερ σών άπόρων...

Οι δύο αυτές χορευτικές δόξες που χαμογελούν τώρα, δεν ξέρουν πού θα καταλήξουν αύριο...

Πριν έκραγη ο πόλεμος, ο Βαλιές χαλούσε κόσμο στο Παρίσι. Οι καντσονέτες του, ο χορός του, οι γκριμάτσες του, ή ήθοποιία του προκαλούσαν αφάνταστο κέφι και οι γλεντζέδες έτρεχαν απαιτείς με πατώ σαν στο Μουλν Ρουζ για να τον χειροκροτήσουν. Κατακτήσεις άπειρες! Λεφτά με τό φουάρι. Δόξα, φήμη, όνομα ζηλευτά. Οι νέοι άντέγραφαν τα κοστούμια του, οι γυναίκες είχαν τη φωτογραφία του σε μανταγόν, τα κομμικά σαλόνια δυσκολευόταν ποιά να τον πρωτοδεχθώ και οι ήμπρεσάριοι τον έδραζαν σε... πλειοδοτική δημοπρασία!

Έν τούτοις, ο γοητευτικός μας καντσονετίστας είχε ένα τρομερό πάθος. Τά χαρτιά. "Επαιζε με μανία κι' έκανε διαρκώς. Τά μυθώδη κέρδη του δεν ήταν ποτέ ικανά για να καλύψουν τη σπάταλη ζωή του και τα μεγάλα κενά που του άνοιγε ή πόκα και ο μπακαράς! Και μιά μέρα...

... Μιά μέρα, ο Βαλιές είδε ότι δεν μπορούσε πιά ν' ανταποκριθώ στα έξοδά του. Η δόξα που είχε άρχισει να σβύνει. Άλλοι καινούριοι ά σοι του μουζικώλλ τόν ύπεσκέλιζαν και άμαύρωναν τη λάμψη του. Ο Βαλιές δεν ήταν πιά σε θέση να πληρώνη τους όφρτες του, να γεμάτσει στο Ποέ Κατελάν, να διαμένη στο Ρίτς, να παίξει με δούκας και κόμη-

τας και ν' άνοίγη σαμπάνιες.

Αποτραβήχθηκε σ' ένα μέτριο ξενοδοχείο, έπαψε να παραγγέλλει κοστούμια με τη ντουζίνα, περιορίστηκε στα χειροκροτήματα των συνοικιακών κέντρων κι' έξηκολούθησε να παίξει στις μικρές ύπόγειες λέσχες...

Σήμερα, ο Βαλιές είναι πορτιέρης σε μιά λαϊκή πολυκατοικία του Κλινιανκούρ. Άπό την παλιά όρεσιά του δεν μένει τίποτα στο ζαρωμένο του πρόσωπο, που τώρα σκάψει τα θάσανα και οι στερήσεις. Και ο μόνος του θησαυρός είναι τα άναριθμητα έρωτικά γράμματα του που έχουν στείλει κατά καιρούς διάφορες γυναίκες περιωπής... τα διαβάσει και θρηνεί...

— — —

"Όταν ή Μαρί Ντελνά έπαιζε στο Παρίσι τό ρόλο της αρχαίας Κίρκης και είχε στα πόδια της τα πιο έπιφανή πρόσωπα της Γαλλίας, έκλιπαρούσαν την ευνοία της, κανένας δεν έφαντάζετο ότι θα ήρθετο μιά μέρα, που ή άσύγκριτη αυτή γόησσα θα πέθαινε στο νοσοκομείο της «Πιτιέ» και θα εθάπτετο ως άπορος με τη φροντίδα του Δήμου.

Και όμως έτσι συνέβη. Παρ' όλα τα μέγαλα, παρ' όλα τα κοσμήματα και παρ' όλες τις καταθέσεις που είχε στις διάφορες Τράπεζες ή Μαρί Ντελνά, έφθασε μιά μέρα στο σημείο να ζητιανεύη πηνιγτάλεπτα, για ν' αγοράση κοκαίνη. Τό γοητευτικό της πρόσωπο είχε μαραθί, τό σφικτοδεμένο της κορμί σκέδρωσε κι' έγινε σαν μπόγος από παληοκόκκαλα, ή λάμψη των σαγηνευτικών της ματιών έσβυσε και οι παληοί θαυμαστές της περνούσαν από μπροστά της, χωρίς να τη γνωρίζουν. "Ένα προς ένα, τα σπίτια της και τα μπιζού της μετεβλήθηκαν σε άσπρη σκόνη. Τό πάθος της κοκαίνης την έκυρίεψε τόσο πολύ, ώστε να πουλάει μπριγιάν αξίας εκατό χιλιάδων, για πέντε χιλιοφραγκα. Ήταν, λοιπόν, φυσικό, μιά μέρα, να βρεθώ ή άπερίσκεπτη αυτή γυναίκα στην πιο μεγάλη ένδεια. Τά ρούχα της έπεσαν από πάνω της, τα λαϊκά ξενοδοχεία της όγδός τάξεως ήρνούτο να της δώσουν κατάλυμα για τη νύχτα και ή γυναίκα αυτή που κοιμόταν άλλοτε στο μετζί και στα πούπουλα, κατήντησε να διανυκτερεύη κάτω από τις γέφυρες του Παρισιού.

Μιά μέρα την περιυνέλεξαν σ' ένα άσυλο. Τό κακό, όμως, ήταν τόσο προχωρημένο, ώστε οι γιατροί να μη μπορούν να κάνουν τίποτε για να τη θεραπεύσουν. Μιά βροχοπνευμονία την έστειλε στην «Πιτιέ». Πάλαψε με τό θάνατο μιά όλόκληρη εβδομάδα και τέλος παρέδωσε την τελευταία της πνοή, χωρίς να βρίσκεται κανένας δικός της πλάι της...

ΜΠΟΥΔΖΥΒΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1ον

Ένα έγκλημα

Νεκρός!.. Για τ' όνομα του Θεού, μην έγγίξετε τίποτε! Πάω άμέσως να τηλεφωνήσω στην άστυνομία... Θεέ μου, τί ήταν πάλι αυτό!..

... Ο ένωμοτάρχης Λέιν, της άστυνομίας του Παρίμιοντερ, καθισμένος άναπαυτικά στην πολυθρόνα του, έτοιμαζόταν να άνάψη την πίπα του, όταν τό κουδούνι του τηλεφώνου τον διέκοψε.

Γύρισε προς τό μέρος του φίλου, κουνώντας τό κεφάλι του με θυμό: — Πάλι τό τηλέφωνο, είπε. Δεν είμαι σήμερα της ύπηρεσίας κι' όμως είμαι θέβαςος ότι με καλούν για κάποια έπείγουσα ύπόθεση, όπως συμβαίνει κάθε τόσο. Ός τόσο άς ελπίσουμε ότι δεν θά παραστή ανάγκη να κάνω πάλι νυκτερινούς περιπάτους μ' αυτόν τον θρωμόκαιρο...

Τό τηλέφωνο κτυπούσε σαν δαιμονισμένο.

Πήρε τό ακουστικό. — Ναί... Σεις είστε, κύριε έπιθεωρητά; Έδώ Λέιν... Καλά... Ναί, ναί, κολνι καλά!.. Μπορώ να φέρω μαζί κι' τον φίλο μου; Μάλιστα, αυτός που ήρθε τό πρωί. Άνεπισήμως, σύμφωνοι...

— Πρέπει να πάω, Κόλλιερ, ή μάλλον να πάμε. Κάτι συμβαίνει στο Λάθερν Πέβεριλ. Ο κ. Τάμπριτζ τηλεφώνησε στον έπιθεωρητή, και εκείνος πάλι με παρακάλεσε να τρέξω άμέσως εκεί. Σκέφθηκα ότι αυτό έτοι τώρα περιμένω την συνδρομή σου. Άνεπισήμως θέβασια, δεν σου κακοφαίνεται αυτό, ή;

Ο Χιοδ Κόλλιερ χαμογέλασε: — Φυσικά, έκανε. Έέ άλλου ξέρω ότι δεν είσαι διόλου ζηλιάρης, και πάντοτε την τελευταία στιγμή έπικολεισαι τη βοήθεια της Σκότλαντ-Γιάρντ. Λοιπόν είμαι πρόθυμος να σε άκολουθήσω και να σε βοηθήσω έστω και άνεπισήμως.

Ο Λέιν έκανε πως δεν πρόσεξε τό λόγια του φίλου του: — Θαυμάσια, είπε. Ο έπιθεωρητής μας στέλνει τον Άντερσον με ένα αυτοκίνητο για να μας παραλάβη και να μας οδηγήσει στο Πέβεριλ. Και μάλιστα θαρρώ ότι άκούω τό κλάδον του.

Οι δύο άνδρες φόρεσαν τα παλτά τους και κατέβηκαν την σκάλα. Ο

Άντερσον τους περίμενε στην πόρτα. Ο Λέιν κάθισε στο θολάν και ο Κόλλιερ πλάι του, ενώ ο νεαρός Άντερσον κάθισε πίσω.

Ο Λέιν ήταν επιδέσιος οδηγός κι' έσωφάρριζε με προσοχή, γιατί φοβόταν μήπως ντεραπάρη το αυτοκίνητο πάνω στον παγωμένο δρόμο. Έέ άλλου τό χιόνι που έπεφτε πυκνό, του έμπόδιζε την όραότητα.

— Πού κοντά είναι; ρώτησε ο Κόλλιερ.

— Τό Λάθερν Πέβεριλ; Είναι πάνω από την κοιλάδα του Κλούρ, πάνω κάτω δέκα μίλια άπ' έδω. Έχει έναν δρόμο συντομώτερο, αλλά με τις τελευταίες πλημμύρες έχει γίνει αδιάβατος, άπάντησε ο Λέιν.

Τά 10 μιλια που τους χώριζαν άπό τό τέρμα τα διήνυσαν σιωπηλοί. Τέλος ο Λέιν έδειξε στον φίλο του την πρόσοψη μιάς ωραίας έπαύλειος που διακρινόταν άνάμεσα στα δένδρα του πάρκου που την περιέβαλλε. Τό άμάξι πέρασε την σιδερένια έξώπορτα και μπήκε σε μιά άλλέα με πανύψηλες λευκές.

Σταμάτησε έμπρός στην έξώπορτα, που εκείνη τη στιγμή άνοιξε άφηνοντας να διαγραφή μιά ύψηλή σιλουέττα.

— Η άστυνομία; ρώτησε κάποια φωνή.

— Μάλιστα. Είμαι ο ένωμοτάρχης Λέιν.

— Φέρατε μαζί σας και τον γιατρό; Ξαναρώτησε ο άνθρωπος, που τους είχε ύποδεχτή, κατεβαίνοντας τα λίγα σκαλιά και πλησιάζοντας τό αυτοκίνητο.

— Σεις είστε, κύριε Τάμπριτζ; έρώτησε ο Λέιν. Ο γιατρός δεν ήλθε μαζί μας, συνέχισε. Όταν τηλεφωνήσαμε, δεν ήταν σπίτι του, αφήσαμε όμως παραγγελία να έρθη άμέσως έδω και δεν φαντάζομαι να άργοπορήσει παραπάνω από ένα τέταρτο... Μά τί συνέβη λοιπόν;

— Περάστε μέσα και θα σας εξηγώ άμέσως. Δεν είναι ανάγκη να ξεπαγιώσετε κιόλας.

Ο κ. Τάμπριτζ ήταν συνήθως πρόσχαρος άνθρωπος. Άλλά ήταν φανερό ότι είχε περάσει κάποια μεγάλη συγκίνηση, γιατί ήταν κάτωχρος και τά χέρια του έτρεμαν έλαφρά. Οι δύο άστυνομικοί με έκπληξη σχεδόν παρατήρησαν ότι κάτω από την ρόμπ-ντε-σάμπρ του έφοροδσε πυτζάμες. Και όμως δεν ήταν ακόμα παρά μόνον 10 και τέταρτο.

— Οι ύπηρετές έχουν πάει σε κάποιο γλέντι στο χωριό και δεν θα γυρίσουν πριν από τα μεσάνυχτα, έέληγε, οδηγώντας τους στο έσωτε-

ρικό του σπιτιού. Έφυγαν νωρίς, άμέσως μετά τό γεύμα.

Ο Κόλλιερ κύτταξε προσεκτικά γύρω του. Τό χώλλ ήταν ευρύχωρο, έχοντας πόρτες σε κάθε πλευρά, στο έάθος ύπήρχε και μιά σκάλα που άνέβαινε στο έπάνω πάτωμα. Πελώρια κούτσουρα έκαίγαν στο μεγάλο τζάκι. Οι τοίχοι ήσαν στολισμένοι με δερμάτα ζώων.

— Έχετε την καλώσύνη να μας διηγηθήτε τί συνέβη, κύριε; έκανε ευγενικώτατα ο Λέιν.

— Ευχαρίστως, κύριοι, είπε ο οίκοδεσπότης. Συνέβη κάτι τό φρικτό. Είχαμε οργανώσει μιά παρτίδα κρυφτό στα σκοτεινά και είχα κλείσει τον γενικό διακόπτη του ρεύματος. Όλοι είχαν κρυφτή και δύο από έμάς έπρεπε να τους θρούν. Είχαν διορία είκοσι λεπτών για να θρούν τις κρυψώνες και ύστερα έδόθη τό σύνθημα με κείνο κεί τό «γκόγκ», ότι άρχίζαμε να ψάχνουμε.

— Στο σκοτάδι όλ' αυτά, ή;

— Όχι, έμεις που ψάχναμε είχαμε ο καθένας από ένα ηλεκτρικό φανάρι. Μόλις λοιπόν έφτασα στο πρώτο πάτωμα, άκουσα κάποιον κάτω, που ζητούσε φώς. Κατέβηκα γρήγορα και γύρισα τον διακόπτη, που έρίσκεται στον διάδρομο που οδηγεί στα διαμερίσματα της ύπηρεσίας. Όλοι είχαν μαζευτή στο χώλλ, έκτός από έναν, του οποίου την άπουσία κανείς δεν παρατήρησε εκείνη την στιγμή. Τό πρόσωπο που είχε ζητήσει φώς ήταν ο Χιοδ Ντάρροου, και έρισκόταν θρόβας έμπρός άπ' αυτήν την πόρτα που οδηγεί στη Μεγάλη Γαλαρία, όπως ονομάζουμε αυτήν την πτέρυγα. Ήταν ντυμένος στα άσπρα — λησμόνησα να σας πω ότι προηγουμένως είχαμε έσπερδα μετρηφιεσμένων — και μας προέβησε μεγάλη φρίκη, διότι τά μανίκια του και ή ένδυμασία του από έμπρός ήσαν βουτηγμένα στο αίμα...

Μας έέληγε ότι είχε άνακαλύψει ένα πτώμα σε κάποιο παράθυρο της Γαλαρίας. Παρακάλεσα τότε τις κυρίες να μείνουν στο χώλλ και προχώρησα στην Γαλαρία με τον έξάδελφό μου, τον σερ Γιούστας Τάμπριτζ, που τώρα τελευταία είναι φίλο ξενομένου μου... και βρήκαμε τό πτώμα ενός από τους προσκεκλημένους μας, τό "Ενγκαρ Στάλλαρ, τοδ συγγραφέως, πεσμένο στο περβάζι του παραθύρου πίσω από τις κουρτίνες. Μιά μεγάλη λίμνη αίματος είχε σχηματισθώ γύρω από τό πτώμα!... προσέθεσε ο Τάμπριτζ ά-

νατριχιάζοντι.

Ο Λέιν έρριξε μιιά ματιά στόν φίλο του.

— Φρικτό! μουρμούρισε έπειτα με συμπάθεια. "Υστερα τί κάνετε; ρώτησε τόν κ. Τάμπριτζ.

— Κλειδώσαμε την πόρτα της Γαλαρίας και έπιστρέψαμε εδώ. Ακολούθως τηλεφώνησα στο αστυνομικό τμήμα του Παρμίνστερ. Οι κύριοι συνεκεντρώθησαν στην βιβλιοθήκη. "Όσο για τις κυρίες ήσαν τόσο ταραγμένες, ώστε έκρινα καλλίτερο να τις έπιτρέψω να άποσυρθούν στα δωμάτια των.

— Σωστά, σωστά, έκανε ο Λέιν. Καί τώρα άν θέλετε μάς οδηγείτε να δούμε τó πτώμα.

Ο κ. Τάμπριτζ τούς ώδήγησε στη πόρτα της Γαλαρίας και παραδίνοντας τó κλειδί στόν Λέιν:

— Δέν με χρειάζεσθε έμένα, έ; είπε.

Ο Λέιν στράφηκε πρós τόν φίλο του. Έκείνος κούνησε συγκαταβατικά τó κεφάλι του.

— "Όχι, κύριε, είστε έλευθερος... Έξ άλλου όπου νάνε θα καταθάσκει" ο γιατρός, είπε ο Λέιν.

— Μιά στιγμή, κύριε, έκανε ο Κόλλιερ. Πού οδηγεί αυτή ή Γαλαρία; — Στο περίπτερο. Η μητέρα μου λάτρευε κυριολεκτικά την μουσική και ο πατέρας μου της έκτισε μιιά αίθουσα μουσικής. Θά βρήτε μιιά έλικοειδή σκάλα σιδερένια, πού βγάζει σέ ένα δωμάτιο στό έπάνω πάτωμα, τó όποιο έπικοινωνεί με τó υπόλοιπο σπίτι με έναν μικρό διάδρομο, πού βόσκειται άκριβώς έπάνω από την Γαλαρία.

— Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε.

Ο Λέιν προχώρησε ενώ ο σύντροφός του μετρούσε τις διαστάσεις της αίθουσής. Ήταν περίπου δώδεκα πόδια πλάτος και τριάντα μήκος. Είχε τρία παράθυρα σέ κάθε πλευρά, τών όποιων τά θεοβουλώματα ήσαν σκεπασμένα με βαρύτιμες σκούρες κουρτίνες. Στο μεσαίο παράθυρο οι κουρτίνες ήσαν μισοσταγμένες. "Όλα τά φώτα της αίθουσής ήσαν άναμμένα.

Ο Κόλλιερ κι' ο Λέιν πλησίασαν και κύτταξαν μαζί τó παγωμένο πτώμα ενός άνδρός, παράξενα ντυμένου. Φορούσε ένα παντελόνι πυτζάμης με φαρδιές ρίγες άσπρες και κόκκινες. Από πάνω φορούσε ένα άσπρο φαρδύ πουκάμισο και ένα κόκκινο ύφανμα στην μέση για ζώνη. Επίσης ένα κόκκινο μαντήλι σκέπαζε τó κεφάλι του και ένας μαύρος έπίδεσμος σέπαζε τó ένα του μάτι. Τό άλλο όρθάνοικτο τούς κύτταζε παράξενα. Γύρω του, όπως είχε πη κι' ο κ. Τάμπριτζ, υπήρχε πολύ αίμα.

— Αυτόκτόνησε;

Ο Κόλλιερ κούνησε τó κεφάλι του.

— Κύττα τά συσπασμένα χείλια του πώς σφίγγονται στο περβάζι. Η κτύπνια ήσαν άπροσδόκητα. Έξ άλλου θα έρίσκαμε κάπου εδώ γύρω τó όπλο...

— Φρίκη! ψιθύρισε ο Λέιν. Πρέπει όμως να άρχίσουμε τις έρευνές μας πρòτού έλθη ο γιατρός. Μπορείς να με βοηθήσεις, Κόλλιερ; Μοϋ φαίνεται προτιμότερο ο "Ανερσον να μείνει εδώ φύλακας. Έγώ πάω να τηλεφωνήσω να μοϋ στείλουν τόν ειδικό για τις φωτογραφίες.

Ο Λέιν ίσως να μην είχε την άπαιτουμένη άεξυδoεσκία για να μισοέση να έξιχνιάσει ένα έγκλημα, γνώριζε όμως καλά την δουλειά του.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

— Καλά, είπέ ο Κόλλιερ, και μην άργήσης να άνακρίνης όλους τους κυρίους. Τό σπίτι θυθίστηκε στο σκοτάδι έπί είκοσι λεπτά και σ' αυτό τó διάστημα έλαβε χώρα τó έγκλημα. Αυτή ή τρίτη πόρτα θά οδηγεί σίγουρα στόν κήπο. Είνε κλειδωμένη και τó κλειδί έρίσκεται από μέσα. Σημειώσε τó αυτό, Λέιν, είνε ουσίωδες.

Έβγαλε τó κλειδί, τó κύτταξε καλά, τó έφερε στην μύτη του κι' ύστερα τó ξανάβαλε στην κλειδούστρια. Κατόπι έπέστρεψε στο μεσαίο παράθυρο. Ο Λέιν θρικόταν εκεί γονατισμένος δίπλα στο πτώμα και τó παρατηρούσε χωρίς να έγγίξη τίποτε με τά χείρια του.

— Θάνε καμμιιά σαρανταριά χρονών, μουρμούρισε. "Έξερε να περιποιηθεί τόν έαυτό του, ως φαίνεται. Μά είναι και ώραιος άνδρας. Αυτή ή πειρατική άμφίεσις τού κόστους την ζωή. "Αν φορούσε φράκο, ή σμόκιν τó κολλαριστό μπλαστρόν θά τού έσωζε ίσως την ζωή... Δέν βρήκα πούθενά τó όπλο. "Ίσως θέεται να έρίσκεται από κάτω του, προτιμότερο, πάντως, να περιμένουμε και τόν γιατρό.

Ο Λέιν σηκώθηκε. Κύτταξε έρευνητικά όλόγυρά του. Τά γαλανά του μάτια άστράφταν πάνω στο μελαψό πρόσωπό του, γεμάτα έξυπνάδα.

— "Ας δούμε και τó δωμάτιο της μουσικής, έκανε.

Ο Κόλλιερ άνοιξε την πόρτα τού θάβους και άναψε τó ηλεκτρικό. Η καρδιά του κτυπούσε ζωηρά. Είχαν άρσασε σκεπτή να έρευνήσουν κι' αυτό τó δωμάτιο για να θρούν τόν ένοχο; Τό δωμάτιο όμως ήταν άδειο. Περιέφερε τó βλέμμα του παντού. Στις έταξέρες με τις νότες, στις άναπαυτικές πολυθρόνες, στο μεγάλο μαύρο πιάνο, και σταμάτησε στην έλικοειδή σιδερένια σκάλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

Μέσα στο σκοταδι

Την ώρα πού ο γιατρός εξήταζε τó πτώμα, ο Λέιν πήγε στο τηλέφωνο. Ο Τζώρτζ Τάμπριτζ, ο οικοδεσπότης, ρώτησε τόν Κόλλιερ:

— Είστε ύφιστάμενος τού ένωμοτάρχου;

— Είμαι άπεσπασμένος στην "Υπηρεσία Έγκληματικής Έρευνής της Σκώτλαντ Γκάουτ και σκέφθηκα να περάσω την άδεια μου στο Παρμίνστερ με την συντροφιά τού φίλου μου τού Λέιν. Σ' αυτήν έδω την ύπόθεση τόν ακόλουθησα τελείως άνεπίσημα και είμαι πρόθυμος να άποσυρθώ, χωρίς διόλου να μοϋ κακοφανή, εάν έχετε και τόν παραμικρό έστω λόγο γι' αυτό. Πάντως, σας λέω έλικρινά ότι θά ήθελα να μείνω, γιατί ή περίπτωση αυτή μ' ενδιαφέρει έμφαντικά...

— Μά συμφωνώ άπολύτως... Μείνετε! φώναξε ο κ. Τάμπριτζ... "Α, να και ο ένωμοτάρχης.

— Τώρα, κύριε Τάμπριτζ, είπε ο Λέιν, θά σας παρακαλέσω να μοϋ

δώσετε τά όνόματα τών προσκεκλημένων σας. Πρέπει να τούς άνακρίνω...

— Αύριο τó πρωί;

— "Όχι, λυπούμαι πολύ, αλλά τó πράγμα έπείγει και προτιμώ να άρχίσουμε από τώρα.

— Ο κ. Στάλλαρ ζούσε όταν οι ύπηρέται έφυγαν από τó σπίτι;

Ο Λέιν έβγαλε τó σημειωματάριό του έτοιμος να πάρη σημειώσεις.

— Βέβαια. Ο Μάννερς, ο μαίτρ ντ' ότέλ, ήρθε στην τραπεζαρία για να μοϋ πη ότι τούς περίμενε τó λεωφορείο. "Υστερα περάσαμε στο χώλλ, κι' ο Στάλλαρ θρικόταν μεταξύ μας. Τό θυμώμαι πολύ καλά.

— "Επομένως οι ύπηρέται είνε εκτός πάσης ύποψίας. Τό ίδιο και σεις και ή κυρία σας... Οι καλεσμένοι σας;

— Είνε μερικοί φίλοι μου και γνωστοί της γυναίκας μου. Ο έξάδελφός μου Γιούστας Τάμπριτζ και ή μνηστή του ή μίς Ντιάνα Στόρεϋ, μαζί με την γιαγιά της, την κυρία Στόρεϋ. Ο φίλος μου Χιού Ντάρρου, αυτός πού άνεκάλυψε τó πτώμα, και ή κυρία Κλέαρ, μιιά γνωστή μου. Η "Αντζελ Χάβιλαντ, πού είνε προστατευομένη της συζύγου μου με τόν άδελφό της Τζούλιαν. Ο Τζάκ Νόρρις, ο γυιός τού έφημερίου μαζί με τις άδελφές του την Βαρβάρα και την μικρή Τζόαν, καθώς και δύο φίλοι του από τó Πανεπιστήμιο. "Όλοι πατίναραν μαζί μας τó άπόγευμα στην λιμνη.

— Κανείς άλλος;

— "Όχι.

— Δεκατέσσερις έν όλω. Καλά... Καί τώρα, ύστερα από όσα είχατε την καλωσύνη να μοϋ πητε, θαρρώ ότι πρέπει ν' άρχίσω από τόν κύριο Ντάρρου.

— Λησιμόνησα να σας πώ ότι ο Ντάρρου είνε τυφλός. Τυφλώθηκε στόν πόλεμο ο δυστυχισμένος! Νομίζω ότι θρικόταν στην βιβλιοθήκη, μαζί με τόν έξάδελφό μου τόν νεαρό Χάβιλαντ και την παρέα του. "Υπάρχει ένα μικρό δωμάτιο πλάι στην είσοδο πού μεταχειρίζομαι για γράφειό μου. Σας τó παραχωρώ κι' άν θέλετε θά σας στείλω εκεί τόν Ντάρρου.

— Σας ευχαριστώ πολύ, κ. Τάμπριτζ.

Μόλις ο οικοδεσπότης τούς άφησε μόνους, ο Λέιν στράφηκε στόν Κόλλιερ και τού είπε:

— Τόν έκτιμούν πολύ εδώ γύρω τόν κ. Τάμπριτζ. Ποτέ μου δέν άκουσα να λένε κακό έναντίον του. Τί γνώμη έχετε σύ;

— Μοϋ φάνηκε πολύ νευρικός, μά είνε έπόμενο ύστερα από όσα συνέβησαν... Νά κι' ο πρώτος!

Ο Λέιν πού έτοιμαζόταν να καθήση την στιγμή πού ο Ντάρρου μπήκε στο γραφείο, προχώρησε και προσέφερε ένα κάθισμα στόν τυφλό.

— Καθήστε, σας παρακαλώ, κύριε Ντάρρου, τού είπε.

Ο Χιού Ντάρρου ήταν ένας λεπτός μελαχροινός άνδρας με κατάμαυρα μαλλιά. Φορούσε μπλέ ρούχα παληά και τά λεπτά χείρια του ήσαν τελείως άπεριποίητα. Τά μάτια του κύτταζαν άνεκφραστα πάνω από τά κεφάλια τους. Δέν ήταν μεγαλύτερος από 35 χρονών.

— Θά ήθελα να μοϋ λέγατε, κύριε Ντάρρου, τί κάνετε από την στιγμή πού πήγατε στο χώλλ μετά τó δείπνο. Θά ήταν περίπου...

— "Εννέα παρά τέταρτο. Δειπνή-

σαμε ναρίτερα σήμερα για να δώσουμε καιρό στούς ύπηρέτας να έτοιμασθούν για τó χορό τους. "Όλοι συζητούσαν και γελοούσαν, γι' αυτό τó τó κρυφτό πού είχαν διοργανώσει και πού θά ήταν πολύ διασκεδαστικό, όπως έλεγαν. Περιμέναν πρòτού άρχίσουν να άποσυρθή ή κυρία Στόρεϋ στο δωμάτιό της. Είνε γρήγα γυναίκα και δέν θά έπαιζε φυσικά.

"Υστερα τά φώτα έσβυσαν και άκουγόταν στην άρχή πολλές φωνές και γέλια τών ανθρώπων πού έψαχναν στα σκοτεινά να προσανατολισθούν και να κρυφτούν. Οι κρότοι έψαφν σιγά-σιγά και μάντεψα πώς ο καθένας είχε κατορθώσει επί τέλους να έρρη την κρυψώνα του. Δέν είχα πολύ όρεξη να λάβω μέρος σ' αυτό τó παιχνίδι. "Όπως βλέπετε είμαι τυφλός εδώ και 13 χρόνια, από την ημέρα πού ή έκρηξις μιιάς όβιδος, πολύ κοντά μου, στο Κατώ, με τύφλωσε. Τό σκοτάδι μοϋ είνε τόσο γνωστό, πού δέν μοϋ παρέχει πιά καμμιιά ευχαρίστηση. Παρ' όλα αυτά ύποχρεώθηκα να κάνω όπως όλοι οι άλλοι και διευθύθηκα πρòς την Μεγάλη Γαλαρία. Γλύστρησα πίσω από την κουρτίνα τού πρώτου παρθύρου δεξιά και έμεινα σιωπηλός.

Ο Λέιν έγραφε γρήγορα, ενώ ο Κόλλιερ εξήταζε με προσοχή τó πρόσωπο τού τυφλού.

— Τό «γκόγκ» άντήχησε γρήγορα, συνέχισε ο Ντάρρου, και ήμουν έξέθαιος ότι αυτοί πού έψαχναν θάρριζαν πρώτα από την Γαλαρία, όπου και θά με άνεκάλυπταν, αλλά πέρασε αρκετή ώρα χωρίς να άκούσω τó παραμικρό θόρυβο. Καθόμουν λοιπόν ακίνητος στο περβάζι, και τότε μοϋ φάνηκε ότι διέκρινα μέσα στην άπόλυτη σιγή έναν έλαφρό κρότο, ρυθμικό, όπως τó τικ-τάκ ενός ρολογιού, αλλά πού άργό.

Κατάλαβα ότι προήρχετο από κάποιο άλλο παράθυρο. "Ενοιώθα ένα φρικτό συναίσθημα φόβου, έν τούτοις άπεφάσισα να προσπαθήσω να έξακριβώσω τó αίτιο αυτού τού θορύβου. Προχώρησα οδηγούμενος από την άκοή μου. Τράβηξα μιιά κουρτίνα και άγγιξα κάποιο χέρι, μιιά πλάτη, κάτι γυρό και γλοιώδες. "Ω Θεέ μου!

Η φωνή του πού ως τώρα ήταν σταθερή, άρχισε να τρέμει.

— Πολύ καλά, κύριε, είπε ο Λέιν. Συνέλθετε λιγάκι...

— Τρελλός από φρίκη, έξηκολούθησε σέ λίγο ο τυφλός, έτρεξα γρήγορα στο χώλλ και έφώναξα να άναψουν τά φώτα. "Όλοι έβθασαν. Ο Τάμπριτζ κι' ο έξάδελφός του μπήκαν στην Γαλαρία και άνεγνώρισαν τόν Στάλλαρ.

Ο Λέιν χάραξε σταυρούς και κύκλους στο στυλόχαρτο πού θρικόταν έμπρός του.

— Γνωρίζετε καλά τó σπίτι, ύποθέτω; Έχετε μείνει πολλές φορές εδώ;

— "Όχι. Είχα ξανάρθει πρην από πολλά χρόνια. Η-

μουν τότε 12 έτών και είχα έλθει να περάσω τις διακοπές τού Πάσχα. Ήμασταν τότε συμμαθητά με τόν Γάμπριτζ. Ξεασυναντηθήκαμε έπειτα στόν πόλεμο σέ ένα σανατόριο άξιωματικών, στο Ρισμόντ και ύστερα χωριστήκαμε όλότελα. Ο Τάμπριτζ με συνήνησε πρò μιιάς έβδομάδος στην λεωφόρο Στράντ και με κάλεσε να έλθω εδώ για τά Χριστούγεννα. Έφθασα χθές τó άπόγευμα, με τó ίδιο τραίνο πού ήρθαν κι' οι Χάβιλαντ. Τό μόνο πρόσωπο, πού γνώριζα από πρην, είνε ή μίς Κλέαρ...

— Δέν γνωρίζετε τó θύμα, τόν Στάλλαρ;

— "Όχι.

— "Α, κύριε Ντάρρου! Είθε ο πιδ σπουδαίος μάρτυς και μοϋ φαίνεται ότι ο άνακριτής θά σας χρειαστή. Μένετε στο Λονδίνο;

— Ναι, κρατώ ένα μικρό διαμέρισμα στο Τάρνχαμ Γκρήν. "Επαίζα πιάνο σέ κάποιο έξοχικό κέντρο, τó ραδιόφωνο όμως με έξετόπισε και τώρα δέν έχω άλλον πόρο ζωής εκτός από την καλαθοπλεκτική.

— Καί την σύνταξή σας;

— Καί την σύνταξή μου. Άλλά θα ρώ ότι αυτές οι διατυπώσεις δέν ώφελούν καθόλου σ' αυτήν την ύπόθεση...

— Με συγχωρείτε, αλλά τó άπαι-

— "Όλα αυτά δέν είναι πιθανά, ά-άπνηνσε ο Λέιν σκεπτικώς, άλλ' όμως δέν άνακαλώσαμε κανένα ίχνος διαρρηξέως και τίποτε δέν φανέρωνε ότι είχε λάβει χώρα πάλη. "Όχι. Κτυπήθηκε έξαφνικά... Τό γνωρίζετε καλά, σερ Γιούστας.

— Διόλου. Ήταν πολύ παληάνθρωπος και τόν άπέφευγα. Ο έξάδελφός μου δέν τόν συμπαθούσε παραπάνω, άρεζε όμως στις γυναίκες, έγραφε έλαφρες βιογραφίες, και έβθασε παληά σκάνδαλα και ξεχασμένα έγκλήματα. Βρωμερή φιλολογία... Χθές άκόμη μάς μιλούσε για κάποιο διόλο πού έτοιμάζε με θέμα μιιά σειρά άπό έγκλήματα τού περασμένου αιώνας. Ο δυστυχισμένος δέν φανταζόταν ποτέ ότι θά έπαιζε κάποιο ρόλο, έστω και τού θύματος, σέ μιιά τέτοια ύπόθεση... Καπνίζετε; προσέθεσε προσφέροντας πούρα.

— "Όχι, ευχαριστώ, κύριε, θά μοϋ έπιτρέψετε να καπνίσω άργότερα. "Απ' όσα άκουσα λοιπόν, ο Στάλλαρ δέν ήταν διόλου συμπαθής τούς όμοφύλους του εδώ μέσα. Μήπως έέρετε άν φιλονείκησε με κανέναν;

— "Αν φιλονείκησε; "Όχι.

Ο Σέρ Γιούστας δέν μπορούσε να καταλάβη άκόμα τις ύπόνοιες πού γεννούσε ο θάνατος τού Στάλλαρ.

— "Αν φιλονείκησε; Θεέ μου! Δέν φανταζόμαι να θ-

τουν οι τύποι, κύριε Ντάρρου. Σας ευχαριστώ πολύ πάντως. Μπορείτε να άποσυρθήτε. "Αν θέλετε λέτε στόν κύριο Γιούστας Τάμπριτζ να έλθη εδώ;

Ο Ντάρρου έφυγε, ο Λέιν στράφηκε έκ νέου πρòς τόν Κόλλιερ:

— Τί γνώμη έχετε;

— Είνε μάλλον συμπαθητικός, αλλά τί άπελπισία πού τόν έχει καταλάβει! Πολύ νευρικός... και καλλιτέχνης. Οι άλλοι θά μάς διαφωτίσουν γι' αυτόν.

Ο σερ Γιούστας Τάμπριτζ ήταν ένας τύπος άνθρώπου ύπερφάνου. "Εμοιαζε με τόν έξάδελφό του, χωρίς να έχη τούς λεπτούς τρόπους και τά φερσίματά του.

— Νάμαι είπε, και έπεσε θαιρειά σέ μιιά πολυθρόνα. Θά ήμουν εύτυχής άν μπορούσα να σας βοηθήσω, κι' άν σας χρειαστεί μάλιστα, είμαι πρόθυμος να σας δώσω την γνώμη μου. Πολύ δυσάρεστη, άλήθεια, ύπόθεσις. "Ελπίζω πάντως να διαφωτιστή γρήγορα και να ήσυχάσουμε όλοι μας. Τόν κακομοίρη... αυτοκτόνησε δέν έν' έτσι;

— "Όχι σερ Γιούστας.

— Θεέ μου! "Όποτε... λοιπόν άνακαλύψατε τίποτα; Καμμιιά διάρρηξη... Συνεπλάκη μήπως με κανέναν κλέφτη; "Αν και δέν ήταν άξιος να κάνει ένα τέτοιο πράγμα.

— "Όλα αυτά δέν είναι πιθανά, ά-άπνηνσε ο Λέιν σκεπτικώς, άλλ' όμως δέν άνακαλώσαμε κανένα ίχνος διαρρηξέως και τίποτε δέν φανέρωνε ότι είχε λάβει χώρα πάλη. "Όχι. Κτυπήθηκε έξαφνικά... Τό γνωρίζετε καλά, σερ Γιούστας.

— Διόλου. Ήταν πολύ παληάνθρωπος και τόν άπέφευγα. Ο έξάδελφός μου δέν τόν συμπαθούσε παραπάνω, άρεζε όμως στις γυναίκες, έγραφε έλαφρες βιογραφίες, και έβθασε παληά σκάνδαλα και ξεχασμένα έγκλήματα. Βρωμερή φιλολογία... Χθές άκόμη μάς μιλούσε για κάποιο διόλο πού έτοιμάζε με θέμα μιιά σειρά άπό έγκλήματα τού περασμένου αιώνας. Ο δυστυχισμένος δέν φανταζόταν ποτέ ότι θά έπαιζε κάποιο ρόλο, έστω και τού θύματος, σέ μιιά τέτοια ύπόθεση... Καπνίζετε; προσέθεσε προσφέροντας πούρα.

— "Όχι, ευχαριστώ, κύριε, θά μοϋ έπιτρέψετε να καπνίσω άργότερα. "Απ' όσα άκουσα λοιπόν, ο Στάλλαρ δέν ήταν διόλου συμπαθής τούς όμοφύλους του εδώ μέσα. Μήπως έέρετε άν φιλονείκησε με κανέναν;

— "Αν φιλονείκησε; "Όχι.

Ο Σέρ Γιούστας δέν μπορούσε να καταλάβη άκόμα τις ύπόνοιες πού γεννούσε ο θάνατος τού Στάλλαρ.

— "Αν φιλονείκησε; Θεέ μου! Δέν φανταζόμαι να θ-

Το αρρωδικο κρίνο

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

(Στο 'Αζαί της Γαλλίας ένα γραφικό χωριουδάκι της κοιλάδας του Ιντρ, ζή με τα δίδυμα κοριτσάκια της ή Σαρλόττα Λαμάρς. 'Ο

άντρας της πήγε για να εργασθῇ σὲ κάτι μεταλλεία. Μία παράξενη ἀρρώστεια προσέβαλε τὴν ἀτυχὴ Σαρλόττα πού ἔως τότε ἦταν ὑπόδειγμα νοικοκυρᾶς καὶ μητέρας. Ἐξ αἰτίας ἐνὸς ἀσθενοῦς δικού του ἀνοίξε πάλι σὸ σπῆτι της, ἡ ἀτυχὴς κατελαμβάνετο ἀπὸ κάτι παράξενα συμπτώματα με τάσεις πρὸς ἔμετον, με σκοτοδίνη καὶ με δύσπνοιας, πού τὴν ἀναγκάζουν νὰ ξεπετιέται ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι της καὶ νὰ τρέχῃ σὸ δάσος, γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα.

Οἱ συχωριανοὶ της πού τὴν ἐβλεπαν νὰ τρικλίζῃ, νόμισαν ὅτι τώρριζε σὸ πιστό καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν περιφρονοῦν καὶ νὰ τὴ φωνάζουν Μπεκρού. Πολλὲς φορές, ἡ ἀτυχὴς Σαρλόττα ἔπεφτε σὲ χωράφια ἀναίσθητη,

σ' ἓνα θαθὺ ληθαργικὸ ὕπνο, πού ἔμοιαζε με θάνατο. Καὶ νὰ τί ἔπαθε σὸ τέλος: Μία μέρα, χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς, ἔφερε σὸν κόσμο ἓνα καχεκτικὸ ἀγοράκι, τὸν 'Ανρὺ. Κάποιος ἄρμος τὴν εἶχε βρῇ ἀναίσθητη καὶ τὴν ἐβίασε. Τὸ σοῦσουρο ἔγινε τρομερὸ σὸ μικρὸ χωριό. Καὶ ὅταν τὸ μικρὸ νόθο παιδί ἀρρώστησε ἀπὸ τὴν ἰδία συμπτώματα, ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ 'Αζαί, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ γιαιτροῦ Ρενεβίλ, ὑπέθεσαν ὅτι ἡ Μπεκρού ἐδηλητηρίασε τὸ παιδί τῆς ἀμαρτίας, γιὰ νὰ μὴ τὸ βρῇ ὁ σύζυγός της πού μαθεύτηκε ὅτι ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. Μονάχα ἐνὰς δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ τὴν ἐνοχὴ τῆς Σαρλόττας

καρ' ὅλα τὰ φανερά σημάδια. 'Ο πατρὸς της φίλος Ζάν Μπερτελέν, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέφῃ γι' αὐτὴν ἓνα τρυφερὸ αἰσθημα.

Στὸν πύργο τοῦ Φενεστρέλ, κοντὰ σὸ 'Αζαί, ζή ὁ κόμης Οὐμβέρτος ντὲ Τιελλαι με τὴν ὥραία καὶ ματαιόδοξη γυναῖκα του τὴν Κλοτίλδη. 'Αλλ' ἡ Κλοτίλδη, παρ' ὅλη τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνδρός της, πληττεῖ τρομερὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς ἐπαρχίας καὶ ἀπατᾷ τὸν κόμητα με ἓνα ῥέμπλο νέο τοῦ χωριοῦ, ὀνόματι Ματίς (τὸν ὑποτιθέμενο διαστή τῆς ἀτυχούς Σαρλόττας). Ἐνα βράδυ κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἐσπερίδος, ὁ κόμης μετράει σὸ γιαιτρὸ Ρενεβίλ 200.000 φράγκα, γιὰ ἓνα κτήμα πού τοῦ εἶχε πωλήσει πρὸ ἡμερῶν ὁ γιαιτρός. 'Ο τελευταῖος πῆρε τὰ χρήματα καὶ ὁ κόμης, ἐπειδὴ ἦταν νύκτα, συνώδευσε τὸ γιαιτρό, γιὰ ἀσφάλεια, ὡς τὸ σπιτάκι τῆς Σαρλόττας, ὅπου καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Τὴν ἰδία μέρα, ὁ ἄνδρας τῆς Σαρλόττας, ἐπιστρέψας γεμάτος λατῆρα ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, βρῆκε σὸ σπῆτι του τὴν πύρρον ἐννομή. Ἡ γυναῖκα του εἶχε ἀποκτήσει ἓνα νόθο παιδί. Καὶ τὸ παιδί αὐτὸ εἶχε πεθάνει τὴν ἰδία μέρα τῆς ἀφίξεώς του ἀνυποποτου συζύγου, ἀπὸ δηλητηρίασι, ὁ πῶς φώναζε ὁ κόμης.

Τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του ὁ Ζωρὴ Λαμάρς πῆρε τὰ δύο του κοριτσάκια καὶ ἔφυγε πρὸς ἀγνωστον κατεύθυνσιν. Ἡ Σαρλόττα θέλησε νὰ τὸν κυνηγήσῃ. Ἐχασε, ὅμως, τὰ ἴχνη του καὶ περιπλανηθεῖσα σὸ δάσος, σωριάσθηκε σὴν ρίζα ἐνὸς δέντρου, ὅπου τὴ βρῆκε τυχαίως ὁ παιδικὸς της φίλος Ζάν Μπερτελέν καὶ τὴν ὠδήγησε πάλι σὸ σπῆτι της, κοντὰ σὸ πεθαμένο της παιδί.

Τὴν ἰδία αὐτὴ νύκτα, ἡ κόμηςσα Κλοτίλδη ντὲ Τιελλαι εἶχε συναντηθῇ κρυφὰ, σὲ ἐρείπια τῆς μονῆς τοῦ Ρελαί, με τὸν ἐραστή της Ματίς. 'Αλλὰ τὸ ραντεβού τους εἶχε τραγικὴ ἔκβασι. Χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτοί, εἶδαν τὸν κόμητα νὰ ἐνεδρεῖν πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο καὶ νὰ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ διενοημένου γιαιτροῦ Ρενεβίλ. Οἱ δύο ἄνδρες πάλαψαν, ἀλλὰ σὸ τέλος, ὁ κόμης κατάρθηκε καὶ στραγγάλισε τὸν ἀτυχὴ γιαιτρό.

Ὡς ἐνοχὸς τοῦ φόνου συνελήφθη ἡ Σαρλόττα. Καὶ ἡ κόμηςσα ντὲ Τιελλαι πού ἐγνώριζε τὸν πραγματικὸ δολοφόνον, ὑπέφερε τρομερὰ ψυχικὰ μαρτύρια, κοντὰ σὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος μὴ γνωρίζων τὴν αἰτία τῆς μελαγχολίας της, ποσοπαθοῦσε ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἀνάπην της).

6ον

Τὸ σοῦκανα, Κλοτίλδη; Πίστεψέ με ὅτι ἂν σὲ πείραξα σὲ τίποτε, αὐτὸ θάγινε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω... Ὅπως δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ πότε σὲ πείραξα... ἐγὼ πάντοτε κύτταξα πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω... εἶπε ὁ κόμης Ρενεβίλ.

Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι. 'Εκεῖνη, ὁμως, τὸ τράβηξε με ὀρμὴ καὶ εἶπε: —'Αφισέ με!... δὲν αἰσθάνομαι καλά...

—'Ολο προφάσεις, Κλοτίλδη, γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ κοντὰ μου...

—'Ολο προφάσεις...

—'Ας ἐπιστρέψουμε σὸν πύργο... —'Ακουσέ με, Κλοτίλδη... θέλω νὰ ἐξηγηθῶ μετὰ καὶ καλῇ... Γιατί ἀλλάξες τόσο πολὺ ἀπέναντί μου;... Πολλὲς φορές νομίζω ὅτι με κύτταξες με μῖσος... Καὶ ὁμως, σὲ λατρεύω, Κλοτίλδη. 'Αυτοῖς ἀλλοῖς γιὰ μένα; Γιατί ἀδιαφορεῖς σὴν ἀγάπην μου;

—'Επεγείρησε νὰ τὴ φιλήσῃ. Ἡ Κλοτίλδη, ὁμως τὸν ἔσπρωξε με ὀρμή, φωνάζοντας:

—'Οχι! 'Οχι! Ποτέ πιά!

—'Ο κόμης ἀγρίεψε.

—Κλοτίλδη! φώναξε. Δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά! 'Αγαπᾷς κάποιον ἄλλον! Ἡ κόμηςσα ἔκλεισε τὰ μάτια της γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ της.

—Δὲν μοῦ ἀπαντᾷς;

—Τὶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω;

—Δὲν διαμαρτύρεσαι;

—Σὲ τέτοιες ὕβρεις δὲν ἀπάντησα ἀπάντησις. Τὶς περιφρονῶ, ἀπάντησε ἡ Κλοτίλδη με παγερὸ τόνον φωνῆς.

Τὰ χεῖλη τοῦ κόμητος εἶχαν γίνει ἄσπρα ἀπὸ τὸ θυμό.

—Πρόσεξε καλά, Κλοτίλδη! φώναξε. 'Αν συμβαίῃν τέτοιο πρᾶγμα, δὲν θὰ τὸ συγχωρήσω ποτέ!...

Σὲ πιστεύω... ἔχ τὸν σκότωσε; —Δὲν ξέρω... δὲν τὸ σκέφθηκα ποτέ ἀκόμα... Πάντως, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο μας θὰ πεθάνῃ.

—'Ησύχασε καὶ φύλαξε τὸ θυμό σου γιὰ ἄλλες αἰτίες πῶς δικαιολογημένες.

—'Ο θυμὸς τοῦ κόμητος κατέπεσε. Καὶ ρώτησε με μαλακὴ φωνή:

—'Ὅποτε δὲν ἀγαπᾷς ἄλλον; Μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι;

—Κανέναν δὲν ἀγαπᾷ! εἶπε ἡ κόμηςσα με σταθερὸν τόνον φωνῆς. —'Ελα νὰ πᾶμε σὸν πύργο. 'Αρκετὰ φλυαρήσαμε.

—'Ο κόμης ὑπήκουσε. Μόλις ὁμως, ἔφθασαν σὸ πλάτυσκαλο τοῦ πύργου, τῆς εἶπε:

—Πρόσεξε καλά, Κλοτίλδη! 'Υπάρχει μεταξύ μας ἓνα μυστικὸ πού θὰ τὸ μάθω... Τὸ μυστικὸ; Τὸ ἀγνοῶ πρὸς τὸ παρόν... Πρόσεξε, ὁμως!...

—'Απ' αὐτὴ τὴ μέρα, ὁ κόμης, ψυχραμένος, ἀλλάξετε τελείως στάση ἀπέναντι τῆς γυναίκας του. 'Απέφευγε νὰ τὴ βλέπῃ καὶ οἱ σχέσεις των ἦσαν ἐντελῶς τυπικὲς, σὰν νάτανε δύο γνωστοί.

Πέρασαν ἀρκετὲς μέρες. Ἡ κόμηςσα ἄρχισε ν' ἀναπνέῃ κάπως.

**Ἡ ἱστορία
ἐνὸς μαρτυρικοῦ
ἔρωτος
πού τίθεται σὴν
πῶς ἀπρόοπτη
καὶ δραματικὴ
δοκιμασία.**

ΟΝΙΩΝ ΟΤΩΦΩΡΟ

'Αλλ' ὁ κόμης δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ ἄλλο. Ὑπέφερε τρομερὰ ἀπὸ τὴν παγερὴ στάση τῆς γυναίκας του. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰνιγματικὴ τῆς στάση. Καὶ θέλοντας νὰ τῆς δείξῃ τὴν ἀγάπην του, ἀπεφάσισε νὰ κἀνῃ μιὰ μεγάλῃ θυσιάν. Ν' ἀφίσῃ τὸ Φενεστρέλ, πού τόσο τὸ ἀγαποῦσε καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ με τὴν οἰκονομίαν του σὸ Παρίσι. Τῆς εἶπε, λοιπόν, μιὰ μέρα, μετὰ τὸ γεῦμα:

—Κλοτίλδη, σοῦ ἐπιφυλλάσω μιὰ εὐχάριστη ἐκπλήξη... Ξέρεις τί κόπο μοῦ κάνει καὶ ἡ σκέψη ἀκόμη ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ ἐγκαταλείψω τὸ Φενεστρέλ... Λοιπόν: Σήμερα, πρὸς χάριν σου καὶ μόνον, πρὸς χάριν σου, σοῦ ἀναγγέλλω ὅτι θὰ ἐγκατασταθῶ σὸ Παρίσι... Θέλω νὰ ἐξαντικρύσω τὸ βλέμμα σου, νὰ σε ξαναδῶ γελαστή... εὐχαριστημένη...

Ἡ κόμηςσα ἀνεσκήρτησε σὸ ἄκουσμα τῆς ἐξαφνικῆς αὐτῆς εἰδήσεως:

—Θὰ πᾶμε σὸ Παρίσι; εἶπε με συγκίνηση.

—Ναί.

—'Αμέσως;

—Μὰ εἶναι ἀκόμα καλοκαίρι, Κλοτίλδη... Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ λείπουν ὅλοι σὴν ἐξοχή...

—'Α! Διστάζεις...

—'Οχι, Κλοτίλδη, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι... Τὸν 'Οκτώβριο θὰ πᾶμε ὅπως δὴποτε... Ἐν τῷ μεταξύ θὰ κάνουμε ἓνα ὠραῖο ταξίδι ἀναψυχῆς. Πές μου, σὲ ποιά χώρα θέλεις νὰ πᾶμε;

Ἡ Κλοτίλδη ἐρρίγησε. Σκέφθηκε ὅτι ταξιδεύοντας με τὸν ἄνδρα της, θὰ ἦταν ὀλομόναχη μαζί του καὶ θὰ τοῦδινε πῶς πολλὰ εὐκαιρίες νὰ τὴν πολιορκή με τὰ ἐρωτολόγια του. Ἡταν ἀναμφισβήτητο ὅτι τὴν ἀγαποῦσε.

Σήκωσε τὰ μάτια της πρὸς τὸν κόμητα καὶ τὸν εἶδε δακρυοσπένον.

—'Εχει τύψεις, συλλογίσθηκε. Θέλει νὰ μοῦ ἐκμυστηρευθῇ τὸ ἔγκλημά του...

—Γιατί αὐτὰ τὰ δάκρυα; τὸν ρώτησε. Μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ πῆς;

Ἡ φωνὴ τῆς εἶχε γίνῃ τρυφερή. Καὶ ὁ κόμης, ἀκόμα πῶς πολὺ συγκινημένος, τῆς εἶπε:

—Κλαίω γιατί ἐγὼ ἀνάγκη ἀπὸ τρυφερότητα καὶ σὺ δὲν μ' ἀγαπᾷς... —'Οχι, Οὐμβέρτε, κλαίς γιατί ἔχεις κάποιο μυστικὸ πού δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὸ πῆς... Μίλησε λοιπόν...

**Γραμμένη
ἀπὸ τὸν
τρυφερώτατο
καὶ ἀγαπημένο
τῶν γυναικῶν
συγγραφέα
'Ιούλιο Μαρῦ**

Πές μου τὸ μυστικὸ σου... 'Εχει φθάσει σὲ χεῖλιν σου... πέστο... Ξαλάφρωσε τὴν καρδιά σου...

—'Ο κόμης χαμήλωσε τὸ κεφάλι του ψιθυρίζοντας:

—Εἶναι ἀλήθεια. 'Εχω κάποιο μυστικὸ... ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ.

—Γιατί;... Δὲν εἶμαι ἡ γυναῖκα σου;... ἀδυνατεῖς νὰ μοῦ ἐκμυστηρευθῇς τὰ μυστικά σου;

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτε, γιατί νοιώθω ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς.

Ἡ Κλοτίλδη ξαναπῆρε τὴ συνθησμένη τῆς ψυχρότητας. Κι' ἐπέστρεψε σὸ διαμέρισμά της, ὅπου κλειδῶθηκε.

—

Τὸ ταξίδι γιὰ τὸ Παρίσι ὀρίσθηκε γιὰ τὸν 'Οκτώβριο. Καὶ τώρα ἦταν ἀκόμα 'Ιούλιος.

Τὴν πρώτη φορά πού ξανάδε τὸν Ματίς ἡ Κλοτίλδη, τοῦ εἶπε:

—Προχθές, ὁ κόμης λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ φρικτὸ τοῦ μυστικῶ... 'Ω! 'Αν τὸ ἔκανε, θὰ ξανάρχιζε πάλι ἡ εὐτυχισμένη ζωὴ...

Θὰ μποροῦσα νὰ πάρω εὐκόλα διαζύγιο... θὰ βρῖσκαμε διάφορα προσχήματα, γιὰ νὰ χωρίσουμε, χωρὶς κανεῖς νὰ ξέρῃ τὴν πραγματικὴ αἰτία. Θὰ ξαναγινόμουν ἐλεύθερη καὶ θὰ ἤμουν ὅλη δική σου...

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Κλοτίλδης δὲν ἄρεσαν σὸ Ματίς. 'Αν ἡ γυναῖκα αὐτὴ χωρίζε ἀπὸ τὸν ἄντρα της, δὲν θὰ ἦταν πιά πλούσια... Κι' αὐτὸς δὲν θὰ μποροῦσε τίποτε νὰ τῆς προσφέρῃ...

—Ναί, θὰ ἤμουν ὅλη δική σου, εἶπε πάλι ἡ Κλοτίλδη... μ' ἀκούς; 'Ολότελα δική σου!

Ἡ Κλοτίλδη ἀπῆντησε με κάτι λόγια μασημένα... Ἡ Κλοτίλδη ἐμάντευσε τοὺς δισταγμούς του καὶ εἶπε:

—Δὲν εἴμεθα ἡνωμένοι με τὸ κρίμα μας;

—Ναί. Ἰδίως, ὁμως, με τὴν ἀγάπην μας.

Ἡ Κλοτίλδη κατελήφθη ἀπὸ νευρικὰ γέλια.

—Ἡ ἀγάπη μας! Χά, χά, χά! Μὰ νομίζεις ὅτι σὲ ἀγαπᾷ; Μήπως σ' ἀγάπησα ποτέ;... Καὶ σὺ;... Μήπως νομίζεις ὅτι δὲν κατάλαβα τοὺς λόγους πού σ' ἔφεραν κοντὰ μου;... Δὲν μ' ἀγαπᾷς, ποτέ σου δὲν μ' ἀγάπησες... καὶ ἂν ἐρχόσουνα κοντὰ μου... αὐτὸ τὸ ἔκανες γιὰ νὰ κολακεύσῃς τὸν ἐγωισμό σου ἀπὸ μιὰ τέτοια κατάκτηση...

—'Εσὺ δὲν ἐνοίωσες ποτέ τί θὰ πῇ ἀγάπη!... Μέσα σὴν καρδιά σου δὲν διέκρινες παρὰ μόνον ἐγωισμό καὶ μῖσος πρὸς ὅλον τὸν κόσμον... γιατί ἐσὺ δὲν ἀξίζεις τίποτε!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, γελοῦσε κι' ἐκλαίγε συγχρόνως, δαγκάνοντας τὸ μαντήλι της με λύσσα.

Μιλοῦσε τὴν ἀλήθεια. Ποτέ της δὲν ἔχε ἀγαπήσῃ τὸν Ματίς.

Ἄλλὰ γιατί τοῦ δόθηκε;

Ἀπὸ ἀδυναμία, ἀπὸ πλήξη, ἀπὸ βάρος πού ἔβριγνε σὴν καρδιά της ἡ μονότονη ζωὴ της... ἂν δόθηκε ἡ αὐτὴν, τὸ ἔκανε μόνον καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐφεύγῃ ἀπὸ τὴν πληκτικὴ ζωὴ της, ἔστω καὶ με τὸν κίνδυνον νὰ

μπλεχθῇ σὲ μιὰ περιπέτεια...

Ἐρωτα, ὁμως, ποτέ της δὲν αἰσθάνθηκε γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Καὶ τώρα, ἄρχισε νὰ τὸν μισῇ. Νὰ τὸν μισῇ περισσότερο κι' ἀπὸ τὸν ἄνδρα της.

Καὶ ὅχι μόνον αὐτό... ἄρχισε νὰ τὸν θεωρῇ καὶ ὡς ὑπεύθυνον ὅλων τῶν θλίψεων της... ἂν δὲν βρισκότανε μαζί του σὲ ἐρείπια τῆς μονῆς, δὲν θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ εὐτυχισμένη, χωρὶς νὰ ξέρῃ τὴ μυστικὴ ζωὴ τοῦ κόμητος...

Ἡ Κλοτίλδη βλεπόντας τὴ νευρικὴ τῆς ταραχή, θέλησε νὰ τὴν καλμάρῃ.

—Κλοτίλδη! τῆς εἶπε. 'Ησύχασε... μὴ παραφέρεσαι... δὲν ξέρεις τί λές ὅταν σὲ πιάνουν τὰ νεύρα σου...

—'Αλλ' ἡ Κλοτίλδη ἐξηγριώθη ἀκόμα πῶς πολὺ.

—Γιατί σοῦ δόθηκε; φώναξε. Γιατί; Γιατί; Μήπως τὸ ξέρω κι' ἐγώ;... Δὲν εἶσαι καθόλου πῶς διορμος ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου... Καὶ εἶσαι γυμναστικὸς ἀθλητὸς σ' ὅλα τὰ σπῆτια...

Μὲ τὸ νὰ ξέρῃς λίγα τραγούδια καὶ λίγη κιθάρα γίνεσαι δεκτὸς καὶ μπεκρολογὰς παντοῦ... Τὶ θριάμβος γιὰ σένα νὰ γίνῃς ἐραστής τῆς κομῆς ντὲ Τιελλαι! Ὅποτε σὸν ὕπνο σου δὲν τῶχες οὐρευνθῇ!... Ἀργότερα, μετὰ τὸ σφάλμα μου, ἔμαθα ὅλα σου τὰ ἐρωτικὰ κατορθώματα...

Το "αρωγότο κρίνο"

Οί φίλες σου ήταν όλες ή δουλικά ή μαγειρίσες των γειτονικών πυργών...

—Ο Μάτις είχε γίνει κάτωχρος.

—Φεύγω, της είπε. Δεν άπαντω στις βρισιές σου...

—Φύγε! Και να μη σε ξαναδω... ή ζωή για μένα είναι κόλασις... Αισθάνομαι ότι δεν θα ζήσω πολύ... "Αφισέ με τουλάχιστον, τόν λίγο λίγο καιρό που θα ζήσω ακόμα, να μη σε βλέπω στα μάτια μου...

—Εφερε τά χέρια της στην καρδιά της και εξηκολούθησε:

—Ναί... Δεν θα ζήσω πολύ... μου φαίνεται πως κάτι έσπασε μέσα μου... φύγε να μη σε βλέπω... Θέλω να λησιμονήσω το σφάλμα μου...

—Κλοτίλδη!

—Φύγε!... Σε μισώ!... Σε συχαίνομαι!... Φύγε, λοιπόν!

—Δεν θα ξαναδω ποτέ.

—Αυτό θέλω κι' εγώ. Να μη σε ξαναδω!

—Θα με φωνάξεις, όμως, πάλι, Κλοτίλδη!

—Όχι! Ποτέ! Ποτέ δεν θα γίνω αυτό!

Κι' ο Μάτις έφυγε, χωρίς ή Κλοτίλδη να σηκώσει τά μάτια της να τόν δει.

Ανέβηκε πάλι στο διαμέρισμά της, φλενόμενη από τόν πυρετό. "Εμεινε πλავισμένη ως τόν βράδυ κι' ύστερα, για να μη στενοχωρησει τόν άντρα της, που χτύπησε επανειλημμένως τήν πόρτα της, κατέβηκε στην τραπεζαρία για τόν δείπνο.

Τώρα που είχε διώξει τόν Μάτις, που τόν είχε βρείσει και τούδε πετάξει κατάμουτρα τήν περιφρόνησή της, αισθανόταν τήν καρδιά της εξαλαφωμένη, λες και τόν σφάλμα της ήταν τώρα μικρότερο.

Μετά τόν δείπνο, ανέβηκε στο δωμάτιό της και κάθισε στέ παράθυρο, για να ξεκουράσει τή σκέψη της. "Εμεινε ως τήν ώρα που τόν ρολόγι της έγκλησε τόν Πόν ντε Ρουάν έσήμανε μεσάνυχτα. "Υστερα σηκώθηκε και ψιθύρισε:

—"Αγ! άς μπορούσα να κοιμηθώ άπόψε χωρίς ξοφιάτσα!

Τή στιγμή, όμως, που έτοιμαζόταν να κλείσει τόν παράθυρο, άντελήφθη μέσα στο πάρκο μιά σκιά, που κατέβαινε προς τόν ποτάμι.

Ήταν ο κόμης τόν όποιον ή Κλοτίλδη διέκρινε καθαρά κάτω από τόν φως τού φεγγαριού.

—Ποδ πηγαίνει άραγε αυτή τήν ώρα; ψιθύρισε ή κόμησης.

Και άμέσως της ήρθε μιά παράξενη ιδέα.

—"Αν τόν άκολουθοῦσε;... "Ισως να μάθαινε κάτι... Κατά τήν ώρα τού δείπνου, ο κόμης Ουμβέστος φαινόταν άπορροφημένος από σκοτεινές σκέψεις... Κατά τή διάρκεια της ήμέρας είχαν φτάσει στόν πυργό διάφορες λεπτομέρειες για τήν πορεία τών άνακρίσεων κατά της Μπεκρούς. Και ο κόμης είχε λίγα πράγματα στη γυναίκα του...

Ο Ιατροδικαστής δεν είχε υποβάλει ακόμα τήν έκθεσή του για τά σπλάγχνα τού μικρού "Ανρύ... Τίποτε

δεν ήταν ακόμα βέβαιο για τή δηλητηρίαση... "Ολόκληρος, όμως, ο γαλλικός τύπος μιλούσε για τήν άτυχή Σαρλόττα, της όποιος τόν όνομα είχε γίνει γνωστό σ' όλη τή χώρα... "Η γενική κατακραυγή είχε φθάσει μέχρι τέτοιου σημείου, ώστε για ν' άθωωθεί ή ταλαίπωρη, θα έπρεπε να βρεθούν σαφείς και άναμφισβήτητες άποδείξεις της άθωότητός της.

Και οί άποδείξεις αυτές, αλλοίμονο! Δεν ήταν δυνατόν να βρεθούν. "Η Σαρλόττα φαινόταν γαμμένη...

—"Όλα αυτά, ο κόμης τά κατέστησε γνωστά στην Κλοτίλδη, με λίγα λόγια. Και ή κόμησης είπε:

—Δεν ξέω αν ή δυστυγμένη αυτή γυναίκα σκέφθηκε ποτέ να δηλητηριάσει τόν παιδί της. Είμαι μητέρα και μιά μητέρα δεν μπορεί να καταλάβει ποτέ ένα τέτοιο έγκλημα. "Αλλά γιατί τήν κατηγορούν και ως δολοφόνο τού γιαιτρού;... "Αν είναι άθώα;

Και κύτταξε τόν άντρα της κατάματα. "Ο κόμης ταραχτηκε και ψιθύρισε:

—Πιστεύω κι' εγώ ότι ή γυναίκα αυτή δεν ενέγχεται στο φόνό τού γιαιτρού... ή μάλλον...

—"Η μάλλον;

—"Η μάλλον ότι έχει κάποιον συνένονο... "Ο τρόπος με τόν όποιον διεπράχθη τόν έγκλημα, με άναγκάζει να παραδεχθώ ότι ή Σαρλόττα λαμάρει δεν εϋθύνεται...

—Οί συλλογισμοί σου αυτοί, είπε ή Κλοτίλδη, θα μπορούσαν ναχουν κάποια βαρύτητα για τή δικαιοσύνη... Γιατί δεν πιάς στόν άνακριτή να τού άνακοινώσει;

—"Η γνώμη μου δεν σπορίζεται σε κανένα γεγονός... Στοιχίζεται μάλλον στο αίσθημα τού είνου που μου προκαλεί ή δυστυχισμένη αυτή γυναίκα... "Αδυνατώ να πείσω ότι ή γυναίκα αυτή που τήν ξέραμε τόσο καλή, τόσο τίμια, τόσο καλόκαρδη, έπεσε τόσο ναυηλά...

—"Η Κλοτίλδη ψιθύρισε:

—Μέσα στη γενική κατακραυγή, μονάχα εσύ φαίνεσαι τόσο έπιεικής άπέναντί της γυναίκας αυτής.

—"Ισως, άπάντησε ο κόμης σκεπτικώς.

Και μέγρι τού τέλους τού δείπνου δεν ξανάγειαν τόν στόμα τους.

Τώρα που ή Κλοτίλδη είδε τόν άνδρα της να κατεβαίνει προς τόν ποτάμι, τοόμαζε.

—Ποδ πηγαίνει; Τι έχει άραγε στο νο του; συλλογίσθηκε ή κόμησης.

Και χωρίς να νάση τήν ώρα της σε μάταιους συλλογισμούς, φόρεσε τόν πανωφόρι της, κατέβηκε στο πάρκο κι' έτοιξε να προλάβει τόν άντρα της. Τόν είδε να συνανιζή τόν όρόμο του, σκυφτός, βυθισμένος σε σκέψεις. Και άνοιξε να τόν παρακολουθή, προσπαθώντας να μη γίνη άντιληπτή.

—Εφθασε στο ποτάμι, πέρασε τή γέφυρα κι' ύστερα πήρε ένα μικρό μονοπάτι που ώδηγούσε κατ' ευθείαν προς τόν σπιτάκι της Σαρλόττας. Μπροστά στο άσβεστικό τού λαγκερμού που ήταν κολλημένο πάνω στο σπιτάκι με τούς κισούς, ο

κόμης στάθηκε κάμποση ώρα, βαθεία συλλογισμένος. Μέσα στο καμίνι αυτό — ή Σαρλόττα τόν ξέρε — άνεκαλύφθη τόν πτώμα τού γιαιτρού Ρενεβίλ.

—"Υστερα ο κόμης επανέλαβε τις περιπλανήσεις του μέσα στα χωράφια. «Ποδ πηγαίνει;» άναρωτιόταν ή Κλοτίλδη με αγωνία.

Σε λίγο, όμως, ή κόμησης δεν είχε πιά καμμιάν άμφιβολία. "Ο κόμης είχε πάρει τόν μονοπάτι που ώδηγούσε προς τήν έρειπωμένη μονή, στέκόμενος κάθε λίγο και λιγάκι, μπροστά σε κάθε θάμνο και σε κάθε πέτρα...

—Εται, ύστερ' από λίγα, εφθασε μπροστά στο έξωκλήρι και κάθισε σε μιά πέτρα, κρύβοντας τόν πρόσωπο μέσα στις γούφες των χεριών του. "Η Κλοτίλδη έκανε ένα μεγάλο κύκλο, εφθασε στην πόρτα τού μοναστηριού, κρύφθηκε κάτω από τις καμάρες και παρακολουθούσε.

—Εβλεπε τώρα τόν άνδρα της όπως και τόν μοιραίο εκείνο βράδυ. Τι ήρθε να κάνει στόν τόπο τού έγκλήματός του. Μήπως τόν έσπρωχνε τόν παράξενο εκείνο ένστικτο που έζωθει τόν έγκληματία να ξαναγύριση κοντά στόν τόπο όπου έχυσε ανθρώπινο αίμα;

—"Η Μακρυνή καμπάνα της έκκλησίας τού Πόν ντε Ρουάν έσήμανε δύο μετά τά μεσάνυχτα. "Ο κόμης σηκώθηκε, έρριξε γύρω του ένα βλέμμα και ξανάρχισε τή νυκτερινή του περιπλάνηση. "Η Κλοτίλδη βγήκε κι' αυτή από τά έρείπια κι' άρχισε να τόν παρακολουθή. Ξαφνικά, όμως, παραπάτησε κι' έπεσε γάμω με μιά πνιγμένη κραυγή πόνου. "Ο κόμης τήν άκουσε. Και γύρισε πίσω να διή ποιος ήταν.

—Κλοτίλδη! φώναξε κατάπληκτος.

—Εσύ εδώ; Τέτοια ώρα!

—Κι' εσύ εδώ; Τού άπάντησε ή κόμησης με θάρρος.

—Τι γυρεύεις εδώ, Κλοτίλδη; "Από ποδ έρχεσαι;

—Ξαφνικά, όμως, άγρίεψε. Και με φωνή που έτρεμε:

—Δεν ήσουν μόνη!

—"Ημουν ολόμοναχη!

—Λες ψέματα!... Θα μοδ δώσης έξηγήσεις! Μίλησε!

—Σε είδα τά μεσάνυχτα που βγήκες από τόν πυργό κρυφά... Θέλησα να μάθω ποδ πηγαίνεις... μου κρύβεις κάποιο μυστικό... και θέλησα να τόν μάθω...

—Ψέματα!... ψέματα!... "Η σουνα μαζί μ' έναν έραστή!...

—"Η Κλοτίλδη έκάγχασε. "Ο κόμης της άρπαξε τά χέρια και πήγε να τά συντρίψη μέσα στα δικά του.

—"Απάντησε!... της είπε... Θέλω να μάθω αν λες τήν αλήθεια... ποδ πηγα;

—Πήγες ως τόν παληό μοναστήρι.

—Και τι έκανα;

—Κάθισες σε μιά πέτρα, κοντά σ' ένα γανδάκι, ώσπου ή καμπάνα χτύπησε δύο μετά τά μεσάνυχτα...

—"Ο κόμης έπεισθη ότι πράγματι τόν είχε παρακολουθήσει. Και τήν άφισε.

—Γιατί με παρακολουθούσες; τή ρώτησε.

—Γιατί είμαι περίεργη... γιατί έχω τόν δικαίωμα να μάθω... και θέλω να μάθω!

—"Ο κόμης ψιθύρισε, συντριμμένος:

—Και τι θέλεις, λοιπόν, να μάθης;

—Τόν μυστικό που μου κρύβεις.

—Δεν έχω κανένα μυστικό.

—Έχεις!

—Μά τι φαντάζεσαι;... "Υποπτεύεσαι τίποτε; Μίλησε!

—Πιστεύω ότι γνωρίζεις τόν δολοφόνο τού γιαιτρού Ρενεβίλ!

—"Ο κόμης ταραχτηκε σύγκορμος κι' έβγαλε κάτι σαν μουγκρισμό. Δεν έδειξε, όμως, καθόλου θυμό, όπως περιμένε ή Κλοτίλδη. Και είπε, με φωνή πνιγμένη:

—"Αν έγνωρίζα τόν δολοφόνο, δεν θα ήταν καθήκον μου να τόν παραδώσω στη δικαιοσύνη;

—Ναί.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, δεν κάνεις τόν καθήκον σου!

—"Ο κόμης γαμήλωσε τόν κεφάλι σαν να τόν πληγώσαν κατάστηθα. Και άπάντησε γαυηλόφωνα:

—"Απατάσαι, Κλοτίλδη... Δεν ξέρω τίποτε... Πως θάξεραι;... Συλλογίσου...

—"Ορκίσου το!

—Σοδ τόν ορκίζομαι!

—Τότε, λοιπόν, τι ήλθες να κάνης στα έρείπια της μονής, στο μέρος άκριβώς που δολοφονήθηκε ο γιαιτρού Ρενεβίλ;... Γιατί έκανες αυτόν τόν παράξενο περίπατο άπόψε;...

—Δεν είχα ύπνο... ήμουν νευριασμένος... Και χωρίς να τόν καταλάβω εφθασα ως εδώ, όπου κάθισα για να ξεκουρασθώ...

—"Η έξηγησις είναι φυσικωτάτη, είπε ή Κλοτίλδη με ειρωνεία...

Δεν έτόλμυσε, όμως, να πη περισσότερα... Φοβόταν ότι μιά λέξη αν έπρόφερε ακόμη, θα έδινε στόν κόμησης να καταλάβη ότι έγνωρίζε δλη τήν αλήθεια... Και τότε, άσφαλώς, έκείνος θα τήν σκότωνε...

—Εμειναν σιωπηλοί κι' έπέστρεψαν στόν πυργό, χωρίς ν' αλλάξουν λέξη. Και μόλις ή κόμησης κλείστηκε στο διαμέρισμά της, έγραψε στο Μάτις αυτό τόν σύντομο γράμμα:

—«Ελα γρήγορα κοντά μου... Συγγνώμη!... Νοιώθω ότι θα πεθάνω. Φοβάμαι!...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ...

Μιά άποκάλυψις

—"Από τή μέρα της συλλήψεως της Σαρλόττας...

λέν υπέφερε άβάσταχτα. "Η σκέψη ότι ή μόνη γυναίκα που άγάπησε στη ζωή του βρισκόταν μέσα στις φυλακές σαν κοινή κακούργα, χωρίς καμιά προστασία, με κίνδυνο να οδηγηθή στη λαμψημό, τόν έκανε να τρελλαθή από τή στενοχώρια του.

Τώρα πιά δεν λαθροηρούσε. Δεν είχε καθόλου κέφι για κνήγι. Και οί δυο πιστοί του δασοφύλακες, ο Παταιρνέλ και ο Μυζάρ, που ήξεραν τήν αιτία της στενοχωρίας του, άπεφάσισαν να μιλήσουν. Τόν πλησίασαν, λοιπόν, ένα πρωί και τοόπαν ότι είχαν να τού άνακοινώσουν κάποιο μυστικό.

—Τι μυστικό; ρώτησε ο Μπερτελέν, χωρίς να

υποπτεύεται ότι έπρόκειτο για τή Σαρλόττα.

Και ο Παταιρνέλ, άφου ξεροκατάπιε, άρχισε τήν άποκαλυπτική άφήγησή του.

Τόν βράδυ που έδιδετο στο Φενεστρέλ ή περίοχη έσπερίδα, ο Παταιρνέλ και ο Μυζάρ, όπως και πολλοί άλλοι χωρικοί, πήγαν σ' ένα μικρό ψήλωμα, για να δούν πως διεσκέαζαν οί καλεσμένοι τού κόμητος ντε Τιελλάι. Παρακολούθησαν τά πυροτεχνήματα που έκάψαν μέσα στο άπέραντο πάρκο τού κόμητος, άκουσαν τά ώραία κομμάτια που έπαιζαν οί μουσικές και όταν πιά είδαν ότι τόν γλέντι δεν έννοούσε να τελειώσει γρήγορα, άπεφάσισαν να φύγουν, για να κάνουν τήν τακτική τους περιπολία μέσα στο δάσος τού άφεντικού των.

Δεν είχαν, όμως, κάνει δέκα βήματα οί δυο δασοφύλακες και άντελήφθησαν μιά σκιά που προχωρούσε μέσα στο δάσος με προφυλάξεις.

—Μιά γυναίκα! ψιθύρισε ο Παταιρνέλ. Ποιά νάναι;

Και άμέσως τράβηξε τόν συνάδελφό του πίσω από ένα δέντρο, για να δούν άπαρατήρητοι τή μυστηριώδη διαβάτιδα.

—Κατάλαβες τίποτα;

—"Οχι... και σύ;

—Ούτε γώ... μήπως τυχόν...

—Τί;

Κανένα ραντεβού;

—Αυτό λέω κι' εγώ...

—Σσσι! Κρύψου!

Σε λίγο, ή τελευταία πέρασε από μπροστά τους. Φορούσε ένα μακρύ μαύρο πανωφόρι και τόν κεφάλι της τώδε σκεπασμένο με κουκούλα. Παρ' όλες, όμως, τις προφυλάξεις της δεν μπόρεσε να κρατήσει τόν ίνκόγνιτό της. Οί δυο δασοφύλακες τήν άνε-

γνώρισαν. Ήταν ή κόμησης Κλοτίλδη ντε Τιελλάι!

Τι γύρευε μόνη της μέσα στο δάσος, ενώ οί καλεσμένοι της γλέντούσαν στο Φενεστρέλ;

—Καταλαβαίνεις τίποτε Μυζάρ; ρώτησε ο Παταιρνέλ.

Τή στιγμή εκείνη πέρασε άπό μπροστά τους ένας ίππότης, που είχε τήν ίδια κατεύθυνση με τήν κόμησης.

—Νάτος ο φίλος! ψιθύρισε ο Παταιρνέλ.

—"Ο Μάτις!

—Διάβολε! "Ωστε τάχει με τήν κόμησης;

—Σωπα!... Δεν μας ενδιαφέρει... Αυτή ή ύπόθεσις άφορά τόν κόμητα... Πάμε να φύγουμε.

—Περίμενε...

—Τι θέλεις να κάνης;

—Θέλω να δώ ποδ άνταμώνονται...

—"Ο άλλος έδίστασε... άλλ' όχι για πολύ... Κυττάχθηκαν πονηρά και τά χείλη τους διεσπάσαν σ' ένα πλατύ γέλιο... Σε λίγο, βαδίζοντας άκροποδητεί, παρακολουθούσαν τόν Μάτις...

Τόν είδαν να φτάνη στα έρείπια τού μοναστηριού, ν' άγκαλιάζει τήν κόμησης... κι' άπεφάσισαν να μη πούν σε κανένα τίποτα.

—Ετσι, όταν σε λίγο βρισκόντανε μέσα στο δάσος και προσπαθούσαν εις μάτην να βρούν τόν λαβροθήρα που τούς σκάρωνε τόσα τερτίπια, ο Παταιρνέλ είπε στόν Μυζάρ:

—Τσιμουδιά, φίλε μου, γι' αυτό που είδαμε!

—Αυτό ήθελα να σοῦ επαναλάβω κι' εγώ... Δεν πρέπει ο κόμης να μάθη τήν άτιμία της γυναίκας του... Είναι τόσο καλός... θα τού στοιχίσει πολύ... Θα προτιμούσα να μοῦ κόψουν τή γλώσσα, παρά να μιλήσω...

Τόν πρωί της επάυριον, οί δυο δασοφύλακες βρέθηκαν πάλι στο παληό μοναστήρι... Και καθώς γάζευαν, μιλώντας για τόν ραντεβού της κομμήσεως, βρήκαν τή φόδρα τού παλτού τού Ρενεβίλ...

—Γιά κύτταξε, είπε ο Παταιρνέλ έκπληκτος... Τόν γάμω... έχει πολλά ίγνη βημάτων... και τά κλαδιά είναι σπασμένα... μήπως έγινε καμμιά πάλη... όλο άνδρικά βήματα... κανένα γυναικείο... κι' αυτό τόν κουρέλι...

—Λες να ήρθε ο κόμης;

—"Ισως...και να τούς έπιασε στα πράσσα... σίγουρα κάτι θάγινε άπόψε...

Πάντε λεπτά της ώρας άργότερα, οί δυο δασοφύλακες μάθαιναν από τούς συγγωριανούς τους, τήν δολοφονία τού δόκτορος Ρενεβίλ. Κι' έτρεξαν στο άσβεστικό δικό, όπου ήταν μαζεμένος ο κόσμος...

(Συνέχεια στο προσεχές)

— Γιατί με περιφρονείς, Κλοτίλδη; είπε ο κόμης ντε Τιελλάι.

Η ήμερα τής κρίσεως

Μιά συνταρακτική προφητεία για τὸ τέλος τοῦ κόσμου

Ποιὸς ἀπὸ μᾶς, ποὺ ζοῦμε σήμερον, θὰ δῇ ἄραγε τὸ τέλος τοῦ κόσμου; Γιατί, ἂν πρέπει νὰ πιστέψουμε τὸν καλόγηρο Μαλαχία, ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως ἔρῃ σκεταὶ πολὺ κοντὰ μᾶς.

Στὸ τέλος τοῦ τρέχοντος αἰῶνος, ὅταν ἡ ἀνθρωπότης θὰ πατήσῃ στὸ κατώφλι τοῦ ἔτους 2000, ἡ σάλπιγξ τῆς Δευτέρας Παρουσίας θ' ἀκουσθῇ σ' ὅλα τὰ πέρατα τοῦ κόσμου καὶ ὁ Ἀνώτατος Κριτὴς θὰ κατέβῃ στὴ γῆ, γιὰ νὰ χωρίσῃ τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια. Ποιὸς λοιπὸν ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους θὰ ζῇ μέχρι τότε;

— 22 —

Ἀσφαλῶς, ἐλάχιστοι θὰ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ διάβασαν μέχρι τέλους τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Γιατί τὰ ὅσα γράφονται μέσα στὸ συμβολικὸ καὶ μεγαλόπνοο αὐτὸ βιβλίον τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶνε τόσο τρομερὰ καὶ προκαλοῦν τέτοιον δέος, ὥστε νὰ μὴν ἀντέχουν τὰ νεῦρα τοῦ καθενὸς σ' ἐμὴ τέτοια ἀνάγνωση.

Ἀπὸ τῆς μέρας ποὺ ἐγράφη τὸ πυρίπνοο αὐτὸ βιβλίον μέχρι σήμερα, ὁ κόσμος διερωτᾶται μὲ ἀγωνία:

Πότε καὶ πῶς θὰ ἔλθῃ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου; Πότε θὰ ἡγήσονται οἱ ἐφτά σάλπιγγες; Πότε θὰ ἐμφανισθῇ ὁ γιγαντιαῖος δράκων μὲ τὶς ἐφτά κεφαλὰς καὶ τὶς ἐφτά πύρινες γλώσσες; Πότε θὰ δοῦμε τὸ μεγάλο συμπόσιο τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀναστήλωση τῆς Ἱερουσαλὴμ;

Ἐπιστήμονες καὶ μὴ, σοφοὶ καὶ ἄσοφοι, μορφωμένοι καὶ ἀμόρφωτοι ἀγωνίσθηκαν καὶ ἀγωνίζονται ἀνεκάθεν νὰ λύσουν τὸ μυστήριον τῆς καταστροφῆς τοῦ κόσμου.

Μήπως ὁ πλανήτης μας συγκρούσθῃ μὲ ἄλλον πλανήτη; Μήπως μᾶς σαρώσῃ ἡ οὐρὰ κανενὸς γιγαντιαίου κομήτου; Μήπως παγώσῃ ὁ ἥλιος καὶ παγώσουμε κι' ἐμεῖς μαζί του; Μήπως κανένα ἀόρατο χεῖρ ἀναστατώσῃ τὶς τροχιὰς τῶν ἀστρῶν καὶ ἀνατρέψῃ τοὺς νόμους τῆς παγκοσμίου ἑλξέως; Ποιὸ λοιπὸν θὰνέ τὸ τέλος τῶν ἀπογόνων μας; Ἀπὸ τί θὰ πεθάνουν; Ἀπὸ ψυχῆς ἢ ἀπὸ φωτιάς;

Μυστήριο!

Καὶ τὸ μυστήριον γίνεται ἀκόμη πλεονέκτημα, γιατί ὅλοι οἱ προφῆται κι' ὅλοι οἱ ἀστρολόγοι, ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ μεγάλο αὐτὸ πρόβλημα, ἐνῶ μᾶς δίνουν τὴν εἰκόνα τῆς καταστροφῆς καὶ κάνουν διάφορες περιγραφὰς, ἀποφεύγουν ἐπιμελῶς νὰ ὀρίσουν τὴν ἡμερομηνία.

Μόνον ἕνας ἐτόλμησε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν παγκόσμια αὐτὴ περιέργεια. Ὁ μοναχὸς Μαλαχίας.

Ὁ μοναχὸς αὐτὸς γεννήθηκε στὰ

1104 σ' ἓνα μικρὸ χωριὸ τῆς Ἰρλανδίας. Ἐξω ἀπὸ τὸ χωριὸ αὐτὸ ζοῦσε ἕνας γέρος ἐρημίτης, ὁ ὁποῖος τοῦμαθε λατινικὰ καὶ τὸν ἔκανε ν' ἀφιερῶθῃ ἀπὸ τὰ πρῶτα παιδικὰ του χρόνια στὴ μελέτῃ τῶν θείων. Ὁ Μαλαχίας προώδεσε καταπληκτικὰ, ἔγινε παπᾶς καὶ στὰ 30 τοῦ χρόνιου ἐχειροτονεῖτο ἐπίσκοπος τοῦ Ντάουν. Ἡ δημοτικότης του ὑπῆρξε πολὺ μεγάλη. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιφερείας τὸν θεωροῦσαν ὡς ἀπεσταλμένον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ὅταν πέθανε στὶς 2 Νοεμβρίου τοῦ 1148 στὸ ἀββατεῖον τοῦ Κλαϊρ-

ες τοῦ Μαλαχίας γιὰ τοὺς πάπας τῆς Ρώμης ἀπεδείχθησαν ὅλες ἀκριβέστατες. Παραλείπω τὰ ὀνόματα τῶν 111 ποντιφίκων ποὺ ἀνέβηκαν στὸ θρόνον τοῦ Βατικανοῦ μέχρι τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἀναφέρω μόνον ἐκεῖνους ποὺ διηύθυναν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης ἀπὸ τοῦ 1789 καὶ ἐντέθεν:

Τὸν πάπα Πῖον 7ον, ὁ Μαλαχίας τὸν ὀνομάζει ἀρπακτικὸν ἀετόν.

Τὸν Λέοντα 12ον, Σκύλο καὶ Φίδι.

Τὸν Πῖον 8ον, ἄγιον.

Τὸν Πῖον 10ον, φλογερὸν πυρσόν.

Τὸν Βενέδικτον 15ον, μέγαν χριστιανόν.

Τὸν σημερινὸν τέλος πάντων Πῖον 11ον, τὸν ἀποκαλεῖ «Ἀτρόμητος Πίστις».

Ἐπονται τὰ συμβολικὰ ὀνόματα ἐξ ἄλλων ποντιφίκων ποὺ θὰ καθέξουν τὴν Ἀγίαν Ἐδραν μετὰ τὸν σημερινὸν πάπαν καὶ ἡ προφητεία καταλήγει ὡς ἑξῆς:

«Κατὰ τὸν τελευταῖον διωγμὸν τῆς ἀγίας ρωμῆς ἑκκλησίας, θὰ κατέβῃ τὴν Ἀγίαν Ἐδραν ὁ Πέτρος τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος θὰ καταστρέψῃ τὴν Ἐπιτάφον καὶ θὰ δικάσῃ ἀμειλίκτως τοὺς λαούς...»!

Ἀς κάνουμε τώρα τὸν ἱστολογισμό. Μετὰ τὸν σημερινὸν πάπαν, θὰ ἀνέλθουν ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Βατικανοῦ ἄλλοι ἔξι, λαμβανόμενοι λοιπὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι κάθε πάπας μένει στὴν Ἀγίαν Ἐδραν κατὰ μέσον ὅρον ἐπὶ μιά δεκαετία, καταλήγει κανεὶς στὸ ἑξῆς τρομακτικὸ συμπέρασμα:

Τὸ τέλος τοῦ κόσμου θὰ σημάνῃ κατὰ τὸ ἔτος 2000! Ἐπομένως, ὅσοι ἀπὸ μᾶς θὰ ζοῦν μετὰ 60 χρόνια, θὰ μπορέσουν νὰ δοῦν τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου... Ἡ προφητεία εἶνε πραγματικὰ συγκλονιστικὴ. Ὅλοι μᾶς περιμένουμε τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ ὅλοι μᾶς ἔχουμε τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ σημάνῃ μετὰ πολλοὺς αἰῶνας ἡ μάλλον μετὰ πολλὰς χιλιετηρίδας. Κανένας μᾶς, πλὴν τῶν χυλιαστῶν, δὲν περιμένει τὴν συντέλεια τοῦ κόσμου γιὰ τόσο γρήγορα.

Ἐταί τὰ λόγια τοῦ Μαλαχία δὲν μποροῦν παρὰ νὰ ἐνσπεύρουν στὴν ἀνθρωπότητα δέος καὶ πανικό. Μετὰ 60 χρόνια; Δηλαδή τὰ παιδιὰ μᾶς ἢ καὶ μεῖς ἀκόμα θὰ δοῦμε μὲ τὰ μάτια μᾶς τὶς πύρινες ρομφαῖες τῶν ἀρχαγγέλων καὶ τὸν δράκοντα τῆς Ἀποκαλύψεως; Μὰ γιὰ σκεφθῆτε τὸ λιγάκι! Εἶνε τρομερό!

Καλὸ εἶνε νὰ περιμένῃ κανεὶς τὸ θάνατον καὶ νὰ ἔχῃ συναίσθησιν τῆς ματαιότητος τῶν ἐγκοσμίων, ἀλλὰ δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστο νὰ ξέρῃ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου αὐτοῦ... Ἐπομένως, ὅσοι ἀπὸ μᾶς θὰ ζοῦν μετὰ 60 χρόνια, θὰ μπορέσουν νὰ δοῦν τὴν συντέλεια τοῦ κόσμου... Ἡ προφητεία εἶνε πραγματικὰ συγκλονιστικὴ. Ὅλοι μᾶς περιμένουμε τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ ὅλοι μᾶς ἔχουμε τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ σημάνῃ μετὰ πολλοὺς αἰῶνας ἡ μάλλον μετὰ πολλὰς χιλιετηρίδας. Κανένας μᾶς, πλὴν τῶν χυλιαστῶν, δὲν περιμένει τὴν συντέλεια τοῦ κόσμου γιὰ τόσο γρήγορα.

Ἐταί τὰ λόγια τοῦ Μαλαχία δὲν μποροῦν παρὰ νὰ ἐνσπεύρουν στὴν ἀνθρωπότητα δέος καὶ πανικό. Μετὰ 60 χρόνια; Δηλαδή τὰ παιδιὰ μᾶς ἢ καὶ μεῖς ἀκόμα θὰ δοῦμε μὲ τὰ μάτια μᾶς τὶς πύρινες ρομφαῖες τῶν ἀρχαγγέλων καὶ τὸν δράκοντα τῆς Ἀποκαλύψεως; Μὰ γιὰ σκεφθῆτε τὸ λιγάκι! Εἶνε τρομερό!

Καλὸ εἶνε νὰ περιμένῃ κανεὶς τὸ θάνατον καὶ νὰ ἔχῃ συναίσθησιν τῆς ματαιότητος τῶν ἐγκοσμίων, ἀλλὰ δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστο νὰ ξέρῃ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου αὐτοῦ... Ἐπομένως, ὅσοι ἀπὸ μᾶς θὰ ζοῦν μετὰ 60 χρόνια, θὰ μπορέσουν νὰ δοῦν τὴν συντέλεια τοῦ κόσμου... Ἡ προφητεία εἶνε πραγματικὰ συγκλονιστικὴ. Ὅλοι μᾶς περιμένουμε τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ ὅλοι μᾶς ἔχουμε τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ σημάνῃ μετὰ πολλοὺς αἰῶνας ἡ μάλλον μετὰ πολλὰς χιλιετηρίδας. Κανένας μᾶς, πλὴν τῶν χυλιαστῶν, δὲν περιμένει τὴν συντέλεια τοῦ κόσμου γιὰ τόσο γρήγορα.

Πράγματι παρὰδοξο: Οἱ προφητεί-

Γραφολογία

Εὐθυμογράφημα τοῦ ΜΑΞΙΜ

Οταν δὲν ἔχεις τύχη, φίλε μου, δὲν θέλεις προσπαθῆσαι καὶ ἐργάσῃ, εἶσαι καταδικασμένος νὰ τὴν παθαίνῃς μ' ὅλα σου τὰ προσόντα καὶ τὶς ἐξαιρετικὰς ἱκανότητες.

Μ' αὐτὸ τὸ παράπονο ἄρχισε ὁ φίλος μου Τουρλουπέν, ὅταν ἀνταμωθήκαμε στὸ καφενεῖο ὕστερ' ἀπὸ χωρισμὸ ἑβδομάδων.

— Γιὰ νὰ τὸ λές αὐτό, τοῦ ἀπαντῶ θὰ σοῦ συνδέῃ κάτι τὸ πολὺ σοβαρὸ.

— Πολὺ σοβαρὸ! Φοβερό, δὲν λές, καλύτερα!

— Πές μου λοιπόν!..

— Ἀκουσε καὶ θὰ κρίνῃς μόνος σου. Ὁ φίλος μου Τουρλουπέν, ἀνέπνευσε θαυμάσια, ρούφηξε τὸ υπόλοιπο τῆς μύρας του καὶ ἄρχισε:

— Ἐρεῖς τὴν εἰδικότητα ποὺ ἔχω στὴ γραφολογία. Ἦμουν πάντα τῆς γνώμης, πῶς ὅτι παραπάνω ξέρει κανεὶς στὴ ζωὴ εἶναι ὀφελος, γι' αὐτὸ προσπαθῶσα κι' ἐγώ, πάντα κατὰ νὰ ξέρω περισσότερο ἀπὸ ὅτι μοῦ εἶχαν μάθει στὸ σχολεῖο, ὅπως δὲ εἶχα κλίσῃ στὴ γραφολογία, σπούδασα τὴν ἐπιστήμην αὐτὴ ἀπὸ ἓνα βιβλίον ποὺ τὸ εἶχα ἀγοράσει δυὸ φράγκα ἀπὸ ἓναν παλαιοτῆ καὶ σὲ λίγὸ διάστημα ἔγινα ξεφτέρει.

Μιὰ μέρα βλέπω στὴν ἐφημερίδα πῶς ἡ Τράπεζα Σανλευσὺ, ζητοῦσε ἓνα καλὸ υπάλληλο νέο, ἐργατικὸ, καὶ καλὰ κατηρητισμένο, γιὰ μιά θέση μὲ μεγάλου μῆλλον. Εἶχα ὅλα τὰ προσόντα, γι' αὐτὸ καὶ ἔσπευσα νὰ παρουσιάσω τὸν διευθυντὴ τῆς Τραπεζῆς.

Ἦταν ἕνας καλοκάγαθος τύπος. Μὲ δέχθηκε μὲ πολλὴ εὐγένεια καὶ μοῦ ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις, στὶς ὁποῖες ἀπῆντησα μὲ ἀκριβείαν ποὺ τὸν ἱκανοποίησε πολὺ.

Ἦταν δὲ ἑτοιμος νὰ γράψῃ ἓνα σημείωμα γιὰ τὸν τμηματάρχην ποὺ θὰ μὲ χρησιμοποιοῦσε, ὅταν μοῦ κατέβηκε ἡ πιὸ κουτὴ δσο καὶ φρικτὴ ἐμπνευσις ποὺ μποροῦσε νὰ γίνῃ: Τοῦ ἀνέφερα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο μου μεγάλο προσόν, τὴν γραφολογία. Νόμιζα πῶς ἔτσι θὰ τοῦ γινόμουν πλεονέκτημα, ἀληθινὰ πολὺτιμος. Τί ἤθελα ἔμεις καὶ τοῦ μίλησα γι' αὐτήν!... Πῶς δὲν κόπηκε ἡ φωνή μου! Πῶς δὲν κατάπια τὴ γλώσσα μου μαζί μὲ τρία δόντια μου!...

— Γιατί; Τί ἔγινε;

— Ἀκουσε ν' ἀκούσῃς. Τοῦ λέω λοιπόν: Ἐξ ἄλλου κ. διευθυντά, εἶμαι καὶ δεινὸς γραφολόγος, προσὸν τὸ ὅποιον θέτω εὐχαρίστως στὴ διάθεσίν σας γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ ἐξακριβώσετε τὸ ποῖόν τῶν νέων πελατῶν σας ποὺ θὰ κάμουν προτάσεις γιὰ συνεργασία, χάρις σὲ μένα, θὰ ξέρετε μὲ ποῖον ἔχετε νὰ κάμετε καὶ ἔτσι θὰ λαμβάνετε ἐγκαίρως τὰ μέτρα σας...

— Ἐξ ἄλλου κ. διευθυντά, εἶμαι καὶ δεινὸς γραφολόγος, προσὸν τὸ ὅποιον θέτω εὐχαρίστως στὴ διάθεσίν σας γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ ἐξακριβώσετε τὸ ποῖόν τῶν νέων πελατῶν σας ποὺ θὰ κάμουν προτάσεις γιὰ συνεργασία, χάρις σὲ μένα, θὰ ξέρετε μὲ ποῖον ἔχετε νὰ κάμετε καὶ ἔτσι θὰ λαμβάνετε ἐγκαίρως τὰ μέτρα σας...

— Ἐξ ἄλλου κ. διευθυντά, εἶμαι καὶ δεινὸς γραφολόγος, προσὸν τὸ ὅποιον θέτω εὐχαρίστως στὴ διάθεσίν σας γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ ἐξακριβώσετε τὸ ποῖόν τῶν νέων πελατῶν σας ποὺ θὰ κάμουν προτάσεις γιὰ συνεργασία, χάρις σὲ μένα, θὰ ξέρετε μὲ ποῖον ἔχετε νὰ κάμετε καὶ ἔτσι θὰ λαμβάνετε ἐγκαίρως τὰ μέτρα σας...

— Ἐξ ἄλλου κ. διευθυντά, εἶμαι καὶ δεινὸς γραφολόγος, προσὸν τὸ ὅποιον θέτω εὐχαρίστως στὴ διάθεσίν σας γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ ἐξακριβώσετε τὸ ποῖόν τῶν νέων πελατῶν σας ποὺ θὰ κάμουν προτάσεις γιὰ συνεργασία, χάρις σὲ μένα, θὰ ξέρετε μὲ ποῖον ἔχετε νὰ κάμετε καὶ ἔτσι θὰ λαμβάνετε ἐγκαίρως τὰ μέτρα σας...

— Ἐξ ἄλλου κ. διευθυντά, εἶμαι καὶ δεινὸς γραφολόγος, προσὸν τὸ ὅποιον θέτω εὐχαρίστως στὴ διάθεσίν σας γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ ἐξακριβώσετε τὸ ποῖόν τῶν νέων πελατῶν σας ποὺ θὰ κάμουν προτάσεις γιὰ συνεργασία, χάρις σὲ μένα, θὰ ξέρετε μὲ ποῖον ἔχετε νὰ κάμετε καὶ ἔτσι θὰ λαμβάνετε ἐγκαίρως τὰ μέτρα σας...

— Ἐξ ἄλλου κ. διευθυντά, εἶμαι καὶ δεινὸς γραφολόγος, προσὸν τὸ ὅποιον θέτω εὐχαρίστως στὴ διάθεσίν σας γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ ἐξακριβώσετε τὸ ποῖόν τῶν νέων πελατῶν σας ποὺ θὰ κάμουν προτάσεις γιὰ συνεργασία, χάρις σὲ μένα, θὰ ξέρετε μὲ ποῖον ἔχετε νὰ κάμετε καὶ ἔτσι θὰ λαμβάνετε ἐγκαίρως τὰ μέτρα σας...

λον λέγοντας.

— Πάρτε αὐτὸ τὸ χαρτί, εἶναι ἓνα χειρόγραφο δικό μου. Θὰ ἰδῶ ἀπὸ τὰ συμπεράσματα ποὺ θὰ βγάλετε, ἂν πραγματικὰ εἶσθε δυνατός στὴν γραφολογία. Κυττάξτε ὅμως, θέλω εἰλικρίνεια. Θὰ μοῦ πῆτε ὅτι ἀκριβῶς βλέπετε, χωρὶς νὰ μὲ φρεσθῆτε διόλου. Σκεφθῆτε ὅτι ἀπὸ αὐτὰ ποὺ θὰ μοῦ πῆτε ἐξαρτᾶται ἡ θέση σας. Συνεπῶς θέλω τὴν πραγματικότητα ὡμή....

Μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμαν πῆρα τὸ χαρτί ποὺ μοῦ ἔδινε καὶ ἔριξα μιά ματιά. Θεέ μου! Τί κεραμίδα ἦταν ἐκεῖνη! Ἐβλεπα καθαρὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γραμμές, τὸν μικρὸ ἀνθρωπο, τὸν ψεύτη, τὸν βούλο, τὸν ἀπατεῶνα!... Τί νὰ τοῦ πῶ τώρα; Καταλαβαίνεις φίλε μου, πῶς δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ ἐπαναλάβω ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραία πράγματα, χωρὶς τὸν κίνδυνον νὰ μὲ πετάξῃ ἔξω μὲ τὶς κλωτσιές... Ἐμεινα γιὰ δυὸ λεπτά ἀναποφάσιτος, προσποιούμενος ὅτι μελετοῦσα τὸ χαρτί, καὶ κατόπιν ξαφνικὰ πῆρα τὴν ἀπόφασή μου:

— Λοιπόν; μοῦ λέγει ὁ διευθυντής.

— Λοιπόν; τοῦ λέγω μὲ ὅσο περισσότερο θάρρος μποροῦσα, λοιπὸν βλέπω τὰ ὠραιότερα τῶν πραγμάτων στὸ γράψιμό σας κ. διευθυντά! Ἐν πρώτοις ἐξυπνάδα, μεγάλη ἐξυπνάδα, κατόπιν τιμωρίας, ἀφθαστη, παρομιμωδῆς, ἔπειτα ἐργατικότητος καὶ τέλος πνεῦμα εὐρύ, δημιουργικόν, ἀνώτερον!...

Τί ἤθελα νὰ τοῦ πῶ ὅλα αὐτὰ! Τὸ καλοκάγαθο χαμόγελο ἔδωσε ἀπότομα ἀπὸ τὴν χεῖλιν τοῦ τραπεζίτη, τὸ πρόσωπό του πῆρε αἰσῶς μιά φοβερὴ ἔκφραση καὶ μοῦπε τὰ τρομερὰ αὐτὰ λόγια:

— Κύριε, εἶχα σχηματίσει τὴν καλὴν ἰδέαν γιὰ σᾶς, ἀλλὰ τώρα βλέπω πῶς εἶστε πλεονέκτης καὶ πλεονεχῶν. Ὁ Θεὸς ἀπὸ αὐτὸν ποὺ ἔγραψε τούτῳ τὸ χαρτί. Γιατί δὲν εἶναι δικό μου τὸ ἔγγραφο αὐτό, ἀλλὰ τοῦ ταμίου μου ποὺ μοῦ τὸ ἔσκασε ἔδω καὶ λίγες μέρες, ἀφοῦ μὲ γελούσε καὶ μὲ κατάκλεβε ὁλέκερο χρόνον!... Ἐξω, καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ!... ἔδρυχθη ὁ κ. διευθυντής.

Ἐννοεῖς ὅτι ἐγὼ ἔσπευσα νὰ τραπῶ εἰς ἀτακτον φυγήν....

Ἀυστηρισμένη μου Τουρλουπέν, ἔκανα μὲ συγκίνηση.

— Καὶ ποῦ νὰ ἰδῆς ἀκόμη!... μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου.

— Κι' ἄλλο δυστύχημα;

— Φοβερότερο ἀπὸ τὸ πρῶτο. Ἀκου νὰ ἰδῆς:

Ἀλίγον καιρὸ ἀργότερα, διαβάξω στὶς ἐφημερίδας τὴν ἐξῆς δήλωσιν:

«Δεσποινίς, εὐπορος καὶ συμπαθὴς, ἄνευ γονέων καὶ οἰκογενειακῶν ἀποχρεώσεων, δεινὴ γραφολόγος, ζητεῖ σύν-

— Ἐξω καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναἰδῶ! ἔδρυχθη ὁ κ. διευθυντής.

τροφον, ἀλλὰ τίμιον καὶ ἐξυπνον, διὰ νὰ τὸν νυμφευθῇ. Ἀπαραίτητον προσόν: Νὰ εἶναι ἐπίσης δεινὸς γραφολόγος. Γράψατε ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Λ. Κ. Ξενοδοχείον «Ἀστώρια».

Ἐπῆρθη ἀπὸ τὴν χαρὰ μου! Αὐτὴ τὴν φορὰ ἀσφαλῶς θὰ ἔλυνα ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ βίου μου μαζί.

Κάθησα καὶ ἔγραψα τῆς διδος Λ. Κ. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ μέρες ἔπαιρνα τὴν ἀπάντησιν. Ἡ δεσποινὶς ἔμεινε ἀπολύτως ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὸν γραφικὸν μου χαρακτήρα καὶ μὲ περίμενε τὴν ἄλλην μέραν στὸ ξενοδοχεῖο τῆς γιὰ νὰ μὲ γνωρίσῃ καὶ ἀπὸ κοντά.

Τὴν ἄλλην μέραν, ἔβαλα τὰ καλά μου καὶ ἔτρεξα στὸ «Ἀστώρια».

— Ζητάτε τὴν διδα Λ. Κ.; μοῦ λέει ὁ θυρωρὸς, ὁ πάτωμα, τρίτη πόρτα δεξιά, ἀριθ. 12.

Ἀνέβηκα τρέχοντας τὰ σκαλιὰ καὶ μὲ καρδιοχτύπι ἀφάνταστο χτυποῦσα τὴν πόρταν τοῦ 12.

Μοῦ ἀνοίξε μιά καμαριέρα, χαριτωμένη.

— Ἡ δις Λ. Κ.; ρωτῶ.

— Εἶσθε ὁ κ. Τουρλουπέν; μοῦ κάνει, περᾶστε παρακαλῶ σ' αὐτὸ τὸ σαλονάκι.

Ἡ κυρία δὲν θ' ἀργήσῃ.

Μπήκα ἀλλὰ δὲν εἶχα τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἡρεμία ποὺ ἔπρεπε γιὰ νὰ καθίσω. Ἀρχισα νὰ γυρίζω μέσα στὸ δωμάτιο. Φλεγόμενον ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ συναντηθῶ μὲ τὴν ὠραία μου αὐτοῖον, μὲ τὴν ὁποία ἤμουν κι' ὅλας ἐρωτευμένος.

Πάνω σ' ἓνα τραπέζι ἦσαν μιά φωτογραφία. Παρίστανε μιά χοντρογυνεῖκα, μὲ σῶμα ἐλέφαντος καὶ κεφάλι φώκιας. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν μικρὰ καὶ ἡ μύτη τῆς πρσιμένη καὶ κόκκινη — ἀσφαλῶς θάταν — σὰν παντζάρι.

Θάναυ ἡ μητέρα τῆς ἢ καλλίτερα καμιά θεὰ τῆς... σκέφθηκα καὶ ὀργισα τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ μποροῦσε ποτὲ τὸ ἱνδαλμά μου νὰ ἔχῃ πάρῃ τίποτε ἀπὸ τὸν οὐνόκερὸν αὐτόν!

Ἐξαφνικὰ, ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ἡ συνέχεια ὁπισθεν)

ΓΙΑΝ ΛΟΡΑΤΖ

ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΙΠΠΟΤΗ!

Ένα εϋδυμο διήγημα του Μ. ΑΡΛΕΝ

Ο Ουάιτες είναι, όπως όλοι ξέρουν ή πιά άριστοκρατική οικογένεια του Χαμπούτην. Έπειδή ο πόλεμος έφερε στην επιφάνεια τόσα πρόσωπα και δεν ξέρε κανείς με ποιους να έχη σχέσεις και με ποιους να μιλά, οι κυρίες της οικογενείας Φέλιξ Ουάιτες έβουδάρθηκαν σχεδόν όλες. Κι' όλη ή οικογένεια προτιμά να περνά τον περισσότερο καιρό στην έξοχή, όπου δέχεται μερικούς φίλους και άφιερώνεται στις άριστοκρατικές και εύγενικές ασχολίες.

Τ'ήρξεν όμως μια στιγμή, που όλα τ' μέλη της οικογενείας είχαν τρομερή στενοχωρία: Ο νεαρός Θωμάς έρωτεύθηκε με μια χορεύτρια και τ' έσκασε. Δεν την παντρεύτηκε, μά δεν είχε παύσει να της υπόσχεται γάμο, εϋθὺς μόλις θά κέρδιζε αρκετά χρήματα, για να μπορούν να ζουν κι' οι δύο.

Δεν υπήρχε καμιά άμφιβολία πώς θά κέρδιζε χρήματα και θά πιάνανε ένα πολυτελές διαμέρισμα στο Ριτζ. Έν τω μεταξύ υπέγραφε δεξιά και άριστερά γραμμάτια και είχε αφήσει στη διάκριση της υπηρέτειας τις περιφημες καρφίτσες του από ζαφείρια και διαμάντια.

Ήθελε όμως μια μέρα, που αντί να βρεθί στο Ριτζ ο νεαρός Θωμάς βρέθηκε στις φυλακές του Μπρίξτον, όπου πέρασε δυό μέρες. Ο πατέρας του, ο κύριος Φέλιξ Ουάιτες, μόλις έμαθε τ' πράγμα έσπευσε να πληρώσει τ' αχρή του και ο γιός βγήκε από την φυλακή.

Όσον άφορά την χορεύτρια, κανείς δεν έμαθε ποτέ τί απέγινε, ενφ' ο Θωμάς παντρεύτηκε λίγο καιρόν έπειτα μια κοπέλα, που τού βρήκε ή οικογένειά του και έλασε την περιπέτειά του.

— — —

Όταν ήρθε ή σαιζόν, ή κυρία Φέλιξ Ουάιτες έδωσε τ' συνειθισμένο λαμπρό γκάρντεν-πάρτυ. Έβρεχε όμως την ή μέρα εκείνη και ή συγκέντρωση δεν έ-

νε μέσα μια γυναίκα.

»Ήταν ολόγρια και χειρότερη άκόμη, ή γυναίκα τού πορτραίτου!

— Ο κ. Τουρλουπέν; έκανε ένα βραχνιασμένο λαρύγγι, είμαι ή δεσποινίς Α. Κ. Ι...!

»Πώς δεν έπεςα, φίλε μου κάτω κεραυνόπληκτος! Δεν περίμενα ούτε στιγμή. Κάνω κανονική μεταβολή και τρέπομαι για δεύτερη φορά σε άτακτο φυγή, άνατρέποντας στο πέρασμά μου τ' τραπέζι με τ' φωτογραφία.

»Κατεβαίνοντας ή μάλλον κατρακυλώντας από τις σκάλες, είχα πιά πάρει την απόφασή μου δεν θά ξανάκαμνα πιά λόγο σε κανέναν για τ' καταραμένο αυτό προσόν μου: την γραφολογία!

ΜΑΞΙΜ

γινε στον κήπο, αλλά στα σαλόνια τού σπιτιού. Η επιτυχία, που είχε τ' γκάρντεν-πάρτυ ήταν μεγάλη. Τ' πενήντα τοίς εκατό των καλεσμένων είχαν έλθει και είχαν έλθει επίσης τ' εκατό τοίς εκατό εκεινων, που δεν ήσαν καλεσμένοι.

Ανάμεσα από τούς τελευταίους ήταν και ο κ. Μικαέλ Βαγκστάφ, ένας νέος με στοργαλή και κακοχρησμένη μύτη, που από ματαιοδοξία ίσως άποκαλούσε τόν εαυτό του ο αϊπότης τού δρόμου.

Ο αϊπότης τού δρόμου δεν συνήθιζε να περνάει σε γκάρντεν-πάρτυ και σε άλλες υποδοχές, γιατί σ' έλλο τ' Λονδίνω υπήρχαν πολύ λίγα πρόσωπα, που άμα τόν γνώριζαν, μια φορά μπορούσαν να αισθανθούν την επιθυμία να τόν ξαναβούν. Εκείνη την ήμέρα ο Μικαέλ περνούσε τυχαίως από τ' ώραίο σπίτι τού Φέλιξ Ουάιτες κι' έπειδή έφθασε ως τ' αυτιά του ο ήχος των βιολιών, που τού άρεσε κι' έπειδή άκούη διψούσε, μπήκε μέσα. Μά δεν πέρασε πολλή ώρα για να ξαναβη από τ' σπίτι αυτό.

Δεν είχε κάνει λίγα βήματα και νοιώθει ένα χέρι να τόν χτυπά στον ώμο. Γυρνά και βλέπει ένα κακοντυμένο πρόσωπο, που τού λέγει:

— Γύρνα πίσω.

— Δεν μ' άρσσει να πίνω με πρόσωπα, που δεν μου σύστησαν.

— Έλα, έλα, πάμε, ξαναείπε ο άγνωστος.

Ο Μικαέλ κατάλαβε τότε πώς είχε να κάνει με ένα άστυνόμενο και ένόμιση φρόνιμο να τόν ακολουθήσει.

Βγήκαν από την μεγάλη αίθουσα και πήγαν σε ένα μικρό δωμάτιο. Τότε ο άστυνομικός άρχισε να τόν ψάχνει.

— Άν γυρεύεις κάρτες για τ' παιδιά σου ή για τήν συλλογή σου, σε πληροφωρώ πώς τ' άλμπουμ μου, τ' άφησα σπίτι μου. Μά τί διάβολο γυρεύεις;

— Διαμάντια!

— Τι διαμάντια;

— Μια κυρία τού σπιτιού αυτού έλασε ένα πολύτιμο δαχτυλίδι με διαμάντια. Θά σέ φάξω!

Ο Μικαέλ στάθηκε και τόν έψαξε αλλά δεν βρέθηκε τίποτε. Τότε ο άστυνομικός τού είπε:

— Γρήγορα τώρα, βγάλε τ' παπούτσια σου.

— Άν καταδέχσαι, μπορείς να μου τ' βγάλεις, είπε ο κ. Μικαέλ.

Αλλά ούτε και στα παπούτσια βρέθηκε τίποτε.

— Άντίο, είπε τότε ο κ. Μικαέλ φιλικά.

— Καλήν άντάμωση, κύριε Μικαέλ, θά με ξαναδής γρήγορα.

— Θά κάνετε έρευνα σ' έλους τούς καλεσμένους;

— Βέβαια. Μά σ' δεν είχες κανένα δικαίωμα να βρίσκεις σ' αυτό τ' σπίτι και ή παρούσα σου ήταν υποπη.

— Νομίζω πως εκτός από μένα υπάρχουν και άλλοι πέντε τουλάχιστον υπο-

πτοι, που οι τρεις δεν είχαν πρόσκληση!

Και βγήκε. Την ώρα που περνούσε τ' χώλ μια νέα διάβαινε. Ήταν ντυμένη στην ένδειση, σωστό λουλούδι και άφησε στο πέρασμά της μια ώραία μυρωδιά.

— Καλησπέρα σας! είπε στη νέα.

Μ' αυτή χωρίς να γυρίσει τράβηξε διασπική, βγήκε έξω και άνέβηκε σ' ένα ταξί.

Ο αϊπότης τότε σφύριξε ένα σκοπό και τράβηξε με τ' πόδια. Όχι, γιατί τού άρεσε αυτή ή γυμναστική, αλλά γιατί δεν είχε χρήματα να πληρώσει τ' ταξί και στον κ. Μικαέλ δεν άρεσε ούτε ο ύπόγειος σιδηρόδρομος, ούτε τ' λεωφορεία.

— — —

Στην άλλη άκρη τού Λονδίνου υπήρχε ένα έστιατόριο που οι πελάτες μπορούσαν να φάνε και άντι να πληρώσουν, να υπογράψουν μια άπόδειξη που την πληρώναν όταν εύκολύνονταν. Ο Μικαέλ πάντα πήγαινε εκεί. Γιατί τις μαύρες μέρες, όπως ή άποψινή, θυμότανε τ' έστιατόριο αυτό.

Έπήγε λοιπόν εκεί κάθισσε κι' έφαγε. Μά ούτε και τ' κρασί τού κ. Στουντζ' κατάρωσε άπόψε να τού ξαναδώσει τ' χέρι του. Αποψέ μπρός στα μάτια του ένα πρόσωπο έλαμπε, ένα πρόσωπο χαριτωμένο, που βρισκότανε τώρα τόσο μακριά!

Συλλογιζότανε την τυχοδιωκτική ζωή, που περνούσε, τ' άποψινό έπεισόδιο κι' άρχισε να τόν κυριεύη μια έμμονη σκέψη: να φύγει.

— Πρέπει να φύγω από την Άγγλία, συλλογιζότανε. Πρέπει να πάω σε ξένους τόπους. Να ξαναρχίσω μια νέα ζωή.

Για ν' αφήσει όμως την Άγγλία χρειάζόταν χρήματα και για να ξαναρχίσει μια νέα ζωή, χρειαζότανε επίσης χρήματα.

Τότε πήρε μια ξαφνική άπόφαση. Εϋχαρίστησε τόν κ. Στουντζ' και τράβηξε προς τ' δυτικό τμήμα της πόλεως. Περνούσε τούς δρόμους, που ήταν γεμάτοι κόσμο, που γύριζε σπίτι του. Αυτός όμως δεν έβλεπε κανέναν. Δεν έκανε τίποτε. Βιαζότανε. Τέλος μπήκε σ' ένα σιωπηλό δρομάκι κι' έπειτα σ' ένα άλλο κι' έφθασε μπρός σ' ένα ψηλό κτίριο. Μπήκε μέσα κι' άνέβηκε τις σκάλες ως στο τελευταίο πάτωμα. Εκεί βρέθηκε μπροστά σε μια παληόπορτα. Την έσπρωξε και μπήκε μέσα.

Σ' ένα δωμάτιο, κακοφωτισμένο βρισκότανε μια νέα, μ' ένα γαλάζιο φόρεμα. Είχε τ' μαλλιά λυμένα στους ώμους κι' ήτανε ξαπλωμένη σ' ένα παλιό και χαλασμένο καναπέ, διαβάζοντας μια εικονογραφημένη έφημερίδα.

Η κοπέλλα αυτή ήταν χαριτωμένη. Μ' αυτό τ' είπαμε πριν, όταν την πρωτογνωρίσαμε, που ήταν ντυμένη σωστό λουλούδι, ένα μυρωδάτο λουλούδι κι' έβγαине από τ' σπίτι των Ουάιτες. Τώρα ήταν κα-

κοντυμένη και κρατούσε ένα πακέτο σιγαρέττα καποράς.

— Πρόστυχε! Τολμάς κι' έρχσαι εδώ, φωνάζε με έκπληξη και άγρια.

Ο αϊπότης τού δρόμου στάθηκε στην πόρτα και είπε χαμογελώντας:

— Καλησπέρα, Μπέτυ. Ένόμισα πως έπρεπε να ρθώ να σου κάνω μια έπίσκεψη. Πρέπει να όμολογήσω, ότι διατηρείσαι πάντοτε κομψή και νέα. Πώς είσαι, κοριτάκι μου;

— Μικαέλ, είπε. Είσαι ο χειρότερος άνθρωπος τού κόσμου, γιατί δεν μ' αφήνεις μόνη μου και ήσυχη.

— Μά, αγαπητό μου κορίτσι, έγώ σ' έχω αφήσει μόνη και ήσυχη και δεν σε πείραξα χρόνια και χρόνια τώρα. Όπως δήποτε έγώ δεν σ' άφησα στη μέση τού δρόμου, όπως σου έκανα ο Θωμάς Ουάιτες.

Ο Θωμάς κι' ή ντροπή έκαμαν να σκοτεινιάσουν τ' ώραία γαλανά μάτια.

— Σωστά! φωνάζε ή νέα. Ανάμεσα άπό τούς δυό σας δεν ξέρω ποιόν να διαλέξω! Ω Θεέ μου, πόσο είμαι δυστυχισμένη!

Ο αϊπότης σάπασε κι' έπειτα είπε:

— Μά τώρα Μπέτυ έσύ την έκανες. Κι' ή οικογένεια Φέλιξ Ουάιτες δεν σου χρεωστεί πιά τίποτε. Τώρα μπορείς να γυρίσεις στην πατρίδα σου και θά έχης με τί να ζήσης.

Εκείνη τόν κύτταξε με τρέμο.

— Μικαέλ τί κάθσαι και μου ψέλνεις;

— Μιλώ για ένα δαχτυλίδι με διαμάντια, που άξίζει τουλάχιστον δυό χιλιάδες λίρες.

— Είσαι ήλιθιος, εφώναζε ή νέα.

— Έλα, έλα άστα, αυτά, είπε ο αϊπότης με ύφος επίδηλτικό. Είναι περιττό ν' άρνθεις πώς τ' έχεις.

Έπειτα θέλησε να φωνάξει, μά ο άλλος τήν κρατούσε δυνατά από τ' χέρι.

— Μήν κάνης κουταμάρες και να μην είσαι έγωίστρια. Εξέρω πολύ καλά πώς άν έσύ θελήσης να τ' ξεκάνης μόνη σου δεν θά τ' καταφέρης και θά σε κλέψουνε.

Εγώ όμως ξέρω τί πρέπει να κάνη κανείς σε τέτοιες περιστάσεις... Μήν κάνης έτσι τ' αμύτρα σου. Η ύπόθεσις δεν είναι βέβαια εύκολη, μά σου έγγυώμαι και πρέπει να ήξης έμπιστοσύνη σε μένα.

Σηκώθηκε έξω φρενών από θυμό.

— Έμπιστοσύνη σε σένα! Τρελλάθηκες; Φεύγα γρήγορα!...

— Θά τ' βρω μόνος μου.

— Είσαι ένας πρόστυχος!...

— Μήν κουνίσαι, γιατί θά δυσχερασθώ να σε δέσω. Εγώ θέλω μόνο τ' δαχτυλίδι και είναι κουταμάρα σου να μ' αφήσης να ψάχνω. Σου λέω θά σου δώσω τ' μισά άπ' ότι πάρομαι. Μου χρειάζονται χρήματα, για να φύγω. Θέλω τ' δαχτυλίδι σου.

— Κι' άν τ' είχα εδώ, πάλι δεν θά μπορούσες να τ' βρής. Νομίζεις πως είσαι ο μόνος πονηρός άνθρωπος στον κόσμο; Εκείνος τήν βαστούσε δυνατά πάντα.

— Τώρα θά δοΰμε. Άν ήσουν κουτή, που θά τ' άδναξες τ' δαχτυλίδι; Σε κά-

ποιο άπόκρυφο μέρος, που να μ' ήμπορούν να τ' βρουν οι άστυνομικοί. Μά σ' δεν είσαι διόλου κουτή. Θά τ' άχνης λοιπόν κρυμμένο σε κάποιο άπλούστατο μέρος.

Κι' ο Μικαέλ κύτταξε τριγύρω του.

τ' έδινε σ' άλληθια.

— Μή με κοροϊδεύεις!

— Δεν σε κοροϊδεώ. Πάρτο γρήγορα. Εγώ θά περάσω τήν Μάγνη, κολυμβώντας.

Δεν υπήρχε πιά καμιά άμφιβολία. Άπλωσε τ' χέρι της για να τ' πάρη. Μά τ' χέρι της δεν τ' ξανάπιασε πιά.

Έντρομη κυττάζει τώρα τήν πόρτα κι' ο αϊπότης παρακολουθεί τ' βλέμμα της.

— Καλησπέρα, κύριε Μικαέλ, έλεγε γελώντας δυνατά ο κακοντυμένος άστυνομικός κι' έβριχνε τ' μάτια του στο δαχτυλίδι.

— Πώς πάει λοιπόν ή ύπόθεσις τού λαμπαντιού;

— Άσκημα, πολύ άσκημα, άπάντησε νηά-σιγά ο αϊπότης.

— Τόσο άσκημα, που ή κοπέλλα αυτή φοβάται και να τ' πιάση! έπρόσθεσε ο άστυνομικός.

Έπειτα γύρισε σε δυό άστυφλάκας, που βρισκότανε έξω από τήν πόρτα.

— Είδατε λοιπόν, παιδιά; Εγώ σας τ' έλεγα. Όλοι αυτοί οι λωποδύτες τρελαίνονται να πάνε να δείξουν τ' πράγματα που έκλεψαν στην αγαπητική των.

Ημουν βέβαιος πως κι' ο φιλαράκος άπό δ'ω θά έφερνε τ' δαχτυλίδι στην αγαπητική του. Και γι' αυτό τόν πήραμε καταπόδι.

— Μά, κύριε, φωνάζε ή Μπέτυ, εγώ...

Ο αϊπότης τήν διακόπτει και λέγει στον άστυνόμενο:

— Στη διάθεσή σας. Έρχομαι.

Η Μπέτυ ξαναεπιχειρεί να μιλήσει.

— Μά, εγώ...

— Έννοια σας, δεσποινίς, έσείς δεν έχετε να πάθετε τίποτε. Καλή νύχτα σας, δεσποινίς. Και τής κλείνει κατ' αμύτρα τήν πόρτα.

Κι' αυτή άκούει τώρα τόν Μικαέλ να λέη:

— Πάμε, κύριε! Αποδώστε τις τιμές στον αϊπότη.

Μ. ΑΡΛΕΝ

Τ' άτυχερά των άτυχών μάτων

— Εξέρτε, φίλε μου, είμ' ένθουσιασμένος!... Είχα τήν πεθερά μου στο αεροπλάνο! — Άλήθεια;... Κι' εγώ!..

Λιζέμε...

Δύο νέοι νόμοι

Ένας μεγάλος σταθμός εις την Ιστορίαν της Έλληνικής Δημοσιογραφίας και την ελληνικήν ζωήν, γενικά, οί δημοσιευθέντες πρότινων ημερών δύο νόμοι περί Τύπου και Δημοσιογραφικών Οργανώσεων.

«Αί νέαι εποχαί επιβάλλουν και νέα ήθη» λέγει κάπου ο Ούγκω. Όχι όμως μόνον ήθη και συνεπώς και δικαιώματα, αλλά και υποχρεώσεις και καθήκοντα. Και η εποχή μας, είναι κατ'έξοχην εποχή των υποχρεώσεων και προς την Πολιτείαν και την Κοινωνίαν και προς ήμας αυτούς.

Κάνεις ποτέ δεν παρεγνώρισε την σημασίαν που έχει διά την ζωήν ενός πολιτισμένου τόπου ο Τύπος. Το καθεστώς, λοιπόν, της 4ης Αυγούστου δεν ήτο δυνατόν να αγνοήση εις τόν άνορθωτικόν του έργον τόν Τύπον. Ίδιως αυτόν.

Διά των δύο νέων νόμων, η Δημοσιογραφία εξυγιαίνεται ως άποστολή, αλλά και κατοχυροῦται ως έπάγγελμα.

Τό Νέον Κράτος, ήμπορεί να καυχηθῇ ὅτι προσέφερε μίαν αληθινήν, μίαν μεγάλην υπηρεσίαν εις τόν τόπον.

Από τά πλέον ενδιαφέροντα και συναρπαστικά τό νέο μας μυθιστόρημα: «Μιά Νύχτα Τρόμου» πού αρχίζουμε από σήμερα.

Έκλεκτική ή «Εβδομάς» στην ύλη της, ιδιαίτερος προσέχει, και περιποιείται τις σελίδες των μυθιστορημάτων της, προσφέροντας πάντοτε στους αναγνώστας της, ὅτι ἐκλεκτόν έχει να παρουσιάσῃ ή παγκόσμιος φιλολογία της επιφυλλίδος και τοῦ μυθιστορήματος. Τό «Μιά Νύχτα Τρόμου» είναι μιά Ιστορία, πού διαδραματίζεται μέσα σέ μιά νύχτα μόνο, — και αυτό είναι ή μεγάλη πρωτοτυπία του — κρατώντας αδιάπτωτο και άγωνιώδες τό ένδιαφέρον τοῦ αναγνώστου μέχρι της τελευταίας του σελίδος.

Η περιέργεια είναι, βέβαια, μιά από τις ανθρώπινες αδυναμίες, με την διαφορά ὅτι μερικοί έχουν στόν υπέρτατο βαθμό άνεπτυγμένο τό ἐλαττωματάκι αυτό.

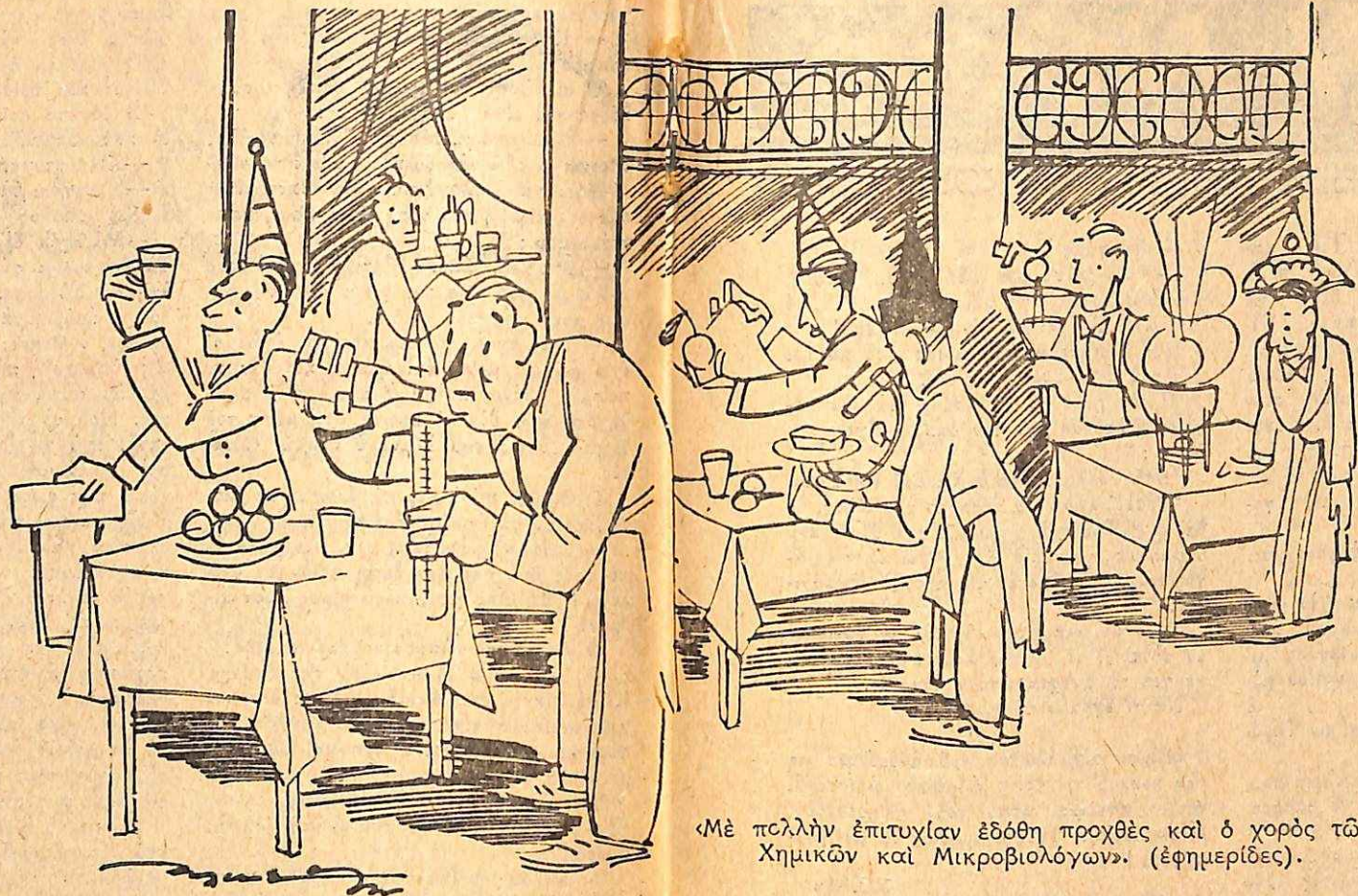
Έτσι παίρνουμε κάπου-κάπου και κανένα γράμμα με την περιέργη άξίωση να άποκαλύψουμε στόν γράφοντα τό ὄνομα τοῦ Α ή Β αναγνώστου μας, πού παίρνει από την στήλη της Λόρας ή τοῦ Ίατροῦ άπάντηση για κάποιο προσωπικό του ζήτημα.

Στους περιέργους αυτούς άπαντούμε, ὅτι μιά από τάς παραδόσεις της «Εβδομάδος» είναι και ὁ σεβασμός τοῦ άποροήτου των ἐπιστολῶν, σεβασμός πού είναι άπόλυτος. "Ας μή ἐπιμένουν λοιπόν...

Ο συνεργάτης μας κ. Δ. Κ. Εὐαγγελίδης μᾶς παρακαλεῖ να δηλώσωμεν ὅτι τό ὄνομά του περιελήφθη εις τάς διαφημίσεις ἑνός περιοδικοῦ «Χιοῦμορ» ἐξ ἐπιπολαιότητος της διεθύνσεως τοῦ περιοδικοῦ τούτου. Ό κ. Εὐαγγελίδης ἐκφράζει ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τήν λύπην του διότι ή καταχώρησις τοῦ ὀνόματός του εις τάς πληρωμένας διαφημίσεις τοῦ «Χιοῦμορ» ἐστοίμισεν ἄρκετά εις τό λογιστέον τοῦ περιοδικοῦ!

Εἰς παρομοίαν δήλωσιν διά τό «Χιοῦμορ» προέβη και ὁ κ. Τίμος Μωραϊτίνης εις τό «Έθνος», τῇ ὀνομα τοῦ ὁποίου με τήν ἰδίαν ἐπιπολαιότητα διεφήμισε τό νεογέννητο περιοδικόν. Ἀλλά φαίνεται ὅτι και εις τάς διαφημίσεις του κάνει... χιοῦμορ!

ΜΙΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

«Με πολλήν ἐπιτυχίαν ἐδόθη προχθές και ὁ χορός των Χημικῶν και Μικροβιολόγων». (ἐφημερίδες).

Νεοκλῆς και Ζαχαρίας ἀνταλλάσσουν ἀπορίας και ὁ δεύτερος κι' ὁ πρῶτος ὁμιλοῦν πολύ εὐγλώττως

—“Ηρθ’ ὁ Πῶλ Μιούνι, Νεοκλῆ... Δέν τάμαθες τά νέα; και ξετρελλάθηκε, πού λέω, ή κάθε Ἀθηναία.

Νέες, γρηές, μεσόκοπες, κυρές, γεροντοκόρες

Και τρυφερά φυντάνια

Ξεροσταλιάζουν ὄρες

Ἀπόξω ἀπ’ τῇ Βρετανία

για να τόν δοῦν για μιά στιγμή. Νά πάρουν ἕνα αὐτόγραφον

—Μά τ’ εἶν’ αὐτός βρε ἀδερφέ;

Παίξε: κινηματογράφων.

Ἐπαιξε λένε τόν «Παστέρ» καθὼς και τόν «Ζολᾶ»

—Καλά βρε Ζαχαρία μου, τοὺς ἐπαιξε, ἀλλά...

Γιατί αὐτός ὁ χαλασμός κι’ ή ἀνακατωσοῦρα;

—Πάμε χαμένοι, Νεοκλῆ, σάν τόν γερω - Μα-σοῦρα.

Χάλασ’ ὁ κόσμος φίλτατε, τὰ θηλυκά εἶν’ ἀνόητα

Σάν τὰ σκυλάκια τρέχουν πίσω ἀπ’ τόν κάθε γόητα

Κι’ ἐνῶ αὐτός ὁ φουκαρᾶς ζητάει να κρυφτῇ,

Ἐκεῖνες ἐπιμένουν να τῷ ἐρωτευτῇ.

—Ἐρχεται ἕνας ἡθοποιός... ἰ’ ἀπ’ τῇ χαρᾷ πηδοῦμε

—Τι γνώμην ἔχεις, Νεοκλῆ. Νά πιούμε πρῶτα τόν καφέ

Κι’ ὕστερα στή Βρετανία να πάμε να τόν δοῦμε;

—Ἀσε με κάτω ἀδερφέ,

Λιζέμε...

Διαμαρτυρόμεθα!

Διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως διά τόν διασυρμόν ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας, τοῦ κ. Παν. Παπαδοῦκα ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε τήν φορὰν αὐτὴν τό ἀτυχές θῦμα τοῦ κ. Δ. Χρονόπουλου εις τό «Σαββατοκύριακο». Ό κ. Δ. Χρ. ἐπῆρε τά προχειρότερα των ἄσπελων τοῦ Παπαδοῦκα — πού φημιζεται, ἐν τούτοις, και εἶναι ἕνας ἀληθινᾶ ἐξυπνος ἄνθρωπος και χαριτωμένος εὐφυλόγος — και τὰ παρέταξε ὡς τό ἅπαντον της ἐργασίας του: Π.χ. Μιά φορὰ δώσανε λείει ραντεβού στόν κινηματογράφο και ὁ Χρονόπουλος ἐρώτησε τόν Παπαδοῦκα πῶς θα τόν βρῇ. «Ἀπλούστατα, εἶπε ὁ Παπαδοῦκας, βάλε μιά φωνὴ μόλις μῆς στή σάλλα και γὰ θὰ καταλάβω!»... Ἀλλοτε λείει πάλι, εἶπε ὅτι οἱ «παρηγορηταί των γη-ρῶν πάνε στόν τάφο πού κλαίει ή γῆρα και της λένε: «Καλὸς ἦταν ὁ μακαρίτης ἀλλὰ καλλιτε-ρος εἰμ’ ἐγώ». Τρίτον: Κάποτε ὁ ἀρχισυντάκτης μιάς ἐφημερίδος ἔστειλε να φέρουν ἕναν συντά-κτην. «Ὅπως ὁποτε να τόν φέρης», ἔλεγε στόν κλητῆρα ὁ ἀρχισυντάκτης. Και ὁ Παπαδοῦκας προσέθεσε: «Ζωντανὸ ἢ νεκρό!»

Ὁμολογοῦμεν λοιπόν ὅτι ὑποψιάζεμεθα κάτι. Ὅτι ὁ φίλος κ. Δ. Χρονόπουλος ἤθελε να... ἐξω-λοθρεύσῃ τόν ἀτυχῇ Παπαδοῦκα! Και τό ἐπέ-τυχε ὁ ἀφιλότιμος! Κατόπιν των ἄσπελων πού ἀ-ναφέρουμε παραπάνω, οἱ ἐφημερίδες, τὰ θέατρα και τὰ περιοδικὰ θ’ ἀκούνε Παπαδοῦκας και θὰ τρέμουνε!!

Λαμβάνουμε ὠρισμένα ξεροκόμματα ἀπό τήν πνευματικὴ τροφή πού προσφέρει στοὺς ἀ-ναγνώστας του ἑβδομαδιαῖο περιοδικό. Τό «κομάτι» ἀπ’ τό ὁποῖο δανειζόμεθα αὐτά πού δη-μοσιεύουμε παρακάτω τιτλοφορεῖται «Σαρκα-σμοί!...» (Με ἕνα θαυμαστικόν και δύο τελείες). «...Τό βράδυ ἐκεῖνο, τό τελευταῖο της ἀπο-κρήας, δύο σκιές σέ μιά γωνία της φωτοπλημμυ-ρισμένης σάλλας σιγομιλούσανε...»

Πῶς συνέβαινε να εἶναι σκιές αὐτοὶ οἱ δύο χρι-στιανοὶ στή φωτοπλημμυρισμένη σάλα μᾶς εἶναι ἀδύνατον να ἐνοήσωμεν.

Ἰδοὺ και ἄλλη παράγραφος:

«...Στό κύλισμα της μάσκας, δύο φωνές ἀντή-χσαν:

— Ἀλίκη!...

— Ντόλη!...

Κυτταχτήκαν λίγες στιγμές στά μάτια, οἰκτι-ρανε τοὺς ἑαυτοὺς των...

Και μετς με τῇ σειρά μας οἰκτιροῦμε τόν συγ-γραφέα.

Βεαρὸς συντάκτης πρωινῆς ἐφημερίδος περὶ γράφει τὰ της αἰφίσεως τοῦ Πῶλ Μιούνι εις τήν Ἑλλάδα. Και μεταξύ ἄλλων τονίζει ὅτι ὁ μέγας καλλιτέχνης «φέρεται σάν ἄστος» και «εἶναι καταδεκτικώτατος!» Ἀλλὰ ὁ κ. Μιούνι δέν φέρεται σάν ἄστος. Εἶναι ἄστος. Μήπως ὁ συνάδελφος τόν ἐπῆρε για Χοεντζόλλερν ή Βουρ-βόνον; Υἱὸς Βιεννέζου «μπουλουζῆ», εἶναι ἄνθρωπος πού ἔχει φυσικά μεγάλο ταλέντο. Συ-νεπὸς και ή ἔξαρσις της καταδεκτικότητός του να εἶναι λίαν ἀτυχής, Πι θὰ τῇ «καταδεκτικός.» Ὅταν ἕνα «ἄσπερος» τόν ἐπισκέπτονται οἱ δημο-σιογράφοι μᾶς χώρας ὀφείλει να εἶναι εὐγενέ-στατος. Και ἂν δέν εἶναι, οἱ δημοσιογράφοι ἔχουν ὑποχρέωσιν προς τήν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ὑψηλοῦ ἐπαγγέλματος πού ἀσκοῦν να τόν περιφρονῇ-σουν και να τόν ἀγνοήσουν. Ὅχι να τοὺς φαίνε-ται παράξενο γιατὶ ἕνας ἡθοποιὸς ὑπῆρξε μαζί-τους... «καταδεκτικός!» «Ἐλᾶ Χριστὰ και Παν-ναγιά!...»

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Βρισκόμαστε στον Παγκόσμιο Πόλεμο. Τα εργοστάσια δύναν και πολεμοφοδίων δουλεύουν έντατα και ιδίως τα αμερικανικά, μολοντί η Αμερική δεν έχει προχωρήσει ακόμη στον άγωνα των συμμάχων. Ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια του είδους αυτού είναι και τα τηλεβολαυτήρια Γκόλτον έξω από την Ν. Υόρκη. Εργάζονται έντατα και θα ήταν η πιο ευήμερουσα επιχείρηση, αν δεν κατέδωκε τους ιδιοκτήτες του ένας φοβερός, σκοτώνει τον ιδιοκτήτη Ουίνθροπ τός, σκοτώνει τον ιδιοκτήτη Ουίνθροπ Γκόλτον και τον αδελφό του Έρτζι, και κατόπι στρέφεται εναντίον της κόρης του Νόρας, με τον σκοπό να μείνη αυτής ο μοναδικός κληρονόμος και μυστηριώδης κληρονόμος και ιδιοκτήτης των μεγάλων χυτηρίων. Ο μυστηριώδης αυτός κακούργος, κυκλοφορεί ασύλληπτος μέσα στον Κόκκινο Πύργο, όπου μένουν οι Γόλτον, φορώντας ντόμινο με κουκούλα. Διαγράφει σειράν αποπειρών κατά της Νόρας, ευτυχώς όμως γι' αυτήν, βρίσκεται πάντα κοντά της προστάτης και πατήρ, ο νεαρός γκαγκστερ του εργοστασίου Χάρβεϊ Γκράχαμ. Οι δύο νέοι όμως, παρ' όλες τις προσπάθειές των, δεν μπορούν να συλλάβουν τον μυστηριώδη διώκτη τους ή τουλάχιστον να μάθουν ποιος είναι. 'Επί τέλους η Νόρα αποφασίζει μια έκστρατεία στα κατωγάγια της Ν. Υόρκης, όπου ελπίζει να μάθει για τον άνθρωπο με την κουκούλα. 'Εκεί όμως πέφτει σε παγίδα, και συλλαμβάνεται ακριβώς από τους ανθρώπους του μυστηριώδους κακούργου. 'Εν τούτοις ένας από αυτούς του δίνει ένα όπλο και την ένθαρρύνει να αμυνθή.

160N

Η Νόρα στράφηκε κατάπληκτη προς τον νέο. Ήταν αλήθεια, βρε, άκουγε ή μήπως γελοίασε; αὐτιά της;

— Έκανε ν' ἀπλώσει τὸ χέρι της γιὰ νὰ πάρη τὸ περιστρόφο, ἀλλὰ κατόπιν τὸ τράβηξε, μὲ δυσπιστία.

— Γιὰ ποῖο σκοπό, ρώτησε, τὸ κάνεις αὐτό;

— Γιὰ ποῖο σκοπό; ἔκανε χαμογε-

Ἡ Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ.

λώντας ὁ Μπούρκ, Γιὰ κανέναν. Σὰς βρισκω ὅμως πολὺ χαριτωμένη καὶ δὲν θέλω νὰ σὰς συμβῇ κανένα κακὸ. Ἡ μουν ὑποχρεωμένος, πρωτότερα, νὰ ὑπακούσω στὴν Κίττυ, ἡ ὁποία μποροῦσε νὰ μὲ καταγγεῖλῃ στὸν ἀρχηγό, γι' αὐτὸ ἔκανα ὅ,τι ἔκανα. Ἐγὼ, ὅμως, δεσποινίς, δὲν εἶμαι δολοφόνος. Οὐτε καὶ ἀνάνδρος νὰ τὰ βάλω μὲ μιὰ γυναίκα.

— Τί ἔχω, λοιπόν, νὰ φοβοῦμαι. Τί θὰ συμβῇ;

— Μὴ μ' ἐρωτᾷτε τίποτε. Δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω. Μάθετε μονάχα πὼς μόνον ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κουκούλα κι' ἐγὼ ἔχουμε τὸ κλειδί τοῦ δωματίου αὐτοῦ.

Σώπασε γιὰ λίγο καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε:

— Σὰς εἶπα πάρα πολλὰ. Δουλεῖα σας, τώρα, νὰ σκεφθῆτε τί ἔχετε νὰ κάνετε. Ἀνοίξτε μονάχα τὰ μάτια σας. Αὐτὸ ἔχω νὰ σὰς συμβουλεύω σ' ἂν φίλος.

Καὶ τόνισε τὶς τελευταῖες αὐτὲς λέξεις ὁ Μπούρκ.

Ἡ Νόρα πήρε τὸ ὄπλο ποὺ τῆς ἔτεινε καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη της.

Θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν νέο ἀλλ' αὐτὸς εἶχε κιόλας βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, κλειδώνοντας καὶ πάλι τὴν πόρτα.

Ἡ Νόρα σάθηκε γιὰ λίγο ἀκίνητη καὶ κατόπιν ἄρχισε νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ δωμάτιο.

Καθὼς εἶχε ἀπλωμένα τὰ χέρια της, ἔπιασε ἕνα τραπέζι. Πάνω στὸ τραπέζι τὰ δάχτυλά της ἔπιασαν ἕνα κουτί σπέρτα. Παρ' ὅλιγον νὰ τῆς ξεφύγῃ τῆς Νόρας μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

Ἡ Νόρα τὸ κουτί καὶ ἀναψέ ἕνα σπέρτο. Στὸ φῶς τοῦ εἶδε μιὰ λάμπα πετρελαίου, ἀπάνω στὸ ἴδιο τραπέζι, λίγο παρακάτω τὴν ἀναψέ καὶ τότε ἔρριξε ἕνα βλέμμα γύρω της.

Βρισκότανε σ' ἕνα δωμάτιο πτωχικώτατα ἐπιπλωμένο· τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ δὲν ὑπῆρχε στὸ δωμάτιο αὐτό.

Ἡ Νόρα ξαναβρῆκε σιγά-σιγά τὸ θάρρος καὶ τὴν ἡρεμία της.

—

Ὁ νεαρὸς γκαγκστερ, ἀφήνοντας τὴν Νόρα, πήγε καὶ βρῆκε τὴν περὶα του. Ἡ Κίττυ καὶ οἱ σύντροφοί της, εἶχαν συγκεντρωθῇ σ' ἕνα γειτονικὸν δωμάτιο καὶ τὸ εἶχαν ρίξει στὸ φαγοπότι, περιμένοντας τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Λοιπόν, ρώτησε ἡ γκαγκστερίνα, ὅταν εἶδε τὸν Μπούρκ νὰ ἐπιστρέφῃ.

— Ἐξόχα! ἔκανε ὁ νέος γελώντας. Ἡ μικρούλα τὰ πήρε ὅλα τοῖς μετρητοῖς. Καὶ σὺ, πρόσθεσε, εἰδοποίησες τὸν ἄλλον;

— Ἀνέλαβε γι' αὐτὸ ὁ Μπίλ.

— Καὶ λοιπόν ἔρχεται;

— Τρεχάλα!

— Ὡς εἶπα! Δὲν μᾶς μένει, λοιπόν, τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ περιμένουμε... Ἐ, ρε Θεέ μου, τί ἔχει νὰ γίνῃ ἐδῶ μέσα!

Καὶ ἄδειασε μονοπανιάς τὸ ποτήρι ποὺ τοῦ προσέφερε ἡ Κίττυ.

Ποῖος ἦταν ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖον μιλοῦσαν καὶ τὸν ὁποῖον εἶχαν καλέσει;

Ἦταν ἀπλούστατα ὁ Χάρβεϊ Γκράχαμ. Ὑστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὁ θαλαμηπῆλος τοῦ χημικοῦ τοῦ ἔδινε ἕνα σημείωμα τὸ ὁποῖο εἶχε φέρεi κάποιος ἄγνωστος, ποὺ εἶχε ἐν τῇ μεταξύ εξαφανισθῇ.

Τὸ σημείωμα ἦταν ὀλιγόλογο, ἔρθασαν ἐν τούτοις, οἱ λίγες λέξεις ποὺ περιείχε γιὰ νὰ ἀναστατώσουν τὸν νέο.

Νὰ τί ἔγραφε τὸ χαρτί:

«Εἶμαι αἰχμάλωτος τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν κουκούλα, τρίτο δωμάτιο ἀριστερά, πρῶτο πάτωμα, μπᾶρ τοῦ «Σκορπιού», Μπᾶκ Στερτζ. Τρέξτε ἄμεσα νὰ μὲ γλυτώσετε!»

NORA

— Τί σημαίνει, πάλι αὐτὸ, ψιθύρισε ὁ νέος.

Πῶς ἡ Νόρα μποροῦσε νὰ βρισκότανε σ' ἕνα τέτοιο μέρος; Καὶ πρὸ πάντων, πῶς εἶχε κατορθώσει νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ γι' αὐτό;

Ξανακύτταξε τὸ σημείωμα. Ἦταν γραμμένο μὲ μολύβι καὶ μὲ γράμματα ἀκανόνιστα, σὰν γὰ εἶχαν γραφῇ μέσα στὸ σκοτάδι. Τοῦ ἦταν ὅμως ἀδύνατο, μ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν γραφικὸ χαρακτήρα τῆς Νόρας. Δὲν μποροῦσε, ὅμως, καὶ νὰ βεβαιώσῃ ὅτι τὸ σημείωμα δὲν προήρχετο ἀπὸ αὐτήν.

Μὴν τυχόν καὶ ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ παγίδα ποὺ ἐστρέφετο ἐναντίον του;

Πάντως, ὅτι δῆποτε καὶ ἂν συνέβαινε, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ δεῖξῃ δισταγμό. Ἐπρεπε, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειαν τῆς φίλης του.

Ὑστερὰ ἀπὸ λίγες στιγμές, ἕνα αὐτοκίνητο ἔτρεξε μ' ὅλην τοὺν ταχύτητα, πρὸς τὸ Μπᾶκ Στερτζ.

Μέσα ἦταν ὁ Γκράχαμ.

Σὲ λίγο ἔφθανε στὴν συνοικίαν τῶν καταγωγίων.

Δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὸ μπᾶρ ποὺ τοῦ ἀνέφερε τὸ σημείωμα.

Ἡ ἐπιγραφή τοῦ φάνταζε ἀπὸ μακριά, πάνω στὴν πρόσοψί του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ στάθηκε ἀναποφασιστός.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ;

Νὰ προχωρήσῃ κατ' εὐθείαν στὸ κέντρο, ἢ νὰ ζητήσῃ πρῶτα πληροφορίες;

Ἄν τὸ ἔκανε αὐτὸ θὰ προκαλοῦσε ἴσως τὶς ὑπόνοιες. Ἦταν προτιμότερο νὰ προσανατολισθῇ μόνος του.

Ἀρχισε, λοιπόν, νὰ περιεργάζεται μὲ προσοχὴ τὸ κτίριο. Δίπλα στὴν πόρτα

τὸ Κόκκινου Πύργου

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ≡ ΤΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

τοῦ μπᾶρ, ὑπῆρχε καὶ μιὰ ἄλλη πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ μπῇ σ' αὐτό, χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μπᾶρ.

Ὁ Χάρβεϊ ἔβγαλε τὸ περιστρόφο του καὶ προχώρησε τολμηρὰ μέσα στὸ σπῆτι.

Σὲ λίγο βρισκόταν στὸ πρῶτο πάτωμα. Ὁ Χάρβεϊ μέτρησε τὶς πόρτες. Μιὰ λάμπα φωταερίου φώτιζε τὸ νυσταγμένο φῶς τῆς σὸ στενὸ διάδρομο. Ὁ Χάρβεϊ μέτρησε τὶς πόρτες ποὺ εἶδε ἀπέναντί του καὶ κατόπιν ἔβησε τὸ φῶς. Ἐτσι, θὰ ἦταν περισσότερο ἀσφαλές.

Κατόπιν, προχώρησε ψιλαφώντας πρὸς τὴν τρίτη πόρτα καὶ κύτταξε ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα.

Παρ' ὀλίγον νὰ φωνάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰ του.

Μέσα στὸ δωμάτιο εἶχε διακρίνει τὴν Νόρα!

Τὸ σημείωμα, λοιπόν, ἦταν σ' ἀλήθεια ἐκ μέρους της.

Πῶς, ὅμως, κατάφερε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ;

Γ'.

ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟΥ

Ἡ Νόρα, μόλις ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία της, ἄρχισε νὰ σκέπτεται πῶς θὰ ἔδωκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ἔφθανε ὁ ἀπαίσιος διώκτης της καὶ ἔπρεπε νὰ βιασθῇ.

Ἐπρόκειτο πιά γιὰ τὴ ζωὴ της!

Πῶς ὅμως, θὰ ἔδωκε ἀπὸ κεῖ μέσα; Ἡ πόρτα ἦταν καλὰ κλειδωμένη.

Ἄν δοκίμαζε νὰ τὴν διαρρήξῃ, θὰ προκαλοῦσε τὴν προσοχὴ τῶν κακοποιῶν, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν ὄφταν μακριά. Ἀπέμενε τὸ παράθυρο.

Ἰσως θὰ μπορούσε νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ, πηδώντας ἀπὸ τὸ δρόμο. Τὸ ὕψος τοῦ παραθύρου δὲν ἦταν μεγάλο. Ἡ Νόρα πλησίασε πρὸς τὸ παράθυρο καὶ παραμέρισε τὶς κουρτίνες. Μιὰ κραυγὴ φρίκης τῆς ἔφθυγε. Τὸ παράθυρο ἦταν φραγμένο μὲ συρματόπλεγμα...

Τί ὀνόμαζε τώρα;

Εἰσπνικὰ ἀνατρίχιασε.

Εἶχε ἀκούσει: θήματα στὸν διάδρομο.

Ἡ Νόρα πήρε ἄμεσα στάση ἀμύνης.

Τὰ θήματα πλησίαζαν τώρα.

Κατόπιν σταμάτησαν μπροστὰ στὴν πόρτα. Ἐπληροκόπησαν λίγες στιγμές σιωπῆς καὶ κατόπιν ἀκούστηκε ὁ ξηρὸς κρότος ἑνὸς κλειδιοῦ ποὺ στριφογύριζε μέσα στὴν κλειδαριὰ.

Ἡ Νόρα πήρε ξαφνικὰ τὴν ἀπόφασή της.

Πλησίασε γρήγορα τὴν λάμπα καὶ τὴν ἔσδωσε. Κατόπιν πήγε πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι, καὶ ὠχυρώθηκε ἐκεῖ, προτείνοντας πρὸς τὴν πόρτα τὸ ὄπλο της.

Σιγά-σιγά ἡ πόρτα ἀνοίξε.

Μιὰ μορφὴ σκιερή, τὴν ὁποῖαν ἡ νέα

τὴν μάντευσε μᾶλλον, παρὰ τὴν εἶδε, διεγράφηκε στὸ πλῆσιό τῆς πόρτας.

Ἡ νέα δὲν δίστασε διόλου. Ἀδειασε ἡ μέσως τὸ περιστρόφο ἐναντίον τῆς σκιᾶς ποὺ ἔμπαινε.

Ἐνας γόδους ἀκούστηκε.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κουκούλα — γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν ὅπως πίστευε ἡ νέα — σωριάστηκε κάτω.

Ἡ νέα ἀνέπνευσε μὲ ἀνακούφιση.

Ἐπὶ τέλους ἡ σφαῖρα τῆς εὗρεκε τὸν ἀπαίσιον διώκτη της! Τώρα πιά μπορούσε νὰ ἦταν ἡσυχῇ.

Ἐτρεψε καὶ ἀναψέ τὴν λάμπα. Κατόπιν πλησίασε τὸ ἀκίνητο σῶμα.

Κατάπληκτη ὅμως εἶδε πῶς δὲν φορούσε κουκούλα. Σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ ἡ κατάπληξίς της μετεβλήθη σὲ φρίκη καὶ τρόμο. Μιὰ σαρακατικὴ κραυγὴ τῆς ἔφθυγε:

— Χάρβεϊ!

Ἡ Νόρα ἔμεινε ἐκεῖ ἀκίνητη, παγωμένη, μὴν μπορώντας νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια της.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε τόσο δυνατὰ ποὺ θὰ μπορούσε κανεὶς ν' ἀκούσῃ μέσα στὴν αὐτόχημα νεκρικὴ ἐκείνη σιωπὴ τοῦς παλμούς της.

Εἶχε σκοτώσει τὸν σωτήρα της!

Τὸν μόνον ἄνθρωπο ποὺ εἶχε στὸν κόμο γιὰ φίλο καὶ προστάτη!

Ὡστε λοιπόν, ὁ γκαγκστερ τὴν εἶχε ξεγαλάσει!

Εἶχε στήσει στὸν Χάρβεϊ μιὰ παγίδα καὶ ἔβαλε τὴν ἴδια νὰ τὸν σκοτώσῃ μὲ τὰ χέρια της!...

Καὶ μπρὸς τοῦ φοβεροῦ, τὸ ἀνεπαρό-θωτο ἐκεῖνο λάθος ποὺ εἶχε κάνει, ἡ Νόρα ἀνεβλύθη σὲ λυγμούς.

Ἐξαφνα, τὸ ἄφυγο ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα σῶμα κινήθηκε, καὶ ἄμεσως ἔπειτα, ἡ Νόρα ἔδρασε τὸ Γκράχαμ νὰ ἀνακά-θεται ὀλόγερως καὶ γελαστός.

— Δοῦλάω, δεσποινίς τὸν Θεό, εἶπε, ποὺ δὲν σὰς ἔκανα καλὴ σκοπεύ-τρια. Διαφορετικὰ θάμουν τώρα νεκρός.

Καὶ μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε ὄρθιος.

— Χάρβεϊ; ψιθύρισε ἡ νέα χωρὶς νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια της, δὲν πληγωθή-κατε, λοιπόν;

— Ἐσυχαῖστε, εἶπε ὁ νέος. Δὲν ἔχω ἀπολύτως τίποτε. Ἐπίτηδες ἔπιασα κάτω γιὰ νὰ μὴ μοῦ στείλετε καὶ δεύτερη σφαῖρα, ποὺ μπορούσε νὰ μ' εὗρεκε, αὐτή.

Ἐσεῖς μὲ πήρατε γιὰ νεκρὸ καὶ δὲν ξαναποβολήσατε.

Ἐρρίξε ἕνα βλέμμα γύρω του.

— Τί ἀπαρίσκεπτα ποὺ φερθήκατε! πρόσθεσε. Νάβηθε μόνη σας σ' αὐτὸ τὸ μέρος! Μὰ γιατί;

Ἡ Νόρα μὲ λίγες λέξεις τοῦ διηγήθη-κε τὴν περιπέτειά της.

Ὁ Χάρβεϊ πήρε τὰ χέρια της καὶ κυττάζοντάς τὴν ἐπὶ μάτια γεμάτος πε-φοβήτα:

— Νόρα, ὀρκισθῆτε μου ὅτι δὲν θὰ ξα-

νακάμετε ἄμα χωρὶς νὰ ἔχω εἰδήση.

— Σὰς τὸ ὀρκίζομαι Χάρβεϊ!...

— Καὶ τώρα, πρέπει νὰ δοῦμε πῶς θὰ φύγουμε! εἶπε ὁ νέος. Ἰσως νὰ μὴν εἶναι καὶ τόσο εὐκόλο αὐτό, ἀλλὰ, πάν-τως, θὰ προσπαθήσουμε νὰ μὴν τοὺς ἀ-φήσουμε νὰ μᾶς κλείσουν ἐδῶ μέσα...

— Πῶς ὅμως... Ἀπὸ τὴν σκάλα, βέβαια, θὰ εἶναι ἀδύνατο. Σὲ λίγο θὰ ἔλθουν...

— Ὅχι! ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὁ Χάρβεϊ σκέφθηκε λίγο καὶ κατόπιν εἶπε:

— Βρῆκα! Θὰ μείνωμε ἐδῶ μέσα καὶ θὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ πιστέψουν ὅτι τὸ κόλπο τοὺς ἐπέτυχε.

— Δηλαδή; ἔκανε ἡ Νόρα περὶεργη-τή.

— Ἀκούστε. Ἐγὼ θὰ ἐκπλωθῶ στὸ πάτωμα, στὴν θέσιν ἀκριβῶς ὅπου μὲ βρήκατε, καὶ θὰ κάνω τὸν σκοτωμένο. Σεῖς θὰ κρατᾶτε τὸ περιστρόφο καὶ ἐ-πιπεθῇ πρέπει, ὅπωςδήποτε πρέπει νὰ εἰ-δοποιήσουμε τὴν ἀστυνομία, θὰ πυροβο-λήσετε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ δρόμο. Ἐ-ξὼ ὑπάρχει σκοπὸς ὁ ὁποῖος θὰ τρεψῇ ἁ-μέσως.

Ἐτσι θὰ συλλάβουν ἐσᾶς γιὰ δο-λοφόνου καὶ θὰ μὲ μεταφέρουν ἐμένα ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι γιὰ νεκρὸ. Μὲ τὸ τέχνα-σμα αὐτὸ θὰ γοῦμε σωσι καὶ ἀκέραιοι ἀπὸ δῶ μέσα. Ἐμπρός, λοιπόν, εἰς ἐφαρ-μογὴν τὸ σχέδιό μας!

Καὶ ὁ Χάρβεϊ πήγε καὶ ἔκπλωσε κον-τὰ στὴν πόρτα, ὑποκρινόμενος τελειό-τατα τὸν νεκρὸ, ἐνῶ ἡ Νόρα διευθυνόταν μπρὸς στὸ παράθυρο καὶ πυροβολοῦσε δύο φορές, ἀπ' ἔξω, στὸν ἄέρα.

Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἄργησε νὰ φανῇ, σωστήριο, ἀκριβῶς ὅπως τὸ περίμενε ὁ Χάρβεϊ.

Ὁ πόλισμαν ποὺ εἶχε δεῖ μπαίνοντας στὸ μπᾶρ, ἡ Νόρα, ἦταν πάντα ἐκεῖ καὶ ἀκούσε τοὺς πυροβολισμούς. Ἐβγαλε τὴν σφυρίκτρα του καὶ σφύριξε.

Ἀπὸ τὰ γύρω ἔτρεξαν καὶ ἄλλοι ἀστυ-νομικοὶ καὶ σὲ λίγο ἔβλεπε μιὰ χυμύσαν μέσα στὸ κτίριο τοῦ ἐγκληματος.

Στὸ κατώφλι τοὺς σταμάτησε τὸ «πῶμα» τοῦ Χάρβεϊ καὶ ἐνῶ οἱ δύο ἀπ' αὐτοὺς ὤρμουσαν ἐναντίον τῆς Νόρας καὶ τὴν ἀφώπλιζαν, οἱ ἄλλοι ἀνεσκήκωναν τὸ «ἄμα» της.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀπὸ τοὺς γκαγκστερς κανεὶς δὲν φάνηκε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλή-ματος. Ἀλλ' οὐτε καὶ στὴν αἰθουσα τοῦ «Σκορπιού» εἶχε ἀπομείνει κανεὶς. Ὅλη ἡ ἐκλεκτὴ πελατεία ἔσπευσε νὰ εξαφα-νισθῇ.

Ἐνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο παρελάμ-θανε σὲ λίγο ὅλους καὶ τοὺς πήγαине στὸ πλησιέστερο τμήμα.

Ἐκεῖ ὁ ἀστυνομὸς ρώτησε τὴν Νόρα.

— Σεῖς ἐσκοτώσατε τὸν ἄνθρωπον αὐ-τὸν καὶ γιατί;

— Νὰ σὰς πῶ ἐγὼ! ἀκούστηκε ἐκεῖ-νη τὴν ὥρα μιὰ φαιδρὴ φωνή, καὶ... ὁ σκοτωμένος βρέθηκε μονομιᾶς ὄρθιος μὲ τὸ χαμόγελο ἐπὶ χεῖλῃ.

Με λίγα λόγια εξήγησαν στον άστρ- νόμο τί συνέβη.

Αυτός συνεχάρη τον Χάρθευ για την τόλμη και την ευστροφία του και μάλλω- σε λίγο την Νόρα για την άπερισκεψία της.

Την ίδια ώρα, μέσα σ' ένα δωμάτιο, του υποπυτού εκείνου σπιτιού, ο άνθρωπος με την κουκούλα συνέναισε και αυτός φθός ανθρώπους του για την επιτυχία του ακόλπου και έλεγε:

— Γλυτώσαμε από τον έναν τώρα ά- νενόχλητοι πιά θα τραπούμε έναντιόν της άλλης. Θα πληρώσει κι' αυτή, και θα πληρώσει πολύ ακριβά...

Δ'.

ΧΡΗΜΑΤΙΚΕΣ ΔΥΣΧΕΡΕΙΕΣ

Εαπωμένη στο μπουντουάρ της πάνω σ' ένα ντιβάνι, η Νοεμή άποσταλείωνε ένα τσιγάρο, παρακολουθώντας με βλέμμα ρεμ- βό τα γαλάζια συννεφάκια που έφευγαν από τα ροδίνα της χείλη και χανόντανε καθώς άνεβαιναν στην όροφή.

Φορούσε ένα νεγκλιζέ κομψότατο από μώβ σατέν με κοσμήματα από λαμέ, που άφηνε γυμνά τα ώραία μπράτσα της και ένα μέρος από τους θαυμαστούς ώμους της... άν είχε κανένα καθρέπτη ά- πέναντί της, εύχαρίστως η Νοεμή θα ά- πεθαμάζε τον εαυτό της εκείνη τη στιγμή. Φιλάρσκη στο έπακρο, ξόδευε αλογάριαστα σε τουαλέτες και κοσμήμα- τα. Ραβότανε στις καλύτερες μωδιές της Νέας Υόρκης και συχνά την έδλε- παν με μονέλλα καθαυτό παριζιάνικα, για τα όποια πλήρωνε άδρότατα.

Κάποτε όμως, οι λογαριασμοί ήταν τόσο μεγάλοι και άλλεπάλληλοι, που η Νοεμή δέν μπορούσε να τους πληρώσει ά- μέσως, κι' έτσι έδημιουργείτο κάποιο παθη- τικό... Καί τότε η Νοεμή ζούσε τιγ- μές πολύ δύσκολες. Μία από αυτές τις στιγμές ήταν κι' αυτή που περιγράψαμε. Σε λίγο, άπλωσε το χέρι της σ' ένα χαμηλό τραπέζακι και πάτησε ένα κουμπί.

— Μαίρη, είπτε στην ιδιαιτέρα θαλα- μηπόλο της που φάνηκε στο κατώφλι της πόρτας, φέρε μου σε παρακαλώ τους τε- λευταίους λογαριασμούς.

Η Μαίρη χαιρέτησε και θγήκε. Η νέα αυτή, λόγω κάποιων μορφώσεως που είχε και για την έυπνάδα της ήταν λίγο και σαν οίκονόμος για την Νοεμή και σαν έμπιστος.

— Υστερ' από λίγο η Μαίρη έφερνε τους λογαριασμούς που της είχε ζητή- σει η κυρία της.

Η Νοεμή άνασχηώθηκε στον ένα της άγκωνα και παίρνοντας τα διά- φορα χαρτιά με τους ιλιγγιώδεις ά- ριθμούς, έρριξε μία ματιά.

— Κι' όλοι αυτοί, ζητούν να πληρω- θούν, Μαίρη;

— Άνυπερβέτως κυρία! Είναι πολλές φορές που έρχονται και φεύγουν άπλή- ρωτοι και άπειλούν, άν δέν πληρωθούν έως αύριο, δέν δώσουν τα χαρτιά στους δικηγόρους...

—Μά τί είναι, τέλος πάντων, αυτοί! φώναζε η Νοεμή, έμποροι ή βδέλλες!... Δέν μπορεί όμως να σκέπτονται σο- βαρώς ότι θα με σύρουν στα δικαστήρια, τó λένε για να με στενοχωρήσουν...

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

— Έγώ, όμως κυρία, άρχισα να τους φοβούμαι, μουμύρισε η Μαίρη. Έπρε- πε να τους άκούατε χθές πώς φώνα- ζαν!...

Η Νοεμή άναστέναζε θαθεία, και ξα- νανέφτοντας στο ντιβάνι της, είπτε:

— Πάει καλά, Μαίρη, θα δώμε τί μπορεί να γίνει. Μπορείς, τώρα, να πη- γαίνεις, δέν σε χρειάζομαι πιά.

— Όταν έμεινε μόνη, έδωσε το τσιγά- ρο της και θυβόθηκε σε σκέψεις.

— Οι άχρείοι, ψιθύρισε, πώς να κά- νω να τους πληρώσω... Δέν έχω ούτε πεντάρα την στιγμή αυτή και αυτοί δέν ένοούν να περιμένουν άλλο!...

— Τόσο, λοιπόν, άδυσώπητοι, είναι; Έ- κανε μία φωνή πίσω της.

Η Νοεμή τινάχθηκε τρομαγμένη...

— Άλλ' άμέσως κατεσούφισα.

— Πώς μ' έκανες να φοβηθώ καϊ- μένε!... είπτε στον εξαδέλφόν της, Χάι- νες, γιατί αυτός ήταν που είχε μπη ά- προειδοποίητα και τόσο άδρόβια στο μπουντουάρ της.

— Λοιπόν, ξαδελφούλα μου, συνέχισε, σε στεναχωρούν πολύ οι άχρείοι; σου ;

— Όσο δέν φαντάζεσαι, Χάινες...

— Και είναι μεγάλο το χρέος σου ;

— Ω! έκανε η Νοεμή ύψώνοντας, τους άμους, δέν ξέρω ακριβώς πόσα...

Κάπου έξ' χιλιάδες δολάρια...

— Ο Χάινες την πλησίασε, πήρε ένα κά- θισμα και κάθισε κοντά της.

— Νοεμή, της είπτε, έχω να σου ά- ναγγείλω μία σοβαροτάτη είδηση.

— Ω έκανε η νέα, σαν τί ;

— Ο Γκράχαμ πέθανε...

— Αυτό ήταν; τó έχω πληροφορηθί- πρίν μία ώρα. Κάποια συμπλοκή έγινε σε ένα μπάρ του Μπάκ Στόητ... Τί εί- χε πάγει όμως, να κάμη εκεί ;

— Δέν ξέρω. Ποτέ μου δέν είχα σε μεγάλη ύπόληψη τον νέον αυτόν. Πάν- τα έλεγα πώς οι σχέσεις του δέν ήταν και τόσο περίφημες και να που δέν έπε- σα έξω. Τό τέλος του λοιπόν δέν με έ- ξεπληξε και τόσο.

Σώπασε και κύτταξε την Νοεμή, προ- σπαθώντας να ιδί στην μορφή της, την έντύπωση που της είχαν κάνει τα λόγια του.

Πραγματικά, η Νοεμή, είχε δλωε διό- λου διαφορετικά αισθήματα από τον έ- ξάδελφό της, όσον άφορβ τον Γκράχαμ. Παρ' όλες τις προσπάθειές της, ποτέ της δέν είχε κατορθώσει να πνίξη μία μυστική έλξη που έννοιωθε μέσα της για τον χημικό. Ταυτοχρόνως όμως, αισθανό- τανε και κάποιο μίσος έναντιόν του, για- τί τον φανταζότανε ότι συμπαθούσε μάλ- λον τη Νόρα. Έτσι, δέν ήξερε άν ο θά- νατός του έπρεπε να την λυτήση ή να την κάμη να χαρή.

— Ο Χάινες την κύτταξε για λίγο ακό- μη και είδε τó βλέμμα της να πέφτη και πάλι πάνω στους λογαριασμούς τών διαφόρων προμηθευτών της που ήταν

πεσμένοι κοντά της, πάνω στο χαλί.

— Βλέπω, εξαδέλφη μου, της είπτε, ότι οι λογαριασμοί αυτοί σε άπασχολούν περισσότερο από τον θάνατο του νέου έ- κείνου... Ίσως όμως δέν θα ήταν και τόσο δύσκολο να άπαλλαγής από τους ένοχλητικούς αυτούς πιστωτές...

Η Νοεμή σήκωσε τó κεφάλι της και τον κύτταξε με μάτια που έλαμπαν:

— Με τί τρόπο; είπτε.

— Ο Χάινες της πήρε και τα δυό χέ- ρια, τάβαλε στα δικά του και κυττάζοντάς την κατάματα :

— Άκούσε Νοεμή, είπτε. Πρέπει να μιλήσουμε χωρίς περιστροφές και τυπικό- τητες. Μεταξύ συγγενών άλλωστε, αυτά τα πράγματα δέν έχουν την θέση τους. Έμεις οι δυό μπορούμε να συνηνοηθούμε θαυμάσια. Είμαστε πλασμένοι μάλιστα για αυτό... Ο θείος Έρζα, πέθανε, ο Γκράχαμ μάς άφησε και αυτούς ήσυχους, μείναμε λοιπόν, μόνον οι δυό μας...

Σώπασε λίγο και, κατόπιν με φωνή, την όποια προσπαθούσε να κάμη όσο πιο πολύ μπορούσε θωπευτική εξηκολούθηση :

— Δέν θα μπορούσαμε, άρα γε, Νοεμή, να συμφωνήσουμε οι δυό μας. Εξέρες πολύ καλά ότι τα εργοστάσια Γώλτον δέν πρέπει να διευθύνονται παρά μόνον από άνδρα...

Αυτό άλλωστε, απαιτεί και τó κοινόν μας συμφέρον. Λοιπόν, άγαπη- τή μου ξαδελφούλα, σου κάνω μία πρό-ταση.

— Ποιάν ;

— Να με βοηθήσεις να πείσω την Νόρα να παραχωρήσει τη θέση της σε μένα. Είς αντίλλαγμα εγώ θα σου μετρήσω τó πο- σό που σου χρειάζεται για να ζήσης ή- πως πρέπει, σαν μία κομψή γυναίκα που είσαι...

Η Νοεμή ήταν πολύ πονηρή έτσι να μην πείσει στην παγίδα που τις έστήνετο, δέν ήθελε, όμως, και να μην έπωφεληθί- της εύκαιρίας για να κάμη όπωσδήποτε την δουλειά της.

Γύρισε, λοιπόν και είπτε με ύφος άδι- άφορο στον νέο:

— Έχεις δίκιο, Χάινες, είμαι και έ- γώ της γνώμης ότι επικεφαλής τών έρ- γοστασίων μας πρέπει να βρίσκεται έ- νας άνδρας. Μπορείς λοιπόν, να βασισθί- σε μένα ότι θα σε ύποστηρίξω όσο πιο θερμά μπορώ...

Στο έπίθετο θα ένεργούμε και θα κινούμεθα μαζί!

— Ο Χάινες χαμογέλασε θριαμβευτικά.

— Είσαι μία πρώτη τάξεως, κοπέλ- λα! είπτε. Και για να ιδίς κατά πόσον ο εξαδέλφος Χάινες είναι συνεπής στον λόγο που και τις ύποχρεώσεις του, θα σου δώσω άμέσως κιόλας μία προκαταβο- λή, για να ήσυχάσης λίγο από τους ένο- χλητικούς πιστωτές σου...

Και θγάζοντας τó χαρτί του με τα τσέχ, υπέγραψε ένα, έξ' χιλιάδων, και τó έδωσε της Νοεμής, προσθέτοντας:

— Είναι ακριβώς όσα σου χρειάζονται.

Ε'.

ΤΟ ΘΛΑΕΓΡΑΦΗΜΑ

Η Νόρα, έκαμε κατά γράμμα, όλα όσα είχαν συμφωνήσει μαζί με τον Γκράχαμ.

Υπεκρίνετο θαυμάσια τη συντηρημένη για τó θάνατο του χημικού.

(Η συνέχεια εις τó προσεχές)

Δραματικό διήγημα της Σουζύ Ματίς

Τό πρόγευμα είχε τελειώσει κι' η μαρκησία ντε Σαιν-Ντυέ πέρασε με τους καλεσμένους της στο κα- πνιστήριο, για να πουν τον κα- φέ. Ο βαρώνος ντ' Ασταράκ άναψε έ- να μεγαλοπρεπές πούρο κι' ενώ η 'Ελέ- νη τούδινε ν' άνάψει, η μαρκησία είπτε στον άνεπιό της:

— Ραούλ, δέν σε κρατώ. Άν θέλεις, πήγαινε να κάνης μία βόλτα στο πάρκο με την 'Ελένη. Παίξτε τένις, κολυμπή- στε στη λίμνη, πηγαίνετε όπου θέλετε...

Μη ξεχνάτε, όμως, ότι στις όκτω πρέπει να είσθε δώ, για φαγητό.

— Ο Ραούλ σηκώνεται άμέσως, λές και περίμενε αυτή την άδεια.

— Η ιδέα σου, είπτε, είναι περίφημη, θεία μου... 'Ελένη, θα έλθεις μαζί μου;

Η 'Ελένη τον ακολουθούσε πρόθυμα και υόλις βγήκαν, η μαρκησία είπτε στο βαρόνο:

— Τί σκέπτεσθε για τον άνεπιό μου. Φίλιππε; Όραίο παιδί, έ; Ίδιος ο άδελ- φός μου, όταν ήταν νέος...

— Πόσων χρονών είναι; ρώτησε ο βα- ρώνος ντ' Ασταράκ.

— Είκοσι πέντε. Έχει κάνει πρώτης τάξεως σπουδές κι' ο πατέρας του τóν προώριξε για τó διπλωματικό κλάδο...

— Δυστυχώς, όμως με τη σημερινή κρίση, δέν μπορεί να κάμη κανείς εκείνο που θέλει... Κι' ο Ραούλ προσελήφθη σε μία μεγάλη εταιρία, ένα τράστ πετρελαίων, όπου του άνοίγεται λαμπρό μέλλον...

— Ά! είπτε ο βαρώνος άναστενάζον- τας... Οι σημερινοί νέοι πρέπει να δου- λήσουν για να ζήσουν... Πού είναι οι δανδήδες της εποχής μας... της εποχής μου... που ζούσαν χωρίς να κάνουν τί- ποτε, τρώγοντας τα εισοδήματά τους και πετώντας τα λεφτά τους από τó παράθυ- ρο... όπως εγώ!

— Έλάτε, φίλε μου, αφήστε αυτές τις μελαγχολικές σκέψεις που δέν σας ταιρι- άζουν καθόλου, είπτε η μαρκησία γελώ- ντας.

— Έχετε δίκιο, άγαπητή μου Έμμα, είπτε ο βαρώνος. Είμαι ένας γέρος έγωί- στης και κλαίγομαι διαρκώς που δέν μπορώ να συγχρονισθώ... ενώ έσείς, με τó θάρρος που σας διακρίνει, νικήσατε τη ζωή και θριαμβεύσατε.

— Τί είδους θριάμβους κατάγγα; Μι- σοκατεστραμμένη μετά τó θάνατο του άν- δρός μου, είχα τó κουράγιο, πρίν τρία χρόνια, να κολήσω τó μέγαρό μου της Λεωφόρου του Δάσους της Βουλώνης και να εγκατασταθώ στα κτήματά μου, προσπαθώντας να κρατήσω με τα δόν- τια την κοινωνική μου θέση...

— Όραίο θάρρος, με την αλήθεια! Να έξοστε πόσο πλάντω...

— Μά έχετε και την 'Ελένη, που σας άγαπάει σαν νάταν αληθινή σας κόρη.

— Η μικρή αυτή είναι χαριτωμένη και τη λατρεύω κυριολεκτικά, όπως έλά- τρενα τη μητέρα της, που ήταν η καλλί- τερή μου φίλη... Τό κορίτσι αυτό είναι πολύ έξυπνο κι' επειδή ξέρει ότι δέν έχει περιουσία, έκανε γερός σπουδές, ώστε να μπορέ έν άνάγκη, να τά θγάλη πέρα μόνη της.

— Έχει δυό διπλώματα, ζωγραφίζει, παίζει πιάνο...

— Και δέχεται σαν σωστή πυργοδέ- σποινα, συνεπλήρωσε ο βαρώνος.

— Μά μη ξεχνάτε, φίλε μου, ότι την άνέθρεψε εξ απαλών ονύχων, είπτε η μαρκησία κορδωμένη σαν γαλαπούλα.

— Όταν πέθαναν οι γονείς της και την πήρα στα χέρια μου ήταν μόλις δέκα έτών...

— Και σήμερα είναι είκοσι δύο... Όλο αυτό τó διάστημα, η 'Ελένη έμεινε κοντά μου... Πότε-πότε πήγαινε στην Κορκική για λίγες μέρες, κοντά στους γονείς τού πατέρα της...

— Όταν πέθανε ο καϊμένος ο άντρας μου, η προστατευόμενη μου ταξίδευε με τη Γκιλέτα, την έτεροθαλή άδελφή τού πατέρα της, ένα είδος τρελ- λόγονας, που τρέχει από λουτρόπολι σε λουτρόπολι... Εύτυχώς που βρέθηκα εγώ και πήρα την 'Ελένη κοντά μου... Είναι τρισευτυχισμένη... την έχω σαν κόρη μου... Τί άλλο θέλει;

— Σκέπτεσαι να την παντρεύεις ρώτη- σε ο βαρώνος.

— Να την παντρεύω; είπτε η μαρκησία

— Να!... Λοιπόν; Είναι γειτόνός μου... έχουν αγοράσει εδώ κοντά έναν πύργο, όπου περνούν όλο τους τó καλο- καίρι, δίνοντας υπέροχες δεξιότητες και λαμπρότητα γκάρντεν-πάρτυ...

— Έχουν μία κόρη, όσο δέν παίρνει γοητευτική!

— Δέν άμφιβάλλω... Πόσα έκατομύ- ρια;

— Δέκα... Και χωριστά τί θα κληρο- νομήσει... Η Σολάνζ είναι μοναχοκόρη.

— Ο βαρώνος χαμογέλασε.

— Και την προσέξτε για τó Ραούλ; ρώτησε.

— Να!... Έχω κάνει πολλές φορές λό- γο για τον άνεπιό μου Λουί-Ρουζώ- Μπαλλύ και φλέγονται από έπιθυμία να τον γνωρίσουν...

— Άλλά τó διαβολόπα- δο δέν έρχεται ποτέ εδώ...

— Αυτή τη φορά η έπιθυμία σας έξε- τελέσθη, άγαπητή μου Έμμα! είπτε ο βαρώνος.

— Έπί τέλους. Και η παρουσίαις θα γίνει άγριο, κατά τη διάρκεια μιας με- γάλης έσπερίδος που δίνουν οι μέλλον- τες συμπέθεροί μου στον πύργο τους...

— Θα έλθετε και σεις φυσικά, γιατί είμα- στε όλοι καλεσμένοι.

— Καί η 'Ελένη; ρώτησε ο βαρώνος.

— Φυσικά θα έλθει κι' η 'Ελένη... εί- ναι στενή φίλη της Σολάνζ... παίζουν συχνά τένις, γκολφ...

— Έχω, όμως, την έντύπωση ότι δέν χανεύονται και πολύ...

— Η 'Ελένη είναι πολύ έπαφιλαιτική... Τέ- λος, άγαπητή μου Φίλιππε, αύριο θα μού πείτε τις έντυπώσεις σας από τη μέλ- λουσα άνειδιά μου.

— Και ο Ραούλ τί λέγει κι' αυτό τó συννεύσιο;

— Ο Ραούλ, δέν έχει ιδέα... θα τού μιλήσω, όμως, προτού πάμε στην έσπερί-...

— Είσαι τρελλός για δέσιμο!

— Δέν... δέν ξέρω... με τó Ραούλ...

δέν αγαπιώνται, μήπως από μικρά παι-διά;

— Η μαρκησία τινάχθηκε σαν να την τσίμπησαν κάπου. Σήκωσε τα χέρια της ψηλά και φώναξε:

— Είσθε τρελλός, Φίλιππε, τρελλός για δέσιμο!... Τί σας ήρθε να φαντα- σθήτε τέτοιο πράγμα; Να παντρεύω τó Ραούλ με την 'Ελένη; Αυτό δέν μπορεί να γίνει ποτέ!...

— Η 'Ελένη προέρχεται από καλή οίκογένεια, δέν μπορώ να πώ, άλλ' έχω άλλες φιλοδοξίες για τόν άνε- πιό μου... Γι' αυτό, άλλωστε, τού έγρα- ψα να περάσει τις διακοπές του εδώ...

— Ά! Ά! είπτε ο βαρώνος.

— Γνωρίζετε τους Ρουζώ-Μπαλλύ; ρώτησε η μαρκησία, μ' έμπιστευτικό τό- νο φωνής.

— Τους περιφίλους άλευροβιομηχά- νους;

— Να!... Λοιπόν; Είναι γειτόνός μου... έχουν αγοράσει εδώ κοντά έναν πύργο, όπου περνούν όλο τους τó καλο- καίρι, δίνοντας υπέροχες δεξιότητες και λαμπρότητα γκάρντεν-πάρτυ...

— Έχουν μία κόρη, όσο δέν παίρνει γοητευτική!

— Δέν άμφιβάλλω... Πόσα έκατομύ- ρια;

— Δέκα... Και χωριστά τί θα κληρο- νομήσει... Η Σολάνζ είναι μοναχοκόρη.

— Ο βαρώνος χαμογέλασε.

— Και την προσέξτε για τó Ραούλ; ρώτησε.

— Να!... Έχω κάνει πολλές φορές λό- γο για τον άνεπιό μου Λουί-Ρουζώ- Μπαλλύ και φλέγονται από έπιθυμία να τον γνωρίσουν...

— Άλλά τó διαβολόπα- δο δέν έρχεται ποτέ εδώ...

— Αυτή τη φορά η έπιθυμία σας έξε- τελέσθη, άγαπητή μου Έμμα! είπτε ο βαρώνος.

— Έπί τέλους. Και η παρουσίαις θα γίνει άγριο, κατά τη διάρκεια μιας με- γάλης έσπερίδος που δίνουν οι μέλλον- τες συμπέθεροί μου στον πύργο τους...

— Θα έλθετε και σεις φυσικά, γιατί είμα- στε όλοι καλεσμένοι.

— Καί η 'Ελένη; ρώτησε ο βαρώνος.

— Φυσικά θα έλθει κι' η 'Ελένη... εί- ναι στενή φίλη της Σολάνζ... παίζουν συχνά τένις, γκολφ...

— Έχω, όμως, την έντύπωση ότι δέν χανεύονται και πολύ...

— Η 'Ελένη είναι πολύ έπαφιλαιτική... Τέ- λος, άγαπητή μου Φίλιππε, αύριο θα μού πείτε τις έντυπώσεις σας από τη μέλ- λουσα άνειδιά μου.

— Και ο Ραούλ τί λέγει κι' αυτό τó συννεύσιο;

— Ο Ραούλ, δέν έχει ιδέα... θα τού μιλήσω, όμως, προτού πάμε στην έσπερί-...

να... είμαι βεβαία ότι θα κάνουν το πιο ταιριαστό ζευγάρι... θα γίνω πάταγος μ' αυτό το γάμο!

—

Με τα χέρια στις τόπιες και σφυρίζοντας, ο Ραούλ πέρασε από το χώλο και βγήκε στη βεράντα, όπου βρήκε την Ελένη καθισμένη σε μία ψάθινη καρέκλα, μ' ένα βιβλίο στο χέρι.

— Καλημέρα, Ελένη. Σηκώθηκες κιόλας;

— Άστεινέσαι, τρεμπέλας; ή ώρα είναι δέκα. Κοιμήθηκες καλά;

— Σπουδαία. Θα παίξουμε τένις;

— Όπως θέλεις. Πάω να πάω τις ρακέτες.

Άλλα δεν έπαιξαν. Με μία βωδή συμφωνία, πέταξαν τις ρακέτες και ξάπλωσαν στον ίσιο μιάς λιτιάς, όπου άρχισαν ν' αναγενώνουν το παιδικό τους αίσθημα.

— Για πές μου, Ελένη, ρώτησε κάποια στιγμή ο Ραούλ. Είσαι εύτυχισμένη εδώ; Γιατί ξέρω πολύ καλά τη θεία μου. 'Ο έγωισμός κι' ή αυταρχικότης της δεν έχουν όρια.

— Πάψε Ραούλ, ή θεία σου είναι πολύ καλή και με θεωρεί σαν κόρη της... Φυσικά, δεν συμφωνούμε σ' όλα τα σημεία, αλλά δεν θαρρείς... Έξ' άλλου, εγώ εργάζομαι πολύ... Μεταφράζω ένα αγγλικό μυθιστόρημα και είμαι εις έπαφην μ' έναν εκδότη...

Ο Ραούλ πήρε τα χέρια της μέσα στα δικά του και της είπε με τρυφερότητα.

— Τώρα που ξανασημαντήκαμε, Ελένη, έλπίζω να βλέπουμε συχνά... Θα έλθης το χειμώνα στο Παρίσι;

— Ίσως... αν εκδοθί το βιβλίο μου.

Ξαφνικά, ο Ραούλ ντέ Βαρέν κατέλαβε ότι άγαπούσε την Ελένη με όλη του την καρδιά και μ' όλες του τις δυνάμεις. Την τράβηξε, λοιπόν, κοντά του και κίνη χωρίς αντίσταση, άφίεργα στην αγκαλιά του.

—

Μένει τας όντων το βράδυ, ή μαρκησία ντέ Σαίν-Ντυ έμενε κλεισμένη στο διαμέρισμά της, βασανίζοντας τη μονιότητα της, τον κομωτή της, τη μανικιουρίστα της, την καμαριέρα της και την Ελένη. Και όταν τέλος παρουσιάσθηκε στην πόρτα του σαλονιού, όπου ο βαρώνος κι' ο Ραούλ, έτοιμοι με τα φράκα τους, περιμέναν κυριετικά, φλυαρώντας για το ένα και για το άλλο, ή μαρκησία έγινε δεκτική με διπλό επιφώνημα θαυμασμού.

— Έμμα, είσθε γοητευτική!

— Θεία μου, είσθε υπέροχη!

Και πράγματι. Η μαρκησία ντέ Σαίν-Ντυ είχε γίνει νεώτερη κατά δέκα χρόνια. Και ή χαρά της από την εντύπωση που προκάλεσε στη γέμισε από ικανοποίηση.

— Φορέσατε, βλέπω θεία μου και το κολλιέ του μαχαργιά! είπε ο Ραούλ, γεμάτος θαυμασμό μπροστά στα πελώρια σμαράγδια, που είχε ή μαρκησία στο λαιμό της.

— Είναι αλήθεια, Έμμα, ότι το κολλιέ αυτό το χάρισε κάποιος Ίνδος πρίγκιψ σε μία προαμμή του μαρκησιού ντέ Σαίν-Ντυ;

— Έχετε, βλέπω, πολύ γερή μνήμη, αγαπητέ μου Φίλιππε, είπε ή μαρκησία. Και όπως ξέρετε, το κολλιέ αυτό δεν το φορώ, παρά μονάχα σ' εξαιρετικές περιπτώσεις, προσέθεσε κιντώντας χαρακτηριστικά τον Ραούλ. Άλλα νά ή Ελένη. Πάμε.

Η Ελένη κατέφθασε με μία άπλη άσπρη τουαλέτα και με μία μάσκα κόπ από λούζο. Στα χείλη της έκτανάτο ένα

θλιβερό χαμόγελο. Η είδησις που της είχε αναγγείλει προηγουμένως ή θεία της, για το συνοικέσιο του Ραούλ, την είχε δυθίσει στην πιο μεγάλη μελαγχολία. Ο Ραούλ το άντελήφθη άμέσως και είπε μέσα του:

— Ταλαίπωρη, Ελένη! Πόσο θα υποφέρη! Η έσπερις αυτή είναι για τη μικρούλα μου άληθινός γολγοθάς!... Αμπορούσα να της πω πόσο τη λατρεύω!...

Και καθώς ή θεία του προχωρούσε με τον βαρώνο, ο Ραούλ πλησίασε την Ελένη και της ψιθύρισε:

— Σ' αγαπώ, Ελένη, άκούς; Ό,τι και νά γίνη, ό,τι κι' αν συμβή, θα γίνης γυναίκα μου. Έχε εμπιστοσύνη σε μένα!

Η Ελένη τον ευχαρίστησε μ' ένα φτωχό χαμόγελο και τα μάτια της βούρκωσαν.

Την ώρα που ή καμαριέρα κατέβαζε τους δίσκους με τα πρωίνα ρουφίματα, άκούσθηκε μία διαπεραστική κραυγή από το διαμέρισμα της μαρκησίας.

— Κυρία, ξέρω ποιός έκλεψε το κολλιέ σας!...

— Το κολλιέ μου!... Μου έκλεψαν το κολλιέ μου!

Η καμαριέρα άφησε τους δίσκους στο χώλο κι' ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες.

— Τι συμβαίνει; Τι είναι, κυρία μαρκησία;

Με τα μάτια βγαλμένα έξω από τις κόγχες, ή κυρία ντέ Σαίν-Ντυ φώναζε:

— Το κολλιέ μου! Μου έκλεψαν το κολλιέ μου με τα σμαράγδια!

Έντρομη ή καμαριέρα έσκυψε κάτω από τα έπιπλα του μπουντουάρ κι' άρχισε να ψάχνη. Έν τω μεταξύ, οι φωνές της μαρκησίας είχαν άναστατώσει όλο το σπίτι και σε λίγο, ή Ελένη, ο Ραούλ κι' ο βαρώνος βρισκόνταν κοντά στη μαρκησία, που τραβούσε τα μαλλιά της και γτυπιόντανε σαν τρελή.

Η Ελένη, που τα μάτια της ήταν κατακόκκινα—δεν είχε κοιμηθί καθόλου—προσπάθησε να καμάρη την κηδεμόνα της.

— Μην τρώτσεθε, θεία μου, της είπε... δεν είναι δυνατόν να έξηφανίσθη το κολλιέ σας... κάπου θα σας έπεσε... το είχατε γδερ βράδυ, όταν επιστρέψαμε από τους Ρουά-Μαλλό;

— Και βέβαια το είχα, είπε ή μαρκησία.

— Μην τρώτσεθε, θεία μου, της είπε... δεν είναι δυνατόν να έξηφανίσθη το κολλιέ σας... κάπου θα σας έπεσε... το είχατε γδερ βράδυ, όταν επιστρέψαμε από τους Ρουά-Μαλλό;

— Και βέβαια το είχα, είπε ή μαρκησία.

— Το είδα κι' εγώ, είπε ο Ραούλ, την ώρα που κατεβαίναμε από το αυτοκίνητο. Το θυμώμαι πολύ καλά. Πάντως,

μην άνησυχίτε, θεία μου. Κάπου θα παρέπεσε. Θα το βρούμε.

Παρ' όλες, όμως, τις έρευνες, το κολλιέ δεν βρέθηκε πουθενά. Και ή μαρκησία, τρελλή από την άπώλωση, τηλεφώνησε στον κ. Ντυροσέ, ό οποίος και κατέφθασε την ίδια μέρα.

—

Για νά κινή τη δουλειά του άνενόλητος ό έν λόγω άστυνομικός, παρακάλεσε τη μαρκησία νά διοργανώση μία μικρή έκδρομή, για νά φύγουν όλοι από την έπαυλη. Έτσι, όταν κατά τας έφτά το βράδυ, οι έκδρομοις επέστρεψαν, ό Ντυροσέ κλεισθήκε με τη μαρκησία στο γραφείο της και της είπε, με ύφος θριαμβευτικό:

— Κυρία, μαρκησία, ξέρω ποιός έκλεψε το κολλιέ σας!

— Αλήθεια; τον άνακαλύψατε; ρώτησε ή κυρία ντέ Σαίν-Ντυ τρελλή από τη χαρά της. Και ποιός είναι;

— Η προστατευομένη σας, κυρία... ή δεσποινίς Ελένη Άλεριά!

Η μαρκησία σωριάστηκε στο κάθισμά της.

— Άλλά δεν είναι δυνατόν! έκράυγασε... Η κατηγορία αυτή δεν μπορεί νά σταθή, κύριε Ντυροσέ... Το κορίτσι αυτό το μεγάλωσα στα χέρια μου... Το θεωρώ σαν κόρη μου... Τι άποδείξεις έχειτε;

Ο Ντυροσέ, γεμάτος δυσφορία, άπήντησε:

— Θα σας εκθέσω τα πράγματα, κυρία μαρκησία και θα κρίνετε μόνη σας. Κυριάζετε αυτό το γράμμα που έστειλε ή προστατευομένη σας στην κυρία Γκιλέτα Άλεριά, στην Άλεξάνδρεια και το όποιον επέστρεψε, διότι ή έν λόγω κυρία είχε φύγει από την Αίγυπτο.

» Αγαπητή μου θεία, έγραψε ή Ελένη, είμαι τρελλή από τη θλίψη μου! Τί συνέβη λοιπόν; Το λακωνικό σου γράμμα με άνεστάτωσε κυριολεκτικώς. Ξέρεις καλά ότι θα κάνω το πάν για νά σε διευκολύνω, αλλά πού θέλεις να βρω τις διακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα που μου ζητάς; Και αν ακόμα πωλήσω τα μπιζού της μητέρας μου, πάλι δεν θα μπορέσω νά συγκεντρώσω αυτό το ποσό... Είναι τρομερό! Έπαίξεις πάλι στο μπακαρά! Δεν έχω το θάρρος νά σε μαλώσω...»

— Είναι φριχτό!... ψιθύρισε ή μαρκησία ντέ Σαίν-Ντυ, μόλις διάβασε αυτό το γράμμα. Αυτή ή Γκιλέτα είναι ενα τέρας!

— Νά και το δεύτερο γράμμα, είπε ο άστυνομικός. Το έγραψε σήμερα το πρωί ή δεσποινίς, αλλά δεν πρόλαβε νά το στείλη. Το βρήκα κι' αυτό μαζί με το άλλο, στο συρτάρι του γραφείου της.

Η μαρκησία πήρε το γράμμα και το διάβασε:

» Αγαπητή μου θεία, στενοχωρήθηκα πολύ που το γράμμα μου δεν σε πρόλαβε στην Άλεξάνδρεια... Έλπίζω αυτό μου το γράμμα νά σε βρή στη Μασσαλία, όπου θάφθασες ήδη. Το ποσό που μου ζήτησες θα τώ έχω συγκεντρώσει μέχρι του Οκτωβρίου που λήγει το γραμματίό σου... θα χρειασθί, όμως, νά πεταχθώ μέντοι το Παρίσι για δύο-τρεις μέρες...»

Το γράμμα ξέφυγε από τα χέρια της μαρκησίας.

— Είναι δυνατόν; ψιθύρισε... Η Ελένη!... Η κόρη μου!

Ο άστυνομικός έκυρβε με δυσκολία την ικανοποίησή του για την έπιτυχία που κατήγαγε.

— Τί σκέπτεσθε, λοιπόν; ρώτησε τη μαρκησία. Τα δύο αυτά γράμματα δεν είναι άκεκα ένοχοποιείται;

— Φταίει αυτή ή Γκιλέτα! είπε με

θυμό ή μαρκησία... Η ξαναμωραμένη αυτή γερή χάνει τα μαλλοκέφαλά της στα καζίνα κι' ύστερα έξωθει την άνηψιά της στο έγκλημα... Κι' αυτή ή άχάριστη... που την έχω σαν παιδί μου... άγαπάει περισσότερο την έκφυλη αυτή γερή και γίνεται κλέφτρα προς χάρη της!... Ό! Τί φειδί έκρυβα στον κόρφο μου! Κύριε Ντυροσέ, είδοποιείστε την σάς παρακαλώ νά έλθη...

Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ή Ελένη έμπαινε μέσα στο γραφείο.

— Με ζητήσατε, θεία μου; ρώτησε. Άλλά μόλις είδε στο τραπέζι τα δύο γράμματα, έγκλωμισε και ψιθύρισε, μόλις συγκρατούσα το θυμό της:

— Τί σημαίνει αυτό; Ποιός έτόλμησε; Αυτό σημαίνει ότι τα ξέρω όλα, Ελένη... δός μου πάλι το κολλιέ και θα σε συγχωρήσω... ξέρω ότι αυτό που ξαναβες, τα τόλμησες σε μία στιγμή τρελλή, για νά σώσης τη θεία σου που την μισώ...

Η Ελένη κούταξε τη θεία της έκπληκτη.

— Τι λέτε; φώναξε. Τί τομάτε και λέτε; Έγώ έκλεψα το κολλιέ σας; Άλλ' αυτό είναι άτιμία! Και τό λέτε σεις, που σάς θεωρώ σαν μητέρα μου!

Τα γράμματα αυτά άποτελούν άλλησ απίδειξη... Πού θάβρισκες τις διακόσιες πενήντα χιλιάδες;... Έλα, όμολόγησε και δός μου το κολλιέ... άκούς; Ό!

» Αν ήξερα ότι μεγάλωσα μία όχιά! Σηριγγώνη στον τοίχο για νά μη πέση, ή Ελένη άπήντησε:

— Μά δεν το έχω εγώ το κολλιέ σας, σας το όρμίζωμαι στη μνήμη των γονέων μου!... Ήθελα νά πάω στο Παρίσι, νά μιλήσω με τον εκδότη μου, για νά μου δώση την άπολειστικότητα των μεταφράσεων των έργων ένδς Άγγλου συγγραφέως και ήλιπξ μαζί με τα κοσμηματα της μητέρας μου νά συγκεντρώσω το ποσό...

— Όστε δεν όμολογείς;

— Δεν έγω νά όμολογήσω τίποτε! Τότε ή μαρκησία, έκτός έαυτής ούρλιαζε:

— Φύγε! Γκεμίσου από μπροστά μου! Σε διώχνω!... Δεν θα σε καταγγείλω, για νά μη γίνη σκάνδαλο και για νά μη κηλιδώσω τη μνήμη της μητέρας σου που την είχα σαν αδελφή μου... Φύγε, όμως... Νά μη σε ξαναδώ!...

Η Ελένη άρχισε νά κλαίη.

— Θεία μου, είπε, θα μετανοιώσετε γι' αυτό που κάνετε. Φεύγω άμέσως, δόστε διαταγή στο σωφέρ νά με πάη ως το Μολυνο, νά πάρω το τραίνο για το Παρίσι... κι' έλατε νά ψάξετε στη βαλίτσα μου... θα όητε ότι δεν τώ έχω το κολλιέ σας...

Η μαρκησία σήκωσε τους ώμους.

— Αν μετανοιώσης, Ελένη, τηλεφώνησέ μου... το κολλιέ αυτό δεν θα μπορέσης νά το πωλήσης... οι κλεπταποδόχοι κινδυνεύουν νά πάνε φυλακή!

Άλλ' ή Ελένη δεν τάκουσε αυτά τα τελευταία λόγια. Είχε φύγει, κτυπώντας με θυμό την πόρτα...

Ο Ραούλ, βλέποντας την Ελένη νά κατεβαίνει στο χώλο με κοστούμι τζιν-διού και με μία βαλίτσα στο χέρι, ξαφνιασθήκε.

— Τί συμβαίνει, Ελένη; Πού πάς;

— Ραούλ!... αγαπημένα μου, Ραούλ!... είναι φοβερό!... Το κολλιέ!... Η θεία με κατηγορεί ότι το έκλεψα εγώ!... Μ' έδιωξε!... Και όμως, είμαι άθώα, Ραούλ!... Με πιστεύεις, δεν είναι έτσι;

— Μά τρελλάθηκες, λοιπόν, ή θεία μου; φώναξε ο Ραούλ, κατάχλωμος από άσπρόν ή του... Δεν πρέπει νά φύγης!... Ελένη!... Μείνε... σε διατάσσω νά μείνης... θα πάω νά μιλήσω της θείας Έμμας...

— Όχι... όχι, Ραούλ... πρέπει νά φύγω...

— Τότε θα φύγω κι' εγώ μαζί σου...

— Μείνε, Ραούλ... δεν είναι σωστό...

— Και σύ... πού θα πάς;

— Στο Παρίσι...

— Νά πές στη μητέρα μου... ή μάλλον... νά, πάρε το κλειδί του διαμερίσματος μου και μείνε εκεί... θα είναι καλύτερα από το ξενοδοχείο... Μένω στο μπουλβάρ Μαρτενί... Έγώ θα επιστρέψω στο Παρίσι την άλλην βδομάδα και θα έγκατασταθώ στο σπίτι του πατέρα μου, μέχρις ότου τακτοποιηθής.

Η Ελένη πήρε το κλειδί.

— Ευχαριστώ, Ραούλ... νάξερεις τί καλό μου κάνεις με την εμπιστοσύνη που μου δείχνεις...

— Δεν θέλεις νά σε συνοδεύσω μέχρι το σταθμό;

— Όχι, Ραούλ... θα πάω μόνη μου... Όρεθούρ...

— Όρεθούρ, αγάπη μου...

Παρ' όλη την έπιθυμία του νά επιστρέψη στο Παρίσι, ο Ραούλ δεν τό άπεφά-

— Φύγε από δω!... Σε διώχνω!...

σιζε. Κάτι τον κρατούσε στην έπαυλη της θείας του... Τί ήταν αυτό το κατί; Όχι αυτός το γνώριζε... Και ο βαρώνος επίσης δεν έφαινε... Οι μέρες περνούσαν μονότονες, άνιαρες, φριχτές... Και ο Ραούλ, για νά σκοτώνη την ανία του έπαινε ένα βιβλίο και πήγαινε στην όχη της λίμνης, όπου περνούσε ώρες όλόκληρες, πότε διαβάζοντας και πότε όνειροπαλώντας, κάτω από τον ίσιο μιάς λιτιάς...

Έκαινο το πρωί, καθώς ο Ραούλ έρέμβανε στην αγαπημένη του φαλιά, έχοντας το νου του στην Ελένη, είδε το βαρόνο νά βαδίζει κατά μήκος της όχθης, μ' ένα μακρύ καλάμι στο χέρι. Περαιτέρω ο νέος παρακολούθησε τις παρθένες κινήσεις του γέροντος άριστοκράτου. Ο βαρώνος ντέ Άσταράκ στάθηκε στη είςά μιάς λιτιάς κι' ύστερα μέτρησε δέκα βήματα κατά μήκος της όχθης. Κατόπιν έβήθισε το καλάμι του μέσα στο νερό, σαν νάψαχνε νά βρή κάτι. Η μανούβρα αυτή κράτησε ίσαμ' ένα τέταρτο της ώρας κατά το διάστημα του οποίου ο βαρώνος κούταζε το γέροντα του, λές και φοβότανε μήπως τον τήλ κινείσει. Τέλος, έφυγε, παίρνοντας μαζί του το καλάμι.

Περαιτέρω ο Ραούλ, μόλις είδε ότι έφυγε ο βαρώνος, έτρεξε στην όχθη, πέταξε τα ρούχα του—φορούσε το μαγιό του από μέσα—κι' έκανε μία μεγάλη δου-

τιά, για νά δη τί έψαχνε νά βρή ό ντ' Άσταράκ.

Η πρώτη δουτιά δεν έφερε κανένα άποτέλεσμα. Στη δεύτερη, όμως, δουτιά, ο Ραούλ στάθηκε τυχερότερος. Τά χέρια του έπιασαν ένα κουρέλι που έμοιαζε με δέμα. Το άρταξε, ανέβηκε στην επιφάνεια και... μέσα σ' ένα μαγνίλι που είχε το μονογράμμα του βαρώνου ντ' Άσταράκ, βρισκότανε το κολλιέ της μαρκησίας ντέ Σαίν-Ντυ!

— Μήπως όνειρεύομαι; ψιθύρισε ο Ραούλ έμβρόντης...δεν είναι δυνατόν... όστε ο βαρώνος τώκλειψε το κολλιέ... και άφησε νά κατηγορηθί ή Ελένη!... άλλ' αυτό είναι τερατώδες!

Χωρίς νά χάση έτρεξε στη θεία του, της έδειξε το κολλιέ, της είπε τα του βαρώνου και την άφησε νά βγάλη μόνη της συμπέρασμα.

Η μαρκησία μ' όλη τη χαρά που δοκίμασε ξαναβρίσκοντας το κολλιέ της, δεν μπόρεσε νά μη θυμηθί την άδικία που έκανε στην Ελένη. Και άφου έμεινε σιωπηλή με τον άνειμό της, νά μη μιλήσουν καθόλου στο βαρόνο και νά του άναγγείλουν άπλως ότι το κολλιέ βρέθηκε μέσα στο ντουλάπι της, ρώτησε το Ραούλ.

— Και τώρα, κατεροαράχο, τί θέλεις ό άνταμοιόη; Γιατί δικαιοῦσαι, φυσικά, μία μεγάλη αμοιβή για την ύπηρεσία που μου προσέφερες.

Ο Ραούλ κοκκίνισε και χαμήλωσε το κεφάλι.

— Δεν τό ξέρετε, θεία μου; ψιθύρισε δειλά.

Η μαρκησία χαμογέλασε, Ύστερα πήρε τον Ραούλ στην αγκαλιά της, τον φίλησε και είπε:

— Τηλεγράφησε άμέσως στην Ελένη νά έλθη... Η μάλλον πάρε την στο τηλέφωνο... πές της ότι της έχω συγγνώμη κι' ότι της προσφέρω ως χαμηλόν έδωρον ένα τσάκ διακοσίων πενήντα χιλιάδων σφράγιων για νά τό στείλη στη θεία της.

— Είναι ένας άγγελος θεία μου, ήταν ή άπάντησ του Ραούλ.

Κι' ό έρωτευμένος νέος έτρεξε στο τηλέφωνο.

Τρεις μέρες αργότερα, ή Ελένη επέστρεψε στην έπαυλη της μαρκησίας ντέ Σαίν-Ντυ, όπου την άμένανε ή πιο συγκινητική αποκατάσταση. Η κηδεμόνα της την άγκάλιασε κλαίοντας και την παρακαλούσε νά τη συγχωρήση για τό κακό που της έκανε. Ο βαρώνος ντ' Άσταράκ τη συνελάλη για την ψυχραιμία με την οποία δέχθηκε τις προσβολές της θείας της και ο Ραούλ τη φίλησε χωρίς νά της πη τίποτε.

Οι άραβώνες των δύο νέων έσπράσθησαν μ' εξαιρετική λαμπρότητα. Μονάχα οι βαδύλιντοι μολονάδες δεν είχαν προσληθί στην έσπερίδα που είχε διοργανώσει ή μαρκησία ντέ Σαίν-Ντυ, προς τιμήν του νεαρού ζευγαριού. Και όταν ή θεία του Ραούλ προσέφερε στην Ελένη το κολλιέ με τα σμαράγδια, όλος ο κόσμος συνεκινήθη από την ευγενική και μεγαλόπρεπη αυτή χειρονομία της μαρκησίας.

Στο βαρόνο ντ' Άσταράκ δεν έγινε ποτέ ο παραμικρός όπαινωμός για την κλοπή του περιδέραιου. Κι' ένώ ή δυστυχής άπορούσα για την άπερασθήκη αυτή έκδοση της περιπετειάς του, ο Ραούλ και ή Ελένη τον έμακάριζαν, γιατί αν δεν διάπραττε την εύλογημένη αυτή κλοπή, άσφαλώς ή ένωσις των θα ήτο προβληματική...

ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ

Και λίγη όδόνη...

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

Τον περασμένο Αύγουστο οι θεατρικοί κύκλοι έδλεπαν συχνά να σταματάη κατά το βράδυ, μια κομψή κούρσα από το θέατρον Σαμαρτζή. Κάποιος κύριος κατέβαινε, έπαιρνε τις αδελφές Βέμπο και έξηφάνιζετο με αυτές για μια, δυό ώρες. Ύστερα από τρεις μέρες αι άδελφές Βέμπο, έφευγαν και μ' έναν άλλον μεσόκοπον και γνωστόν κύριον, τον συγγραφέα των «Αραβωνισμάτων» Δημήτρη Μπόγρη.

Τί να συνέβαινε άραγε; Πολλά έλέγοντο... Ένας, είπε, ότι αι Βέμπο, άπεφάνισαν ν' απαχθούν όμαδικώς έτσι... να θιαστρονικό ντόρο. Ένας άλλος, καλά πληροφορημένος, ήλθε κάποιο βράδυ και άνήγγειλε εις τον έκπληκτον θίασον ότι ο Μπόγρης γράφει τραγωδίαν και πως εξέλεξε για πρωταγωνίστριαν την Σοφίαν Βέμπο. Ένας άλλος...

Άλλά ή μπόμπα έσκασε ύστερα από λίγες μέρες.

Ο Μπόγρης έγραφε σενάριο για τ' άηδόνι του μουσικού μας θεάτρον, την Σοφία, και ο μυστηριώδης άγνωστος με την ωραία κούρσα που κάθε βράδυ έπαιρνε τις δυό αδελφές και έξηφάνιζετο για μια δυό ώρες δεν ήταν άλλος παρά ο Αιγύπτιος σκηνοθέτης κ. Τόγκο Μιζράχη εις τα «στούντιο» του οποίου έγυρίσθη και ή ταινία που πρόκειται σε λίγο να δούν οι Άθηναίοι.

Γιατί ή ταινία έγυρίσθη πραγματικά εις την Αίγυπτον, τον περασμένον Δεκέμβριον μαζί με τον κ. Φιλίππιδην, Πλέσαν, Σαμαρτζήν, Τούλα Μιζαντζή, Άλίκη Βέμπο και μίαν μικράν πρωταγωνίστριαν, ή όποία άσφαλώς θα κατακτήση με το ταλέντο της, τους Άθηναίους, την χαριτωμένην Νέλλυ.

Η μικρούλα αυτή Νέλλυ χορεύει επίσης θαυμάσια, όμιλει τρεις τέσσαρες γλώσσες και είναι από την μητέρα της Έλληνίς. Ο διακάης της πόθος είναι να γνωρίση τας άφρονες του προσκήνιου. Ί-

σως, την χειροκροτήσουν οι Άθηναίοι κατά το έφετεινό καλοκαίρι από την Μάνδρα του Άττίκ.

Η Βέμπο, ή όποία και την ανέκάλυψε, κατώρθωσε ήδη να πείση την μητέρα της να έμπιστευή το κορίτσι της... στον Άττίκ. Άς έλπίσουμε πως δεν θα μετανόηση!...

Για το γύρισμα της νέας αυτής ελληνικής ταινίας έγχειρίσθη ένας όλόκληρος μήνας κατά την σκηνοθεσίαν δε παρίστατο και ο κ. Δημ. Μπόγρης όστις είχε μεταβή, μετά των άλλων ήθοποιών εις Αίγυπτον.

Η υπόθεσις του έργου, όπως είχε την καλωσύνην να μάς πη ό κ. Δημ. Μπόγρης, είναι μία ήθογραφία και έκτολίσσεται εις την Θεσσαλίαν. Άς σημειωθή ότι όλοι οι πρωταγωνισταί του έργου, μαζί με τον συγγραφέα κ. Μπόγρη και τον σκηνοθέτην κ. Μιζράχη, έστράφηζαν άρκετάς σκηνάς εις τα Μετέωρα, τα Τέμπη, ως και εις το άγρόκτημα του κ. Άρσενίδη, παρά την Λάρισσαν.

Ο γνωστός μουσικοσυνθέτης κ. Κώστας Γιαννίδης έτόνισε ώραιότατα τραγούδια για την Σοφία επί στίχων του κ. Σαββίδη. Και μία άκόμη λεπτομέρεια, ο' ακούσουμε τον Φιλίππιδη και την Βέ-

μπο φυσικά σε δημοτικά τραγούδια.

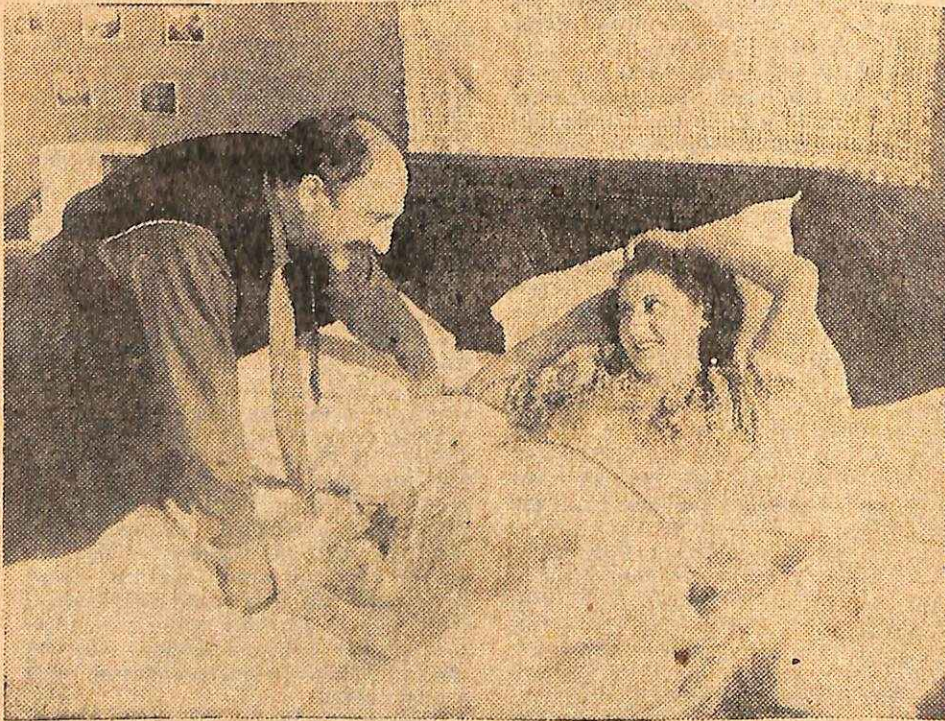
Εις την νέαν αυτήν ταινίαν ή όποία φαίνεται να είναι ή πρώτη σοβαρή ελληνική προσπάθεια για τον κινηματογράφο, παίζουν και πλήθος άλλων καλλιτεχνών. Έστρατολογήθησαν από το καλλιτεχνικόν τμήμα του Συλλόγου των Δωδεκανησίων της Άλεξανδρείας.

Ο τίτλος τηρείται ακόμα μυστικός. Έν τούτοις κατορθώσαμε ν' άποσπάσουμε από τον κ. Μπόγρην τα εξής άναφορικά με τον τίτλον της ταινίας.

«Τί τα θέλετε! Ποτέ μου δεν κατορθώνω να βρίσκω τίτλους έμπορικούς για τα έργα μου. Συνήθως μου τους βρίσκουν οι ήθοποιοι. Εγώ έπρότεινα εις τον κ. Τόγκο Μιζράχη ν' ονομάση το έργο «Ύστερα από την μπόρα» ή «Η μπόρα πέρασε». Ο κ. Κουρουνιώτης όμως της Κινηματογραφικής Ένώσεως διαφωνεί. Θέλει ως τίτλον «Η προσφυγοπούλα». Νομίζω πως κάπου εκεί θα σταφίη».

Όπως κι' αν έχη είτε με τίτλον «Η προσφυγοπούλα», ή «Ύστερα από την μπόρα», αναμένουμεν όλοι με άνοσημονησίαν την νέαν ελληνικήν ταινίαν διά ν' άποπλύνη, όπως το πιστεύομεν... ή μαρτίας παλαιών...

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

Η Σοφία Βέμπο και ο Μάνος Φιλίππιδης σε μια σκηνή του κινηματογραφικού έργου που έγυρίσθη στην Αίγυπτο, με σενάριο του συγγραφέα μας κ. Δημ. Μπόγρη.

ΠΑΡΑΘΕΚΗΝΙΑ

ΠΡΕΜΙΕΡΕΣ

Αυτή την εβδομάδα χαλάει ο κόσμος άπό πρεμιέρες.

Όλα τ' Άθηναικά θέατρα σχεδόν αντικαθιστούν τα άποκρητικά έργα τους με σαρακοσιανά.

Η σαρακοστή ως γνωστόν είναι μία άπ' τις καλύτερες κι' άπ' τις πειο προσδοφόμενες, θεατρικές έποχές και φυσικά όλοι οι θίασοι θέλουν να βρεθούν με καινούργιο έργο, για να μη χάσουν την εύνοια.

— — —
ΜΑΡΙΚΑ

Και πρώτα - πρώτα ο θίασος της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη αναβιβάζει, αν δεν άνέβασε ήδη, το «Κάτω πάτωμα» μία χαριτωμένη κομεντί που θα κρατήση άσφαλώς επί πολυ το πρόγραμμα του θεάτρον.

— — —
ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Την Παρασκευή έχει πρεμιέρα ο Άργυρόπουλος.

— Επίσης την Παρασκευή ο θίασος Μηλιάδη — Κυριακού επανερχόμενος εις το «Κεντρικόν» άρχίζει τας παραστάσεις του με την νέαν επιθεώρηση των κ. κ. Άσσημακοπούλου — Συλβίου ή «Καπριτσόζα» με μουσική του κ. Μ. Κατριδάνου.

«INTEAL»

Το Σάββατο άλλη πρεμιέρα στο θέατρον Άντεάλ.

Ο άγαπητότατος στο Άθηναικόν κοινόν θίασος των κ. κ. Κοκκίνη — Μαυρέα, αναβιβάζει μία ώραιότατη μουσική ήθογραφία με τίτλον «Άλήτης πολυτελείας». Την μουσική της έν λόγω ήθογραφίας έγραψε ο γνωστός συνθέτης κ. Χρ. Χαϊρόπουλος.

— — —
«MONTIAL»

Ο θίασος του κ. Μακέδου (Έπιχειρήσεις «Μοντιάλ»), δεν θ' αλλάξη έργο δεδομένου ότι ή ήδη παιζομένη επιθεώρησις «Μιντινέττα» δεν έχει παρά λίγες μέρες πού άνέβηκε. Έπειδή μάλιστα ή «Μιντινέττα» έχει μία σχετική επιτυχία, ο τότε άγαπητός εις τους συγγραφείς και ήθοποιούς θιασάρχης κ. Μακέδος σκέπτεται να την διατηρήση καθ' όλην την σαρακοστή.

— — —
ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΗ

Αυτός είναι ο τίτλος της νέας σατυρικής «Φανταζιόν» των κ. κ. Δ. Κ. Εθαγγελίδη — Άλ. Σακελλαρίου που αναβιβάζει την Παρασκευή επανερχόμενος εις το θέ-

ατρον της όδοϋ Ιπποκράτους ο θίασος Β. Άργυροπούλου.

Η υπόθεσις του έργου είναι πολυ περιέργη. Ένθ οι γήινοι άνθρωποι παιδεύονται χρόνια τώρα για να βρουν το μυστικόν της άποστολής μιας ρουκέτας στον Άρη, οι Άρειανοί τους προλαμβάνουν. Κι' έρχεται αιφνιδίως εις τούς Κακοσάσις ο Άνθρωπος από τον Άρη! Το τί επακολουθεί, συγγραφείς και θίασος το κρατούν μυστικό. Συμβαίνουν όμως καταπληκτικά άπρόοπτα, σπαρταριστές σκηνές, και περιέργη ατμόσφαιρα που κρατούν άμείωτον το ενδιαφέρον του θεατοϋ ως το φινάλε του επιλόγου.

Το έργον έχει άκόμη και άρκετές τρυφές σκηνές που με την αισθηματικότητά τους και τη λεπτότητά τους συγκεράζουν την κομική γραμμή της υπόθεσεως.

Ο Άργυρόπουλος δημιουργεί έναν περίφημο τύπο στον ρόλο του Άνθρώπου από τον Άρη.

Όσοι παρηκολούθησαν πρόσθετες μιλούν με πραγματικό ενθουσιασμό για το νέο αυτό ελληνικό έργο, με ταξυ δε αυτών συγκαταλέγεται και ο κ. Τίμος Μωραϊτίνης, ο όποιος είπε ότι ο Άνθρωπος από τον Άρη, είναι ένα έργο χαριτωμένο, εύφύεστατο και άσφαλώς θα σημειώση θριαμβευτική επιτυχία. Οι θεατρικοί και φιλολογικοί κύκλοι περιμένουν την πρεμιέρα με ζωηρότατο ενδιαφέρον.

Σκέψεις

— Μία από τις μεγαλειότερες δυσφορίες της ζωής είναι ότι τα νεύρα γελούν χωρίς καμμία άφορμή, όπως ο ήλιος διαρίζει το φώς του, χωρίς να παίρνη τίποτε.

— Δεν υπάρχουν καλοί και κακοί οίωνοι. Η τύχη ποτέ δεν προσιδοποιεί. Δεν πέφτει σε τέτοιο σφάλμα, γιατί είναι πολυ σοφή και συγχρόνως πολυ σκληρή.

— Η ήλικία των 35 χρόνων φαίνεται πως είναι πολυ έλκυστική. Η κοινωνία του Λονδίνου π. χ. είναι γεμάτη από γυναίκες οι όποιες άπεφάνισαν να μαινούν όδιστικά στα τριανταπέντε.

Η Άλίκη Βέμπο, ή Τούλα Μιζαντζή και ο ντιέρ κ. Σαμαρτζής σε μια άλλη σκηνή του φίλμ «Η Προσφυγοπούλα» που έγυρίσθη στην Αίγυπτο.

Ο Παρασκευάς

(Συνέχεια εκ της 17ης σελίδας)

—Μά κάτι είπατε...
—Νά... πώς έχετε δική, έλεγα.
Θάχω πυρετό.

—Δέν σάς τό λέω εγώ; Βάλτε τὰ χεῖλιά σας στό κούτελό μου γιά νά καταλάβετε πόσο ζεστός εἶστε.
—Ο Παρασκευάς σάν ὑπνωτισμένος τήν πλοίασε καί τοποθέτησε τὰ χεῖλιά του μετά μεγάλη προσοχή στό μέτωπό της καί ἀκριβῶς ἐκεῖ πού ἀρχίζε τὸ τριγωνό μέρος τῆς κεφαλῆς. Ἐμέθυσε ὁ Παρασκευάς... Τὰ γονατὰ του τρῖκλιζαν ἀλλά τὰ χεῖλιά του δέν ξεκολλοῦσαν.

—Βλέπετε;

—Βλέπω... Βλέπω...

Καί ἀξάφιν — ποῖος εἶδε τὸν Θεό καί δέν τὸν ἐφοβήθηκε — ἡ πόρτα ἀνοίγει μετά πατάθουν καί ἐμφανίζεται ἑξάλλη ἀπὸ ἀγανάκτηση ἡ κυρὰ - Θανάσσινα...

—Μωρήτη...

Μαριμάρωσε ὁ Παρασκευάς. Ἐκάνε πὺξ μαριμάρωσε καί ἡ Πιπίτσα.
—Μωρήτη... Τί κάνεις μωρή ἐδῶ; Γι' αὐτὸ σκοτώνεσαι, μωρή, κάθε πρωὶ νὰ φέρνεις τοῦ λόγου σου καφέδες καί γλυκά; ἔ;
—Μὴ μιλάς ἔτσι μακά... Ὁ κ. Παρασκευάς δέν εἶναι ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους πού ἔχουν κακοὺς σκοπούς.

—Δέν εἶμαι... συμφώνησε ὁ δυστυχῆς Παρασκευάς... Δέν εἶμαι!...

—Ὁ κύριος Παρασκευάς εἶναι τίμιος κι' εἶναι παιδί μ' αἰσθήματα... Δέν εἶναι ἔτσι κύριε Παρασκευά;

Ὁ Παρασκευάς δέν κατάλαβε τίποτα. Ἐλαβε ὅμως τὸν λόγο ἡ κυρὰ - Θανάσσινα.

—Α... ἀφοῦ εἶναι ἔτσι τὸ ποῦμα ἀλλάζει... Γιατί δέν μοῦ τῶλεγε πὺξ ἔχετε αἰσθήματα μὲ τὸν κύριο...

—Ὅριστε; ἐπιθύρισε ὁ Παρασκευάς.

—Πότε παιδί μου, συνένισε ἡ κυρὰ - Θανάσσινα ὑπολογίζεις γιά τοὺς γάμους;...

—Ποῖο;

—Γιὰ τὸ γάμο λέω... Ἀφοῦ ἔχεις ἐκτεθῆ ἔτσι μὲ τὴ Πιπίτσα μου δέν πιστεύω νὰ μὴ σκέπτεσαι γάμο;

—Ποῖος; ρώτησε ἑξάλλος ὁ Παρασκευάς.

—Ἐσὺ παιδί μου.

—Ἐγὼ δέν παντρεύομαι... Εἶμαι μικρός ἀκόμα...

Ἡ κυρὰ Θανάσσινα ἔμπηξε τὰ κλάματα...

—Παληνάρωπε... Μὲ βρήκες χήρα γυναῖκα, ἀπροστάτευτη, μοῦ τὴν ξεμουάλισες, μοῦ τὴν ἀτίμασες... Καί τώρα τὴν ἀφίνεις, ἀκαρδὰ... Τὴν ἀφίνεις σκληρῶς ἀντρα;... Τί θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ κορίτσι χωρὶς ἑμένα; Τί θὰ γίνῃ πού σὲ ἀγαπᾷ τὸ αἰοιορ;...

Ἡ Πιπίτσα ἔμπηξε κι' αὐτὴ τὰ κλάματα.

—Ἄστον, καλὲ μοιά... Μὴ τοῦ μιλάς ἔτσι... Μὴ σὲ νοιάζει τί θὰ γίνω... Καλὸνὸνα θὰ μῶ... Ὁ αὐτοκτονήσω... Ὁ θὰ πάρω τὰ μάτια μου νὰ φύγω...

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖο ἔμπηξε τὰ κλάματα καί ὁ Παρασκευάς. Ἡ Πιπίτσα ἔπρεσε εἰς τὴν ἀγκάλη του. Ἡ μητέρα της τοὺς ἔδωσε τὴν εὐχή της καί ὤρισε κι' ὅλας τὴν ἡμέρα τὸν ἐπιστήμιον ἀρραβώνων.

Κι' ἔτσι ὁ Παρασκευάς βρέθηκε ἀρραβωνιασμένος.

ΑΛ. ΣΑΚ.

Νὰ τὶς βλέπης ἀπὸ μακριὰ

Ἔνα διηγηματάκι τοῦ Μ. ΡΟΜΠΙΝΤΟΝ

Τὸ παλὸν κατὰστημα τοῦ γέρο-Κλήμη τοῦ φωτογράφου ἦταν χωμένο ἀνάμεσα στὶς κομπῆς διτρίνες ἑνὸς κούρεϊου κι' ἑνὸς ἀλάντοπωλείου. Φαινότανε ἀληθινὰ ἕνα πολὺ παρᾶξενο μαγαζὶ μέσ' στὸν κομπὸν αὐτὸ δρόμο... Ἐμπαινε ἀπὸ ἕνα μακρινὸ διάδρομο σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου τὸ φῶς, τὸ σκοτάδι κι' ἡ σκὴν ἦσαν ἀναισθημένα.

Ὁ γέρο-Κλήμης δούλευε κἀνόντας κυρίως ἐμφανίσεις κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ τακτικῶν πελάτας του ἦταν ἕνας νέος, ὁ Τζοβάνι, πού συχνὰ πῆγαινε καί ἀγόραζε φωτογραφίες μιᾶς περιήγησῃς ἡθοποιοῦ τῶν κινηματογράφων, μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ νέος αὐτός, πού μόλις ἦταν δεκάοχτώ χρονῶν, ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος.

Μὲ τὶς φωτογραφίες αὐτὲς εἶχε τὴ μαγία νὰ γεμίξῃ ὁ Τζοβάνι τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου του καί νὰ κάθεται νὰ τὶς κοιτάξῃ ὥρες. Οἱ φίλοι του γελοῦσαν μὲ τὸν πλατωνικὸ αὐτὸν ἔρωτα του καί περισσότερο ἀπὸ ὅλους τὸν πείραζε ἡ Λίνα. Δέν τῆς ἄρεσαν διόλου τὰ ρωμαντικά μαλλιά τῆς ἡθοποιοῦ, οἱ χτένες πού φοροῦσε, τὰ κοσμήματα, πού ἦταν φορτωμένη καὶ οἱ πόδες της.

Ὅταν ὅμως τὸ θράδυ γύριζε στὸ δωμάτιό της δυὸ δάκρυα ἔπεφταν ἀπὸ τὶς ἄκρες τῶν ματιῶν της. Καί τότε στεκότανε μπρὸς στὸν καθρέφτη, κοιτάζοντας κι' ἔπαιρνε διάφορες πόζες, πού μοιάζανε μὲ τὶς πόζες τῆς θεατρίνας. Ἐπειτα κουρασμένη—ἦτανε δὲ μόλις δεκάοχτὰ χρονῶν—ἔπεφτε στὸ κρεβάτι της κι' ἀποκοιμιότανε.

ΝΕΟΙ
ΠΟΙΗΤΑΙ

Στὸ μακρινὸ ταξίδι μᾶς

Στὸ μακρινὸ κι' ἀγύριστο ταξίδι, (πού θὰ πᾶμε, πρέπει, φτωχούλα μου ψυχῇ, γιὰ συνοδοὺς μας νάχουμε κάποιες (καλὲς μας πράξεις νὰ μὴν πετάξῃς μοναχῇ.

Πρέπει γι' ἀκόλουθους πιστοὺς νὰ (σῶσουμε μαζί μας μόνον ἀνάμνησες γλυκῆς (κι' ἄς μὴν γνωρίσαμε ποτὲ στὸ μακρινὸ μας δρόμο (κρυφὰ στιγμὲς πικρῆς κακῆς).

Κι' ἀκόμα πρέπει σάν πουλὶ ν' ἀκοῦ (λουθῇ κοντὰ μας λίγης ἀγάπης εὐωδία (πού θ' ἀνεβῇ λιθωνωτὸς στὶς παραλίες (δείσεις χῶρες ἀπὸ μὴ ἀνθρώπινη καρδιά,

ΟΛΓΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

Τὸ πρωὶ σηκώνοντανε εὐδιάθετη καί ὅταν σ' ἵνατοῦσε τὸν Τζοβάνι κι' ἀρχίζε πάλι τὰ πειράγματα. Ἐκεῖνος τῆς ἀπαντοῦσε:

— Ἀκουσε, Λίνα, εἶσαι μιὰ θαυμασία φίλη, μὰ ὅχι ὅταν μοῦ λές αὐτά.

» Εἶσαι μιὰ θαυμασία φίλη... «Πάντα ἡ ἴδια ἐπειδὴ, πάντα τὰ ἴδια ἀδιάφορα λόγια. Ἡ Λίνα πῆγαινε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν ξήλεια της, μὲ ἕκανε τὴν ἀδιάφορη, δέν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸν Τζοβάνι νὰ φαντάζεται ὅτι δῆποτε.

Μιὰ μέρα ὥστόσο ἐκεῖνος τῆς εἶπε.

— Θὰ σὲ πάρω, Λίνα, νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο. Παίρνουν ἕνα δικό της φίλμ. Μὰ δέν εἶναι μόνο αὐτό. Θὰ εἶναι στὴν παράστασι κι' ἡ ἴδια.

—

Ὅταν φθάσανε στὸν κινηματογράφο ἔφθανε κι' ἡ μεγάλη ντίβα. Ὁ κόσμος στριφογύριζε νὰ τὴν δῇ κι' ἡ ἀστυνομικὸ τῆς ἀνοίγαν μὲ δυσκολία τὸ δρόμο.

— Τὴν εἶδες, τὴν εἶδες; ρωτοῦσε ὁ Τζοβάνι τὴν Λίνα.

Τὴν εἶδες πόσο ὁμορφή εἶναι;

Μὰ ὅχι, δέν εἶχε δὴ τίποτε.

Ἐπειτα ἄρχισε ἡ παράστασις καί ἰσὺς στὴν ὁδὸν, πού τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ, ἡ Λίνα ὡμολόγησε στὸν ἑαυτὸ της πὺξ ἡ θεατρίνα ἦταν τῶ ὄντι πάρα πολὺ ὁμορφή καί σιέφθηκε: «Πὺξ εἶναι δυνατόν ὁ Τζοβάνι νὰ τὴν ἐξάσῃ ποτέ; Πὺξ εἶναι δυνατόν νὰ μὲ προσέξῃ ἔμένα;

Ἐν τῷ μεταξύ ἔγινε διὰλειμμα. Ἡ ντίβα θῆκε στὸ καπνιστήριό της καί ὁ κόσμος τὴν στριφογύρισε καί πάλι. Ὁ Τζοβάνι μὲ τὴν Λίνα τὴν πλησίασαν κρατώντας ἕνα πρόγραμμα.

Ἡ Λίνα εἶπε:

— Θὰ εἶμαστε πολὺ εὐτυχεῖς, ἂν μοῦ ὑπογράψετε τὸ πρόγραμμα.

Ἡ ἡθοποιὸς μὲ τὴν βαρεῖα μελωδικὴ φωνή της ἀπάντησε:

— Πόσο εἶναι χαριτωμένα αὐτά τὰ δυὸ παιδιὰ καί ὑπογράψτε τὸ πρόγραμμα.

Ἐπειτα, χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά τῆς Λίνας ἐπρόσθεσε:

— Νὰ πὺξ θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν: σάν αὐτὸ τὸ χαριτωμένο κορίτσι!

Στὰ λόγια αὐτὰ δὲν κοιμήνησεν ἡ Λίνα, μὰ ὁ Τζοβάνι.

Ὅταν ἀπομακρύνθησαν ἀκουσαν μιὰ γυναῖκα νὰ λέη:

—Πόσο καλὴ πού εἶναι! Φαντάσου βυζαίνει μόνη τὸ παιδί της.

— Πὺξ μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι καλὴ, ἀπῆντησε μιὰ ἄλλη, ἀφοῦ παίζει πάντα τόσο λυπητεροὺς ρόλους!

Ὁ Τζοβάνι δέν ἔλεγε τίποτε. Ἐπειτα γύρισε πάλι πρὸς τὴν Λίνα καί τῆς εἶπε.

— Δέν μοῦ δίνεις μιὰ φωτογραφίαν σου;

—Τί θὰ τὴν κάνης;

— Θὰ τὴν δώσω στὸν γέρο Κλήμη νὰ μοῦ κἀνῃ μιὰ μεγέθυνση καί νὰ τὴν κρεμάσω στὸ δωμάτιο.

Τὴν κοίταξε στὰ μάτια γεμάτος καλωσύνη κι' ἀγάπης κι' ἐκεῖνη αἰσθάνθησε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ της πὺξ ἦταν εὐτυχισμένη.

Μ. ΡΟΜΠΙΝΤΟΝ

Μια γυναίκα βρέθηκε σκοτωμένη

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΣΚΟΤΛΑΝΤΙΑΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἔνα ὀμιχλώδες ἀπὸγευμα, στὴ διασταύρωση τῆς Μπαϊκκερ Στρήτ καί τῆς Κράουφορντ - Στρήτ τοῦ Λονδίνου, ἕνα καμινὸν παρασύρει ἕνα γέρο καί τὸν ἀφήνει στὸν τόπο. Ὁ ἀστυφύλας τῆς τροχαίας Ρίτσαρντσον φροντίζει γιὰ τὴ μεταφορά τοῦ θύματος στὸ Νεκροτομεῖο, ὅπου, ὅμως, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ταυτότης του. Τὸ μόνο πρᾶγμα πού βρέθηκε στὴν τσέπη του ἦταν τὸ μπιλιέτο ἑνὸς νέου ἀριστοκράτου, ὀνόματι Ἀρθουρ Χάρρις. Τὴν ὥρα πού ὁ Ρίτσαρντσον ἦταν ἑτοιμὸς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ νεκροτομεῖο, κατέφθασε κάποιος νέος, ὀνόματι Χέρμπερτ Ρῆς, ὁ ὁποῖος ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸ πτώμα. Ἀνῆκε στὸ θεῖο του Κάτσπουλ, ἕνα ἐκκεντρικὸ παλαισιώλῃ, πού πλούσιον, πού ζῦσε χωρισμένος ἀπὸ τὴ γυναῖκα του.

Κατόπιν τούτου, ὁ Ρίτσαρντσον ἀποφασίζει νὰ πᾶν μὲ τὸν Χέρμπερτ Ρῆς στὸ σπίτι τῆς κυρίας Κάτσπουλ γιὰ νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της. Ἀλλ' ἡ κυρία Κάτσπουλ ἔχει γίνῃ ἀφαντῇ. Περνάει μιὰ ὀλοκλήρη νύχτα καί τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης, ὅταν ὁ Ρίτσαρντσον μὲ τὸν Ρῆς, παραδίδουν τὸ κατὰστημα τοῦ γέρο-Κάτσπουλ, βρίσκουν μέσα στὸ γραφεῖο του, πὺξ πτώμα μιᾶς γυναίκας. Ἦταν ἡ ἐξαφανισθεῖσα κυρία Κάτσπουλ, ἡ ὁποία ἔφερε στὸ λαιμὸ της ἔγχυν στραγγαλισμοῦ.

Ἡ πρώτη ἐκδοχὴ τῆς ἀστυνομίας εἶναι ὅτι ἡ κυρία Κάτσπουλ ἐφρονεῖτο κατὰ τὴν ὥρα πού ὁ ἀνδρὸς της εὐρίσκετο μέσα στὸ κατὰστημα. Γιατί ὁ Κάτσπουλ ἦταν φοβερὰ ταιγχοῦνης καί φιλόπονος καί δέν ἐμπιστευότανε σὲ κανένα τὸ κλειδί τοῦ μαγαζιοῦ του. Συνεπῶς, ὁ φονεὺς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Κάτσπουλ, ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε κατόπιν ἀπὸ τυχαῖο αὐτοκινητικὸ δυστύχημα, ἢ κάποιος τρίτος γνωστός στὸν Κάτσπουλ.

Ἐπ' αὐτῇ, ὅμως καί ἕνα σκοτεινὸ σημείον ὅτι ἔλῃν αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ὁ ῥόλος τοῦ Ἀρθουρ Χάρρις, τοῦ ὁποῖου τὸ μπιλιέτο βρέθηκε στὴν τσέπη του γέρο-Κάτσπουλ. Ὁ Χάρρις αὐτός, ἔρωτηθεὶς ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Ρίτσαρντσον, ἐδήλωσε ὅτι δέν ἐγνώριζε τὸν Κάτσπουλ οὔτε κατ' ὄνομα. Ὁ ἀνεψιὸς ὅμως, τοῦ γέροντος τοκογλύφου, Χέρμπερτ Ρῆς, ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ Χάρρις ἐγνώριζε πολὺ καλά τὸν γέρο-Κάτσπουλ, εἰς τὸν ὁποῖον χρωστοῦσε πεντακόσιες λίρες.

Τὴν ὑπόθεσι τὴν ἀνέλαβε, φυσικά, ἡ Σκότλαντ Γουάρδ, διὰ τῶν ἐπιθεωρητῶν Φόστερ, Μόρντεν καί Μπέικκετ, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ λύσουν τὸ μυστήριον τῆς δολοφονίας. Ἐν τῷ μεταξύ, μιὰ ἀποκάλυψις, σχετικὴ μὲ τὴ διαθήκη τῆς ὑπόθεσις παλαισιώλου, προσδίδει στὴν ὑπόθεσι τεράστιον ἐνδιαφέρον. Ὁ γέρο-Κάτσπουλ ἀφήνει ὅλη του τὴν περιουσία ἐξ ἑκατὸ χιλιάδων λίρων στὴν γυναῖκα του. Ἐὰν ὅμως ἡ γυναῖκα του δέν θὰ βρισκεται ἐν τῇ ζωῇ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του, τότε ἡ περιουσία νὰ περιέρχεται ἐξ ὀλοκλήρου στὸν ἀνεψιὸ τοῦ παλαισιώλου Χέρμπερτ Ρῆς. Ἐξ ἄλλου, ἡ κυρία Κάτσπουλ, διὰ τῆς διαθήκης της, ἀφήνει γενικὸν κληρονόμον τῆς τῶν ἀνεψιῶν της Μικαὲλ Σάρεπ, ἀνθυποπλοίαρχον τοῦ ναυτικοῦ. Προέχει, λοιπόν, τὸ ἐξῆς κολοσιαιὸν ζήτημα: Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους πέθανε πρῶτος; Ἄν πέθανε ὁ Κάτσπουλ, τότε ἡ περιουσία του περιέρχεται στὸν ἀνεψιὸ τῆς γυναίκας του, τὸν Σάρεπ. Ἄν, ὅμως, πέθανε πρῶτος ἡ κυρία Κάτσπουλ, τότε κληρονόμος εἶναι ὁ Χέρμπερτ Ρῆς. Τὰ πρᾶγματα γίνονται ἀκόμα πὺξ σκοτεινὰ, γιατί ἕνας φίλος τοῦ Σάρεπ, ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Κέννεντυ, προσέρχεται στὴν ἀστυνομία καί καταθέτει ὅτι ἡ κυρία Κάτσπουλ ἐθεάθη πὺξ ἀπὸγευμα τῆς Τρίτης, στὰς ἑξ, στὸ δρόμο, ἀπὸ τὸν ἀνεψιὸ της. Δεδομένου τώρα ὅτι ὁ Κάτσπουλ σκοτώθηκε ἀπὸ τὸ καμινὸν, στὰς πεντέμισι, ἔπεται ὅτι κληρονόμος εἶναι ὁ Σάρεπ, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξύ ταξιδεύει στὴ Μεσόγειον. Ἀλλὰ ποῖος ἀκόπως τὴν κυρία Κάτσπουλ; Ἐν τῷ μεταξύ, ἕνα νέον ἀπροσδόκητον γεγονός, θολώνει ἀκόμα περισσότερο τὰ πρᾶγματα. Ὁ πατέρας τοῦ Ἀρθουρ Χάρρις προσέρχεται στὴ Σκότλαντ Γουάρδ, καί ἀναγγέλλει ὅτι ὁ γιὸς του ἐξηφανίσθη μυστηριωδῶς.

40N

Ὁ τι ἔξοδα γίνονιν θὰ τὰ καταβάλω, εἶπε ὁ τελευταῖος. —Βέου Γουέλ!

Καί ὁ Σέρ Οὐίλλιαμ σηκώθηκε γιὰ νὰ δώσῃ στὸν ἐπισκέπτη του νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ συνομιλία ἔληξε.

—Θὰ σὰς παρακαλέσω μόνον, κύριε Χάρρις, εἶπε, καθὰς τὸν συνοδεύετε στὴν πόρτα, νὰ μὰς τηλεφωνήσετε ἀμέσως, ἂν τυχόν ὁ γιὸς σας ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι.

Μόλις ἡ πόρτα ἐκλείσθη, ὁ Σέρ Οὐίλλιαμ εἶπε:

—Ὅτε τὸ πούλακι μὰς πέταξε! Τί σκέπτεσαι, Μόρντεν;

—Προτοῦ χαθούμε σὲ δοποθέσεις,

θὰ ἤθελα νὰ μάθω τί εἶχε πῇ ὁ νέος αὐτός στὸν Φόστερ.

Ὁ Φόστερ ἐδοποίηθη ἀμέσως. Καί μόλις μπῆκε στὸ γραφεῖο, ὁ Μόρντεν τοῦ εἶπε:

—Ἐρεῖς ὅτι ὁ νεαρός Ἀρθουρ Χάρρις τῶσκασε;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Φόστερ δέν ἔδειξε τὴν παρασικρὴ ἐκπληξη.

—Δέν τῶξερα, ἀλλὰ σὰς βεβαίω ὅτι τώρα πού τὸ μαθαῖνω, δέν παρα-ἐνεύομαι καθόλου.

—Γιατί; ρώτησε ὁ Σέρ Οὐίλλιαμ.

Ὁ Φόστερ διηγήθη διὰ τοῦ ψευδοῦς ἀλλοθι τοῦ Χάρρις. Καί μόλις τελείωσε, ὁ Σέρ Οὐίλλιαμ τοῦ εἶπε:

—Ὑποθέτω νὰ μὴν τὸν κάνατε νὰ φαντασθῇ, ὅτι θεωρεῖται ὡς ὑποπτος γιὰ τὸ φόνο.

—Δέν ἐπρόφερα, Σέρ Οὐίλλιαμ, τὸν παρασικρὸ ὑπαινιγμὸ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

—Μήπως τὸν ἐπισκέφθη κι' ἄλλος ἀστυνομικός;

—Ὅχι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα τῆς τροχαίας Ρίτσαρντσον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπισκέφθη τὴν ἡμέρα τοῦ αὐτοκινητικοῦ δυστυχήματος.

Ὁ Φόστερ ἐβῆκε ἀμέσως γιὰ νὰ τὸν βρῇ. Καί σὲ λίγο, ἐπέστρεψε μὲ τὸν συμπαθητικὸν ἀστυφύλακα.

—Ἐγὼ νὰ σὰς ὑποβάλω μερικὰ ἐρωτήματα, ἀστυφύλαξ Ρίτσαρντσον, εἶπε ὁ Σέρ Οὐίλλιαμ. Εἶσατε νομίζω ὁ πρῶτος πού εἶδατε τὸν Ἀρθουρ Χάρρις...

—Μάλιστα, Σέρ Οὐίλλιαμ.

—Τί ἐντύπωση σὰς ἔκανε αὐτός ὁ νέος;

—Ὅχι καί πολὺ καλὴ... φαίνονταν ἐντρωμένος, ἀλλ' ἔλεγε διαρκῶς ψέματα, ὅπως ἐρέπετε...

—Ἐδῖνε τὴν ἐντύπωση ὅτι ἤθελε νὰ κρύψῃ κάτι.

—Γνωρίζετε ὅτι τὸ ἀλλοθι πού ἔδωκε γιὰ τὸ ἀπὸγευμα τῆς Τρίτης, δέν στέκεται πιά;

—Δέν τὸ ἤξερα Σέρ Οὐίλλιαμ. Εἶχα ὅμως καταλάβῃ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὅτι τὸ ἀλλοθι αὐτὸ τὸν ἐκάλεσε μόνον μὲνιν τὰς πέντε τὸ ἀπὸγευμα. Ὅστόσο, ἂν εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ κυρία Κάτσπουλ ἐθεάθη μετὰ τὰς ἑξῆ, τότε πρέπει νὰ τὸν ἀπαλλάξουμε ἀπὸ κάθε ὑπόνοια.

—Γιατί;

—Γιατί αὐτὴ τὴν ὥρα ἦταν μαζί μου.

—Ἡ παρατήρησις εἶναι ὁρθή καί πρέπει νὰ κρατήσουμε σημείωση, εἰ-

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

πε ο Σέρ Ουίλλιαμ.

Ο Ρίτσαρντσον εξηκολούθησε.

—Αν ο Άρθουρ Χάρρις ήταν ένοχος του φόνου αυτού, θα ήξερε ποιαν ώρα είχε γίνει το έγκλημα και θα φρόντιζε να καλυφθεί μ' ένα γερό άλλοθι.

Ο Μόρντεν τον διέκοψε:

—Αγνοείτε, φαίνεται, ότι ο Άρθουρ Χάρρις εξηφανίσθη... Τι σας λέγει η εξαφάνισή αυτή;

—Θα σας επαναλάβω την σκέψη που είχα κάνει χθές το βράδυ, αναλογιζόμενος όλη αυτή την υπόθεση. Σκέφθηκα ότι ο νέος αυτός, για να δείχνει τόσο φόβο μπροστά στους αστυνομικούς, θα βαρύνεται με κανένα αστυνομικό δυστύχημα. Φημίζεται ως οδηγός τρελλός και καθημερινώς πληρώνει πρόστιμο, για διάφορες παραβάσεις. Αυτή, όμως, τη φορά θα πρόκειται για κάτι πολύ σοβαρό... Ίσως να σκότωσε κανένα με το αυτόκινητό του... Διαφορετικά δεν μπορεί να καταλάβω γιατί ψεύδεται... κάτι ασφαλώς θα θέλη να κρύψει...

—Και γι' αυτό εξηφανίσθη; είπε ο Σέρ Ουίλλιαμ. Έσεϊς, Φόστερ, τι λέτε;

Η έκφρασις του Φόστερ ήταν πολύ παράξενη αυτή τη στιγμή. Σκοτώσε κι' αυτός, έκτύπαζε τον νεαρόν συμπατριώτη του με καμάρι. Στη λυγρή κορμοστασιά και στο διαυγές βλέμμα του Ρίτσαρντσον έβλεπε ένα παιδί προωρισμένο να διαπρέψει μια μέρα.

Η έρώτησις του Σέρ Ουίλλιαμ τον απέσπασε από αυτές τις σκέψεις. Και είπε:

—Το πράγμα αψίγει να το προσέξουμε. Πρέπει να μάθουμε από την Τροχαία αν το νούμερο του αυτοκινήτου του Χάρρις έπαιξε κανένα ύποπτο ρόλο αυτές τις μέρες και ιδίως το απόγευμα της Τρίτης.

—Θα το αναλάβω εγώ αυτό, είπε ο Μόρντεν.

Ο Σέρ Ουίλλιαμ άλλαξε τόνο:

—Ρίτσαρντσον, είπε, έχεις σχηματίσει δική σου γνώμη για όλη αυτή την υπόθεση;

—Ο καθένας σνηματίζει μια γνώμη, Σέρ Ουίλλιαμ, είπε ο Ρίτσαρντσον. Έξ' άλλου, με το να εκτελώ πάντοτε υπηρεσία στο σταυροδρόμι της Μπαίκετ Στόητ, βρίσκω κυριολεκτικώς το υπελά μου από την υπηρεσία του γέρο Κάτσπουλ. Με ρωτάει σαράντα φορές τη μέρα, αν άνεκαλύφθη ο δολοφόνος. Έξακολουθεί να επιμένει ότι το μοναδικό κλειδί του μαγαζιού το είχε ο γέρος...

Εδίστασε για μια στιγμή κι' ύστερα εξηκολούθησε:

—Δέν ξέρω αν πρέπει να σας το πω, Σέρ Ουίλλιαμ, αλλά το κλειδί αυτό με βασανίζει... ετόλμησα, λοιπόν, κά...

—Εξακολουθήσατε, είπε ο Σέρ Ουίλλιαμ.

—Βοηθούμενος από τις πληροφορίες της υπηρεσίας, κατώρθωσα να βωδ τον κλειδαρά που πούλησε στον Κάτσπουλ το κλειδί του καταστήματος... Ονομάζεται Φλέυντελ κι' έχει ένα μαγαζάκι στο Κλινκ Κρός Ρόαντ... Μόλις τον ρώτησα και του πε-

ριέγραψα τα χαρακτηριστικά του

Κάτσπουλ, τον θυμήθηκε άμέσως...

Ο Κάτσπουλ τον έπεσκέφθη πρό των και ζήτησε μια κλειδαριά με δύσκολο κλειδί, ώστε να μη μπορεί κανείς να την παραβιάσει. Ο Φλέυντελ τουδωσε μια τέτοια κλειδαριά με δυο κλειδιά... Ο Κάτσπουλ την πήρε, κράτησε το ένα κλειδί και παρακάλεσε τον Φλέυντελ να καταστρέψει μπροστά του το άλλο, λέγοντας: «Θέλω μονάχα ένα κλειδί». Ο κλειδαράς συνεμορφώθη με την επιθυμία του κι' έριξε το δεύτερο κλειδί στη φωτιά και τώλωσε.

Την ώρα που ο Ρίτσαρντσον μιλούσε, ο Σέρ Ουίλλιαμ τον περιεργαζόταν με προσοχή. Και όταν ο αστυφύλαξ τελείωσε, τον ρώτησε:

—Σ' άρεσει το επάγγελμα του αστυνομικού, Ρίτσαρντσον;

—Και βέβαια, είπε ο Ρίτσαρντσον, συγκινημένος από την έρώτηση. Δυστυχώς, όμως, με ρίξανε στην Τροχαία.

—Και θα προτιμούσε να εργασθής στην Καταδίωξη; Αυτό θέλεις να πής;

—Μάλιστα, Σέρ Ουίλλιαμ...

—Έχεις δίκιο, είπε ο άρχηγός της Σκότλαντ - Γουάρντ. Ο μισθός είναι μεγαλύτερος στην υπηρεσία καταδίωξεως...

Ο Ρίτσαρντσον διεμαρτυρήθη:

—Ω! Δέν σκέφθηκα ποτέ αυτό το πράγμα, Σέρ Ουίλλιαμ, είπε με ζωηρό τόνο φωνής... Ποτέ μου δέν συλλογίσθηκα το ζήτημα του μισθού... αν άναγκά την υπηρεσία των Έγκληματολογικών Άναζητήσεων, αυτό συμβαίνει γιατί με τραβάει το επάγγελμα...

Ο Μόρντεν που είχε μαντεύσει την πρόθεση του άουηγοϋ, έκλεισε το μάτι του προς το μέρος του Φόστερ.

—Άκουσε, Ρίτσαρντσον, είπε ο Σέρ Ουίλλιαμ...Μου ήθελε μια ιδέα... Θέλετε να δοκιμάσης την τύχη σου;... Αντί να ρυθμίζης την κίνηση των τροχοφόρων, θα σε άποσπάσω στην υπηρεσία του έπιθεωρητού Φόστερ για την υπόθεση Κάτσπουλ, για να δοϋμε πως θα τα καταφέρης.

Ο Ρίτσαρντσον πήγε να τρελλαθθ από τη γαρά του.

—Από σήμερα, Ρίτσαρντσον, έχεις το δικαίωμα να κυκλοφορής με πολιτικά, είπε πάλι ο Σέρ Ουίλλιαμ.

Ο Ρίτσαρντσον άρχισε να ψιθυρίζει κάτι ακατάλυπτα λόγια. Η συγκίνηση και η γαρά του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε δέν μπορούσε ν' άρθώσει λέξεις, για να έκφραση τις ευχαριστίες του. Έφερε το χέρι του στο πηλίκιο κι' έκανε κανονική μεταβολή.

—Περιμένετε με έξω, είπε ο Φόστερ στον καινούργιο βοηθό του.

Μόλις ο Ρίτσαρντσον βγήκε από το γραφείο, ο Σέρ Ουίλλιαμ έστράφη προς τον έπιθεωρητή.

—Μου φαίνεται, Φόστερ, ότι έκανα πολύ καλά, είπε. Έγουμε άνάγκη από καινούριο άλμα στις υπηρεσίες μας. Άν ο νέος αυτός Ρίτσαρντσον μάς ικανοποιήση, θα τον στείλουμε για μετεκπαίδευση στη Σχολή... Θα σε παρακαλέσω να τον προσέξης και

να μου άναφέρης τις ένεργειές του... Έλπίζω να μην έπessa έξω...

—Μάλιστα, Σέρ Ουίλλιαμ, είπε ο Φόστερ. Κι' εγώ της ίδιας γνώμης είμαι.

Μόλις ο Φόστερ έφυγε, ο Σέρ Ουίλλιαμ είπε στον Μόρντεν:

—Είμαι σίγουρος ότι ο νέος αυτός θα πάη πολύ μπροστά. Τι λές έσύ, Μόρντεν;

—Θαυμάζω το θάρρος με το όποιον καταπατείτε τους γέρικους κανονισμούς του Σώματος μας, είπε ο «νομικός σύμβουλος» της Σκότλαντ-Γουάρντ. Είμαι βέβαιος ότι πολλοί συνάδελφοί του Ρίτσαρντσον θα ζηλέψουν.

—Λίγο μ' ενδιαφέρει. Έγώ έχω ύποχρέωση να διακρίνω τους καλούς και τους ίκανούς... όποιος έχει ταλέντο και πρωτοβουλία, πρέπει να προοδεύη...

—

Μόλις ο Φόστερ βγήκε από το γραφείο του Σέρ Ουίλλιαμ, βρήκε τον Ρίτσαρντσον ν' άστραποβολάη από γαρά.

—Έχεις τύχη βουνό, φίλε μου, του είπε. Άρκει να μην άποκοιμηθής τώρα από τη γαρά σου.

—Μην φοβάσθε καθόλου, κύριε έπιθεωρητά, είπε ο Ρίτσαρντσον. Η μόνη μου έπιθυμία είναι να σας φανώ χρήσιμος...

—Έν πρώτοις, θέλω να μου πής για το διαβολικό αυτό κλειδί.

—Όταν έπιστρέψετε στο γραφείο σας, κύριε Φόστερ, θα βρήτε μια λεπτομερή άναφορά, που θα σας τ' άκθέτη όλα... Έχω, όμως, να σας πω και κάτι άλλο... Η υπηρεσία του Κάτσπουλ μου διηγήθηκε ότι το πρωί της ήμέρας του έγκλήματος, παρουσιάσθηκε στο κατάστημα κάποιος νέος, που μίλησε επί πολλή ώρα με τον Κάτσπουλ... Την ώρα της συνομιλίας αυτής, η υπηρεσία καθάριζε το κατάστημα και άκουγε μέσες άκρες από την κουβέντα...

Ισχυρίζεται ότι άκουσε πολλές φορές τον Κάτσπουλ να όνομάζη τον νέον αυτόν, Κύριε Χάρρις... Και την ώρα με τον Κάτσπουλ...Την ώρα της Κάτσπουλ του είπε μεγαλοφώνως: «Σας δίνω προθεσμία ως τας πέντε το απόγευμα, για να μ' έξωφλήσετε... Διαφορετικά θα πάω στον πατέρα σας...»

—Σου είπα αυτά τα λόγια η υπηρεσία; Το πρώτο πράγμα που θα κάνης, Ρίτσαρντσον, μόλις φορέςσης πολιτικά, θα είναι να συντάξης μια μαρτυρική έκθεση και να τη δώσης στην υπηρεσία να την υπογράψη... Άρχίζω να διερωτώμαι αν ο Χάρρις αυτός... Άκουσε, Ρίτσαρντσον. Λες ο Χάρρις αυτός να συνήντησε τον Κάτσπουλ και να τουκλεψε το κλειδί και ύστερα ενώ ο Χάρρις έτρεχε στο μαγαζί για να κλέψη το γραμμάτιο, ο Κάτσπουλ έτρεχε στο σταυροδρόμι για να σε βρή και να τον καταγγείλη; Μια τέτοια έκδοχη θα συνέπιπτε με την κατάθεση της διαβάτιδος που άκουσε τον Κάτσπουλ να λέγη ότι θα ζήτηση έναν άστουφύλακα.

—Το σκέφθηκα κι' εγώ αυτό, κύριε Φόστερ, αλλά πιστεύω ότι μια τέτοια κλοπή στη μέση του δρόμου, θα προκαλούσε συρροή πλήθους... Οι λονδρέζοι δέν άστειεύονται καθόλου σε υποθέσεις λωποδυσίας... Θα τον συνελάμβαναν άμέσως το Χάρρις...

—Έχεις δίκιο... Πρέπει να ξαναβρούμε τον Χάρρις πάση θυσία και

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

να δοϋμε τι θα μάς άπαντήση σ' αυτό το έρώτημα... Πρέπει επίσης να μάθουμε πού βρισκόταν το άπόγευμα της Τρίτης...

Και ο Ρίτσαρντσον έτρεξε στο σπίτι του, για να βγάλη τη στολή του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7ον

Η κατάδεσις του Κρόνιν

—Με συγχωρείτε πού σας άνοηλώ, κύριε έπιθεωρητά... Ήμουν τόσο άνεστατωμένος χθές το άπόγευμα... Ξέχασα να σας πω κάτι πολύ σοβαρό... Ήλθα, λοιπόν, να σας βρω...

Ο γέρο - Κρόνιν, ο έπιθεωρητής των ζωγραφικών πινάκων, καθιμένως άπέναντι στον Φόστερ, φαινόταν σήμερα λιγώτερο μεθυσμένος.

—Λέγε, του είπε ο άστυνομικός. Κρόνιν, θα έχη μεγάλη σπουδαιότητα, αν είναι αληθινή... αν είναι αληθινή σε όλες τις λεπτομέρειες... Πρέπει να καταλάβης ότι αυτά που μου είπες, θα τα έπικυρώσεις με την ύπογραφή σου... Άργότερα θα κληθής ως μάρτυς και θα πάρης όρκο... Είναι περιττόν να σου πω τι σημαίνει μια ένορκος κατάθεση...

—Θεέ μου! Θεέ μου! στέναξε ο γέρος.

Τα χέρια του έτρεμαν και ο Φόστερ δέν μπορούσε να διακρίνη αν η τρεμούλα του προήρχετο από φόβο ή από τον άλκοολισμό.

Ο άστυνομικός πήρε χαρτί κι' έγραψε όσα του είχε πη ο Κρόνιν. Ύστερα διάβασε μεγαλοφώνως και ρώτησε:

—Μήπως λησμόνησες τίποτε;

—Όχι.

—Θέλεις να προσθέσης τίποτε;

—Όχι.

—Θα σου υποβάλω μερικές έρωτήσεις... Όταν άνοιξης την πόρτα του καταστήματος δέν χτύπησε το κουδούνι;

—Όχι, κύριε.

—Είσαι βέβαιος;

—Βεβαίως... Όπως ήμουν δειλός και φοβισμένος, ο χτύπος του κουδουνιού θα με τρόμαζε.

—Το κατάστημα ήταν φωτισμένο;

—Όχι. Το μόνο φως που έπεφτε μέσα προήρχετο από το φανάρι του δρόμου. Μέσα, όμως, στο γραφείο είχε φως, όπως σας είπα.

—Το φως του γραφείου που φωτίζε την κόκκινη κουρτίνα της πόρτας ήταν από ηλεκτρικό γλόμπο της άροφης;

—Όχι... Τη λεπτομέρεια αυτή την πρόσεξα... το φως προήρχετο από μια λάμπα που βρισκόταν επάνω στο τραπέζι του γραφείου...

—Παρατήρησε πάνω στην κουρτίνα καμιά σκιά ανθρώπου;

—Ναι... Είδα τη σιλουέττα ενός μεναλοσώπου άτόμου, που στεκόταν όρθιο...

—Μπορέσες να διακρίνης αν ήταν γυναίκα ή άντρας;

—Δέν μπορώ τίποτε να πω... Πάντως, το πρόσωπο αυτό ήταν μεγαλόσωμο...

—Ωστε σούπεσε από τα χέρια ή κόλλα και ο σπάγγος...

Διέκρινες καλά τις φωνές;

—Όχι... Πριν άκούσω τη διαπεραστική γυναικεία κραυγή, άκουσα δυο τρεις λέξεις από γυναικείο στόμα... άνδρική φωνή, όμως, δέν άκουσα...

—Όταν έβγηκες από το κατάστημα, δέν στάθηκες σε καμιά γωνιά να δής ποιός θα βγή;

—Όχι. Έτρεξα γραμμή στο έργαστήριό μου.

Ο Φόστερ κατεχώρισε τις έρωταποκρίσεις αυτές στην έκθεση, τις ξαναδιάβασε κι' έβαλε τον Κρόνιν να υπογράψη.

—Θα κληθώ και ως μάρτυς; ρώτησε κατόπιν.

—Φυσικά, είπε ο Φόστερ.

Ο Κρόνιν άνοιξε το στόμα του για να πη κάτι. Δέν είχε, όμως, το θάρρος και κόμπιασε.

—Μου φαίνεται πως κάτι θέλεις να πής, Κρόνιν, είπε ο Φόστερ. Μη διστάσης.

—Θέλω να σας ζητήσω μια χάρη, κύριε έπιθεωρητά... Θα μπορούσα να ξαναπάρω το ταμπλώ;... Είμαι έτοιμος να μετρήσω το ποσόν που μουδωκε ο Κάτσπουλ και ακόμα πιο πολλά, αν θέλετε... τελείωσα κάποια καλή δουλειά κι' έχω αρκετά χρήματα.

—Αυτό το ζήτημα ενδιαφέρει μόνον το συμβολαιογράφο του Κάτσπουλ, είπε ο Φόστερ. Θα του μιλήσω εγώ και τηλεφώνησε μου αύριο να σου πω αν μπορεί ν' άνακτήσης τον πίνακα.

—Ω! Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε έπιθεωρητά, είπε ο Κρόνιν... Θα σας είμαι ευγνώμων σ' όλη μου τη ζωή...

Μόλις ο Κρόνιν έφυγε, ο Φόστερ έτρεξε στο γραφείο του έπιθεωρητού Μπέκκετ.

Μόλις ο τελευταίος έδιάβασε την κατάθεση του Κρόνιν, δέν μπόρεσε να κρύψη την ευχαρίστησή του. Και είπε:

—Βλέπω ότι ο γέρος προσδιορίζει καθαρά την ώρα που πήγε στο παλαιοπωλείο... Πέντε το άπόγευμα... Αυτό ένισχύει τη γνώμη που ύπεστήριξα εγώ... Πιστεύεις να είναι ειλικρινής η κατάθεση αυτή;

—Δέν ξέρω ακόμα... Πάντως, τον προειδοποίησα ότι αν λέγη ψέματα, θα έχη συνέπειες... Και τώρα, κάτι άλλο... Ο Κρόνιν θέλει να ξαναπάρη το ταμπλώ... Το ύποσχέθηκα ότι θα φροντίσω...

—Πρέπει να ρωτήσουμε τον Μόρντεν.

Ο Φόστερ έτρεξε στο γραφείο του νομικού συμβούλου και του άνέφερε τα καθέκαστα. Ο Μόρντεν έδιάβασε την μαρτυρική έκθεση του Κρόνιν κι' έμεινε συλλογισμένος.

—Θέλεις να σου πω τη γνώμη μου; είπε τέλος, στον Φόστερ. Ένω την ιδέα ότι ο Κρόνιν έκανε την αθόρυπη αυτή κατάθεση με ύστεροβουλία, για να ξαναπάρη τον πίνακα.

—Αυτό το σκέφθηκα κι' εγώ, είπε ο Φόστερ. Οι άπαντήσεις, όμως, που μουδωκε όταν τον ρώτησα για το κουδούνι της πόρτας και για το φωτισμό, ήταν άκοιβεϊς... Άν η ιστορία του ήταν μύθος και δέν είχε πάει στο κατάστημα, θα υπέκρινε με τις έρωτήσεις μου και θα τον έπαιναν επ' αυτόφωδο ψευδόμενον.

Οι δυο άστυνομικοί ξαναδιάβασαν την έκθεση της μαρτυρικής εξέτάσεως του Κρόνιν με προσοχή.

(Συνέχεια στο επόμενο)

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ένα πρωί ο μορμ ζωγράφος Άλέξανδρος Σωνάρ, ξυπνώντας και ενθυμείται ότι ήτο η 8η Απριλίου, ημέρα κατά την οποίαν ή έπρεπε να πληρώσει 65 φράγκα καθυστέρουμένα ένοίκια στον σπιτονοικοκύρη του ή να εγκαταλείψει το δωμάτιόν του. Αποφασίζει το δεύτερον και εγκαταλείπει τα έπιπλα του που δεν είχε δικαίωμα να συναποκομίσει, φεύγει.

Έν τώ μεταξύ καταφθάνει και εγκαθίσταται εις το δωμάτιον του Σωνάρ, ο νέος ένοικιαστής, ζωγράφος επίσης, Μαρκέλος.

Ο Σωνάρ σπεύδων προς άνευρέσειν μικροπιστωτών του κατορθώνει να εισπράξει μόνον 3 φράγκα και εισέρχεται εις έστιάτοριον, όπου γνωρίζεται με τον βιβλιόφιλον Κολίνον. Φίλοι πλέον εξέρχονται μαζί δια καφέν. Είς το καφενείον ή παρέα Σωνάρ-Κολίνου συναντᾶται με τον Ροδόλφον και άπακολουθεί γλέντι μέχρι σχεδόν του μεσονυκτίου.

Αλλά τότε ραγδαία βροχή δεν επιτρέπει εις τον Κολίνον και τον Ροδόλφον να φύγουν εις τὰς οικίας των — στο άλλο άκρον των Παρισίων — και ο Σωνάρ λησμονήσας ότι από της πρωίας είχε άσπεργς τους προσκαλεί και τους οδηγεί εις το πρώην σπίτι του.

Ο νέος ένοικιαστής τους δέχεται και άποφασίζεται συγκατοικία.

Μετά τινος ήμέρας ένα πρωί ο Μαρκέλος προκειμένου να μεταβή εις γεύμα ένδύεται το φράκκο ενός παλάνου του Σωνάρ του κ. Άσπρουλιάρη και φεύγει δια το γεύμα.

Έν τώ μεταξύ ο κ. Άσπρουλιάρης παραγγέλλει δαπάναις του μεγαλοπρεπές γεύμα με άφθονον κρασί Βορδώ και ή φίλια του με τον ζωγράφον Σωνάρ καταλήγει σε ύπόσχισιν αιωνίας αγάπης. Ο Μαρκέλος επιστρέφων τους βρίσκει μεθυμένους.

Ο Ροδόλφος φορών ένδυμασίαν Τορόκου — δίδει τα ρούχα του τᾶ είχε πάρει ο θεός του κ Μονέτης — εύρίσκει κλεισμένους εις έν δωμάτιον με την ύποχρέωσιν να συντάξῃ το «Έγγειρίδιον περί θεαμασμάτων», δια λογαριασμών του θείου του.

Ο κ. Μονέτης τον πιέζει ποικιλοτρόπως δια να ἔλῃ το γρηγορώτερον το Έγγειρίδιον. Ένα απόγευμα ένθ' ο Ροδόλφος εύρίσκει εις τον έξώστην γνωρίζεται με την δίδα του κάτω πατώματος Σιδωνίαν, ή οποία του προ-

μηθεύει καπνόν και του προσφέρει το γεύμα δια μέσου ενός φεγγίτου τον άποϊον άνοίγει ο Ροδόλφος εις το πάτωμα. Έπακολουθεί κουδέντα την οποίαν διακόπτει ο κ. Μονέτης, ο οποίος παραδίδει εις τον Ροδόλφον έπιστολήν και φεύγει κλειδώνων και πάλιν. Ο Ροδόλφος άναγινώσκει εις την έπιστολήν ότι έκέρδιεν εις ποιητικόν διαγωνισμόν 300 φράγκα και κατέρχεται δια της συνδόνος του εις το κάτω πάτωμα — εις της Σιδωνίας — ή οποία του προμηθεύει ρούχα τᾶ οποία ένδύεται και σπεύδει να πάρῃ τὰ 300 φράγκα.

Η δὲς Φλογέρα ήτο μία κόρη έλευθερία πλὴν πολὺ ὀλίγον ὠμοιάζε με τᾶ γυναῖκα μεθ' ὧν συνέζη διῦτι δεν ἤκουε παρὰ τὴν φωνὴν τῆς καρδίας της, ἀπορρίπτουσα πάντα ἐραστὴν ἡλικιωμένον καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο Κροίσος.

SON

Η Φλογέρα λοιπόν ήτο καλή κόρη, παραδεχθεῖσα τὸ πρῶτον ἡμῖς τοῦ πολυκρότου ὀρισμοῦ τοῦ Σαμοφορίου, κατὰ τὸν ὁποῖον εἶνε ὁ ἔρως «συνάντησις δύο ἐπιθυμιῶν». Αἱ συναντήσεις αὗται οὐδέποτε ὑπῆρξαν ἀποτελέσματα αἰσχροῦ παζαρίου. Ἡ Φλογέρα ήτο εὐλικρινὴς καὶ ἀπῆλπε εὐλικρινέαιαν παρὰ τὸν φίλον αὐτῆς. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως τὰ αἰσθηματὰ της, καίτοι ζωηρά, ἦσαν τόσοσιν εὐμετάβολα ὥστε δυσκόλον ἐγένετο νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν παθῶν. Ἡ τοιαύτη ἀσασία καὶ ἐντελὴς ἀδικοφροία περὶ τοῦ θάμους τοῦ θαλαντίου ἢ καὶ τῆς κοινῆς νικῆς θέσεως τῶν ἐραστῶν της, εἰχον καταστήσει τὸν ἕσπονδόν της ὑπερβολικὰ περιπετειώδη. Ἀπὸ μῖας εἰς ἄλλην ἡμέραν μετέπιπεν ἀπὸ τὰ μαλακὰ μαξιλλάρια κομποῦ κουπέ εἰς τὰς γυμνάς σανίδας λεωφορείου, ἀνέβαινεν ἀπὸ τὸ πρῶτον πάτωμα εἰς τὸ ὑπερῶον, ἔτρωγε λάχανα ἀντὶ περδίκων ἢ ἐφόρει τσίτι ἀντὶ θελοῦδου. Ἀλλὰ πάντοτε ἀπέμεινε χαριεστάτη, ζωντανὴ ἐνσάρκωσις τῆς νεότητος μετὸν ἡγερὸν αὐτῆς γέλωτα καὶ φαίδρον ἄσμα, μετὴν εὐαίσθητον καρδίαν καὶ τὴν χεῖρα πρόθυμον εἰς περὶθάλψιν παντὸς δυστυχοῦς. Ἡ Φλογέρα ήτο γνησίᾳ ἀδελφῇ τῆς Βερνερτίτης καὶ τῆς Μιμῆς Πινσῶν, τῶν ὁποίων ὕμνησεν ὁ Μυσὴ τὴν εὐθυμον περιπλάνησιν εἰς τοὺς ἀνθωστολιστοὺς τῆς νεότητος λευμῶνας.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Φλογέρα ήτο ἐρωμένη νέου συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας καὶ προσεκάλει καθ' ἑβδομάδα τοὺς φίλους της νὰ χορεύουσιν ἐντὸς κομποτάτης αἰθού-

σης. Αἱ ἐσπερίδες αὐτῆς ὠμοιάζον τὰς συνήθεις τῶν Παρισίων, πλὴν μόνως τῆς διαφορᾶς ὅτι ἦσαν διασκεδαστικά. Ὅσακις ὑπῆρχε στενωχωρία, ἡ χορευτρία ἐκάθιζεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ χορευτοῦ καὶ πολλάκις ἐπῖνε τὸ ζεῦγος εἰς τὸ αὐτὸ ποτήριον. Ὁ Ροδόλφος ὅστις ήτο φίλος τῆς Φλογέρας καὶ ἤρκειτο εἰς μόνην τὴν φιλίαν της χωρὶς νὰ ἡξέυρῃ διατὶ ἐζήτησε καὶ ἔλαβε παρ' αὐτῆς τὴν ἄδειαν νὰ τῆς παρουσιάσῃ τὸν φίλον του Μαρκέλον, ὑποψήφιον μεγάλου ζωγράφου. Τὴν ἐσπεράν της μετὰ-βάσεως αὐτῶν εἰς τὴν ἐσπερίδα ὁ Ροδόλφος ἀνέβη νὰ πάρῃ τὸν Μαρκέλον, τὸν ὁποῖον εὗρεν ἐνδύμενον.

— Ἐλπίζω, εἶπεν εἰς αὐτόν, ὅτι δεν σκοπεύεις νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν χορὸν με αὐτὸ τὸ χρωματιστὸν ὑποκάμισον.

— Διατὶ ὅχι; Μήπως τὸ χρῶμα τοῦ ὑποκαμίσου μου προσβάλλει τὴν χορευτικὴν αἰδῶ;

— Θανασίμωσι! ἀπήντησεν ὁ Ροδόλφος.

— Μοὺ κακοφαίνεται, εἶπεν ὁ Μαρκέλος, παρατηρῶν τὸ ὑποκάμισόν του, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἦσαν εἰκονισμένοι ἀγριόχοιροι κυνηγοῦμενοι ὑπὸ σκύλων, ἀλλὰ δεν ἔχω ἄλλο. Ἀλλὰ δύναμαι νὰ βάλω κολλάρων καὶ νὰ κουμπώσω τὸν Μαθουσάλαν μου δια νὰ μὴ φαίνεται τὸ ὑποκάμισον.

— Πῶς! Ἐγχεῖς σκοπὸν νὰ φορέσῃς καὶ πάλιν τὸν Μαθουσάλαν; ἡρώτησεν ὁ Ροδόλφος μετ' ἀνησυχίας.

— Τί νὰ κάμω; ἀπήντησεν ὁ Μαρκέλος, ἀφοῦ τοιοῦτον εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ράπτου μου. Ἀλλ' ἐφρόντισα ν' ἀλλάξω τὰ κουμπία καὶ νὰ μαυρίσω τὰς ραφὰς με μελάνι τῆς Κίνας.

Ὁ Μαθουσάλας ήτο τὸ ἐπίσημον ένδυμα τοῦ Μαρκέλου, τὸ οὗτο ὀνομασθὲν ὑπὸ τῶν φίλων του δια τὴν πατριαρχικὴν αὐτοῦ μακροβιότητα. Ὅπως ἡ κόμη τῶν γερόντων, οὕτω καὶ τὸ σεβάσιμον τοῦτο ένδυμα εἶχεν ἀλλάξει χρῶμα, πλὴν τῆς διαφορᾶς ὅτι ἀντὶ νὰ λευκανθῇ εἶχε πρασινίσει.

Ὁ Μπαλζάκ μαυθάνων ὅτι ἐκλέγθη ἀκαδημαϊκός, δεν θά ἡπόρει περισσότερον ἀπὸ τοὺς δύο φίλους μας, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ.

Πρὸς ἐξηγησιν τῆς ἀπορίας αὐτῶν πρέπει νὰ εἰπῶμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην ὅτι ἡ Φλογέρα, ἐρίσασα μετὸν ἐραστὴν αὐτῆς, τὸν σύμβουλον τῆς Ἐπικρατείας, εἶχεν ἐγκαταλείψει ὑπ' αὐτοῦ εἰς στιγμὴν κρίσεως τῆς ἐξουσίας αὐτῆς καὶ τὴν ἐξουσίαν. Οἱ δανεισταὶ αὐτῆς καὶ ἰδίως ὁ ἰδιοκτῆτης, εἶχον προβῇ αὐτὴν ἐκείνην τὴν πρῶτον εἰς κατὰσχισιν τῶν ἐπιπλῶν της, τὰ ὁποῖα εἶχον καταβιβασθῇ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας

διὰ ν' ἀποκομισθῶσι καὶ πωληθῶσι τὴν ἐπιούσαν.

Τοῦτο ὅμως δεν ἐθεώρησεν ἡ δεσποινὴς Φλογέρα ὡς ἀποχρώντα λόγον πρὸς ἀναβολὴν τῆς ἐσπερίδος της. Ἀντὶ τοῦτου διεκόσμησε τὴν αὐλὴν ὡς αἰθουσαν ὑποδοχῆς, ἔστρωσε τάπητα ἐπὶ τῶν πλακῶν, ἡτοίμασε τὰ πάντα κατὰ τὸ σύνηθες, ἐφόρεσε ὁλὴν χορὸν καὶ ἡξήσε μάλ' τὸν ἀριθμὸν τῶν προσκεκλημένων, παρακαλέσασα πάντας τοὺς κατοίκους τῆς πενταπόρου ἐκείνης οἰκίας νὰ τιμῇσιν δια τῆς παρουσίας των τὴν ἐσπερίδα, εἰς τῆς ὁποίας τὴν λαμπρότητα ἡδόκησε καὶ ὁ Θεὸς νὰ συντελέσῃ. Ὁ καιρὸς τῶ ὄντι ήτο γλυκύτατος καὶ ἡ σελήνη ἐπροσθετο στὰς ἀργυρὰς ἀκτίνες της εἰς τὴν λάμψιν τῶν λυχνῶν καὶ τῶν κηρίων.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἰδιοτροπίας αὐτῆς ὑπῆρξεν ἑκτακτος καὶ ἡ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς ἐσπερίδος ζωηρότης καὶ ἐυθυμία μοναδική.

Ὁ χορὸς καὶ τὰ ἄσματα διήρκουν ἀκόμη ὅταν ἐφθασαν τὸ πρῶτ' οἱ ἀχόμοφοι ν' ἀποκομισθῶσι τὰ σκεῦη. Ἡ οἰκοδόμοισα συνώδευε μέχρι τῆς θύρας τῆς αὐτοσχεδίου αἰθούσης, ήτοι μέχρι τῆς ὁδοῦ, τὰ ἀποχωροῦντα ζεύγη ψάλλουσα.

Ὁ Μαρκέλος καὶ ὁ Ροδόλφος εἶχον μείνει μόνον μετὴν Φλογέραν, ἀναβάσαν εἰς τὸν κοιτῶνά της, ὅπου δεν ἀπέμεινε παρὰ γυνὴ κλίνη.

— Ἡ ἱστορία μου, εἶπε μειδίωσα, δεν εἶνε ὅσον φαίνεται ἀστεία. Πρέπει νὰ ὑπάγω καὶ πάλιν νὰ καταλύσω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ οὐρανίου θόλου, τὸ ὁποῖον γνωρίζω ἐκ μακρὰς πείρας. Εἶνε μεγαλοπρεπέστατον, ἀλλὰ κάπως ἀνοικτὸν εἰς τὰ ρεύματα.

— Διατὶ νὰ μὴν ἔχω τὰ πλοῦτη τοῦ Σολωμῶντος, ἐκραξεν ὁ Μαρκέλος, δια νὰ σὰς ἀνεγείρω ναὸν μεγαλοπρεπέστερον τοῦ ἰδικοῦ του;

— Ἀλλ' ὡς φαίνεται δεν τὰ ἔχετε, ἀπήντησεν ἡ Φλογέρα. Τοῦτο δεν μ' ἐμποδίζει νὰ σὰς εὐγνωμονῶ δια τὴν καλὴν πρόθεσιν. Δεν πειράζει, ἐπρόσθεσε, εἰς ἀρχίσει νὰ βαρύνωμαι τὰ πλοῦτη. Ἐπειτα τὰ ἐπιπλά μου ἦσαν κάπως παλαιὰ, τουλάχιστον ἐξαμηνίτικα. Τὸ σπουδαιότερον εἶνε ὅτι μετὰ τὸν χορὸν πρέπει τις νὰ δευτῇ, καὶ δεν ἔχω τίποτε νὰ σὰς δώσω.

Ὁ Ροδόλφος, ὅστις εἶχε κερδίσει ὀλίγα χρήματα εἰς τὸ λασκενέ, ὠδήγησε τὴν Φλογέραν καὶ τὸν Μαρκέλον εἰς γειτονικὸν ξενοδοχεῖον, τοῦ ὁποῖου ἡνοίγετο ἡ θύρα κατὰ τὴν σιγὴν ἐκείνην.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἡ μάλλον τὸ πρῶτευμα, διότι ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἐγερθῇ εἰς ἀνέφελον οὐρανόν, ἡ Φλογέρα καὶ οἱ δύο φίλοι της, μὴ νυστάζοντες διόλου, ἐσχέδισαν νὰ μεταβῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς δεν ἀπέχετο πολὺ. Τρέξαντες ἐκεῖ, ἐπήδησαν εἰς βαγόνιον τῆς ἐπιόμου νὰ κινήσῃ ἀμαξοστοιχίας, ήτις ἀπεβίβασεν αὐτοὺς μετὰ τινος λεπτά εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν.

Ὁ καιρὸς ήτο ὥραϊος καὶ εὐχάρι-

στος ἡ περιπλάνησις εἰς τὸ δάσος, ἡ ὁποία παρετάθη μέχρι τῆς ἐξόδου τῆς ἐσπεράς, ὅτε ἀπεφασίσθη ἡ ἐπιστροφή κατὰ πλειονοψηφίαν, διότι ὁ Μαρκέλος ἐπέμεινε νὰ μείνουν ἀκόμη, ἰσχυριζόμενος ὅτι δεν εἶχε νυκτώσει, τὸ δὲ σκότος προήρχετο ἐκ τῆς ἐπισκιάσεως τοῦ ἡλίου ὑπὸ πυκνῆς νεφέλης.

Ἡ ἀλήθεια ήτο ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐσπερίδος καὶ τῆς ἐπειτα ἐκδρομῆς ὁ Μαρκέλος, τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἀναψῇ ἡ εὐφλεκτος καρδιά, ἡγωνίζετο ἐκθύμως πρὸς κατὰκτησιν τῆς Φλογέρας. Παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, εἶχε φθάσει νὰ προτείνῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀγορὰν ἐπιπλῶν πολυτελεστέων τῶν παλαιῶν διὰ τοῦ προϊόντος της περιφήμου αὐτοῦ εἰκόνας τῆς Διαδόσεως τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης. Εὐνότητος ἐκ τοῦτου εἶνε ἡ λύπη, τὴν ὁποῖαν ἐπροξέει εἰς αὐτὸν ἡ προσέγγισις τῆς ὥρας τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τὴν κυρίαν Φλογέραν, ήτις εἶχε μὲν ἐπιτρέψει εἰς αὐτὸν ν' ἀσπασθῇ πλειστακίς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων της, ἀλλ' ἀπέκρουε μειδίωσα πᾶσαν ἀπόπειραν ἐκείσεως τῆς καρδίας της.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν εἰς Παρισίους ὁ Ροδόλφος ἀφῆσε τὸν φίλον του μετὰ τῆς νέας κόρης, ήτις τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς θύρας της.

— Μοὺ δίδετε τὴν ἄδειαν νὰ σὰς ἐπισκεπτόμαι; ἡρώτησεν ὁ Μαρκέλος, ἐπιθυμῶ νὰ κάμω τὴν εἰκόνα σας.

— Δεν ἐσυλλογίσθης, ἀπεκρίθη μειδίωσα ἡ εὐμορφὴ κόρη, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ σοῦ δώσω τὴν διεύθυνσίν μου δια τὸν λόγον ὅτι αὐρίον δεν θά ἔχω κατοικίαν; Θά ἔλθω ἐγὼ νὰ σ' ἐπισκεφθῶ καὶ νὰ ράψω καὶ τὸ φόρεμά σου, τὸ ὁποῖον ἔχει τρύπαν μεγάλην ὡς παράθυρον.

— Θά σὲ περιμένω ὡς οἱ Ἑβραῖοι τὸν Μεσσίαν.

— Ὅχι ὅμως καὶ τόσον καιρόν, ἀπήντησεν γελῶσα ἡ Φλογέρα.

Τὴν χαριτωμένην κόρη! ἔλεγε θραδέως ἀπομακρυνόμενος ὁ Μαρκέλος. Εἶνε ἡ θεὰ τῆς εὐθυμίας; θά κάμω ἄλλην μίαν τρύπαν εἰς τὸ φόρεμά μου.

Μόλις διατρέξας τριάκοντα βήματα, ἡσθάνθη ἐλαφρὸν κτύπημα ἐπὶ τοῦ ὤμου, καὶ στραφείς εἶδε πρὸ αὐτοῦ τὴν «χαριτωμένην κόρην».

— Κύριε Μαρκέλε, εἶπεν εἰς αὐτόν θέλεις νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι θά φέρῃς μαζί μου ὡς ἀληθὴς ἱππότης;

— Σοὺ τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Ροῦβεν καὶ τοῦ μεγαλύτερου πρὸς σὲ ἐρωτός μου.

— Ἀκουσε τότε καὶ βοήθησέ με. Ὁ οἰκοκύρης μου ἔκλεισε τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐπῆρε τὸ κλειδί. Ἐννοεῖς;

— Ἐννοῶ, ἀπήντησεν ὁ Μαρκέλος, προσφέρον τὸν θραχινά του εἰς τὴν Φλογέραν, τὴν ὁποῖαν ὠδήγησεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, κείμενον τότε παρὰ τὸ Ἀνθοπάζαρον.

Ἡ Φλογέρα μόλις ἡδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας της ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τοῦ νυσταγμοῦ.

— Καληνύκτα, εἶπεν εἰς τὸν ξενίζοντα τεινούσα τὴν χεῖρά της ἡ λησμονήσας τὴν ὑπόσχεσίν σου.

— Δεν τὴν λησμονῶ, χρυσὴ μου κόρη, ἀπεκρίθη ὁ καλλιτεχνὴς μετὰ τινος συγκινήσεως, κοιμήσου ἡσυχῇ. Ἐγὼ φεύγω.

— Διατὶ νὰ φύγῃς; ἀπήντησεν ἡ Φλογέρα με μισοκλείστους ὀφθαλμούς, ἀφοῦ ὑπάρχουν δύο δωμάτια. Ἐγὼ κοιμοῦμαι ἐπάνω εἰς τὸν σοφάν.

— Ὁ σοφὰς μου εἶνε πολὺ σκληρὸς ὡς νὰ ήτο γεμάτος καρύδια. Κοιμήσου εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ ζητήσω νὰ με φιλοξενήσῃ ἕνας φίλος μου ὅπου κατοικεῖ ἀντικρῶ. Τοῦτο εἶνε φρονιμότερον, ἐπρόσθεσε μειδίῶν ὁ Μαρκέλος. Ἀγαπῶ νὰ κρατῶ τὸν λόγον μου, ἀλλ' εἰμαι εἰκοσιδύο ἔτων καὶ σὺ εἶσαι πολὺ εὐμορφῇ, Φλογέρα μου. Καλὴ νύκτα.

Τὴν ἐπιούσαν εἰς τὰς ὀκτῶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του κρατῶν γλάστραν ἀνθέων, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἀγοράσει. Ἡ Φλογέρα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀπλῶς ἐπὶ τῆς κλίνης ἐνδεδυμένη, ἐξύπνησε καὶ τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα λέγουσα:

— Εἶσαι λαμπρὸς νέος.

— Μήπως τὸ λαμπρὸς εἶνε συνώνυμον μετὰ τοῦ κούτος;

— Διατὶ νὰ πηγαίνῃ ὁ νοῦς σου εἰς τὸ κακόν; ἀπήντησεν ἡ Φλογέρα. Ἀντὶ νὰ μοῦ λέγῃς κακίες, καλλιτέρας θά ἔκαμνες νὰ μοῦ προσφέρῃς αὐτὰ τὰ εὐμορφα ἄνθη.

— Διὰ τοῦτο τὰ ἐπῆρα. Λάβε τα, καὶ ὡς ἀντάλλαγμα τῆς φιλοξενίας μου εἰπέ μου κανέν ἀπὸ τὰ εὐμορφα σου τραγούδια. Ἡ ἡχώ τοῦ ὑπερῶου μου θά μοῦ μεταλέγῃ τὸ ἄσμα σου, ἀφοῦ φύγῃς.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ με διώξῃς; εἶπεν ἡ Φλογέρα. Ἀλλ' ἐνδέχεται νὰ μὴ θέλω ἐγὼ νὰ φύγω. Ἀκουσε, Μαρκέλε, ἀγαπῶ νὰ λέω τὰ πράγματα ἐξάστερα. Μ' ἀρέσεις καὶ σ' ἀρέσω. Τοῦτο δεν ἡμπορεῖ ἀκόμη νὰ ὀνομασθῇ ἔρως, ἀλλ' εἶνε τουλάχιστον ἐρωτόσπορος, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ καλλιεργήσω. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ μείνω ἐδῶ ἔως ὅτου μαρνανθοῦν τὰ ἄνθη ἐκ τῆς γλάστρας.

— Κρίμα ὅτι δεν τὸ ἐμάντευσα! ἀπήντησεν ὁ Μαρκέλος, θά ἀγοράζα τότε ἀμάραντα.

Δεκαπέντε ἡμέραι παρήλθον ἔκτοτε καὶ ἡ Φλογέρα ἐπακολουθεῖ νὰ συγκατοικῇ μετὰ τὸν Μαρκέλον. Καὶ οἱ δύο φαίνονται εὐτυχέστατοι, ἂν καὶ στερομένοι χρημάτων. Ἡ Φλογέρα ἡσθάνετο πρῶτην φορὰν εἶδος ἀγάπης, οὐδὲν ἐχούσης κοινὸν πρὸς τὰ προηγούμενα αὐτῆς ἐφήμερα αἰσθηματα, ὃ δὲ Μαρκέλος ἤρχιζε νὰ φοβῆται ὅτι τὴν ἀγαπᾷ μετὰ σωστά του. Ἀγνοῶν ὅτι κατεῖχετο κι' ἐκείνη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ φόβου, παρετήρει συχνὰ μετ' ἀνησυχίας εἰς ποῖαν κατὰστασιν εὕρισκοντο τὰ ἄνθη. Πρῶτον δὲ τινος ἐξυπνήσας ἐνωρίτερα, δεν εὗρε τὴν Φλογέραν πλησίον του, ἀλλ' εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον ποτίζουσαν τὴν γλάστραν.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ένεκα πληθώρας ὕλης, οἱ «Μποέμ» κατ' ἐξαιρέσιν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα μόνον δύο σελίδες.

Μιά απάντησις

«Ένα πολύ δυστυχισμένο κορίτσι», όπως υπονοείται, μου γράφει ένα πολυσέλιδο γράμμα σχετικά μ' ένα αισθηματικό δίλημμα που την βασάνισε πολύ. Η επιστολογράφος μου αγάπησε έναν άνδρα και τον άρραβωνιάστηκε παρά τας συστάσεις των συγγενών της, οι οποίοι την απέτρεπαν έφοσον ο μνηστήρ της δεν είχε πάρει ακόμη διαζύγιον από την πρώτη του γυναίκα με την οποίαν ευρίσκειτο πρό πολλού εις διάστασιν.

Εκείνος ήταν ένας άνδρας σοβαρός— όπως φαινόταν τουλάχιστον— επάνω από 35 χρόνων που είχε κουρασθή από τη ζωή και τον οποίον είχε επηρεάσει βαθύτατα το παρελθόν σε τρόπον ώστε να τον απασχολή βασανιστικά ή ανάνησις του. Έκείνη είναι ένα κορίτσι μόλις είκοσι χρόνων, τρυφερό, αισθηματικό με μια ψυχή πλημμυρισμένη από ρομαντικές σκέψεις και γεμάτη ευαισθησία που δεν ζητούσε τίποτα καλλίτερο από το να γιατρέψη με την δική της αγάπη την πληγωμένη καρδιά του φίλου της. Αυτός όμως εξακολούθησε να είναι ψυχρός και άπαισιόδοξος παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις του ότι την αγαπούσε.

Δύο τόσοι διαφορετικοί χαρακτήρες ήταν φυσικό να συγκρουσθούν, να μη μπορούσαν να συνεννοηθούν τελειωτικά. Και η επιστολογράφος μου, αφού απέμεινε την κατάσταση αυτή δύο χρόνια, ζήτησε να διαλυθή ο άρραβών, αφού είχε και την πρόφαση ότι ο μνηστήρ της δεν κατώρθωσε στο διάστημα αυτό να πάση διαζύγιον.

Υστερα γνώρισε κάποιον άλλον νέον, στον οποίον βοήθη το ιδεώδες του άνδρος που ζητούσε. Οι χαρακτήρες των συμφωνούσαν καθώς κι' οι ηλικίες των. Κι' η νέα κοπέλλα έκανε μια έντονη πάλη προς τον ίδιο της έαυτο κατά την οποία υπερίσχυσε το νέο της αίσθημα και παρέσυρε στην όρμη του και τύψεις και αμφιβολίες και δισταγμούς σχετικούς με την παλιά της αγάπη.

Στο γράμμα της αυτό διερωτάται πώς θα την χαρακτηρίσω. Φοβάται μήπως την θεωρήσω άνηθικη, επιπολαία, άστατη και με παρακαλεί να μη την κατακρίνω, να μη την περιφρονήσω...

Δεν ύπηρεσε κανένας τέτοιος φόβος, αγαπητή φίλη. Είστε απόλυστατα ένα παιδί ακόμα, άπραγο και ρομαντικό που πήρατε για έρωτα ένα αίσθημα συμπάθειας τρυφερότητας και στοργής για έναν άνδρα πληγωμένο από τη ζωή... Τώρα όμως που μίλησε πραγματικά η καρδιά σας καταλάβετε ότι είχατε γελασθή ως προς τα αίσθηματά σας. Δεν μπορεί να σας κατηγορήσω γι' αυτό. Ούτε η πρώτη είσθε ούτε η τελευταία. Διαλύσατε τους άρραβώνες σας φιλικά και τίμια.

Είναι προτιμότερο αυτό χίλιες φορές από τον γάμο μ' έναν άνθρωπο από τον οποίο σας χωρίζε τόση άσυμφωνία χαρακτήρων ώστε άναγ ή γεήγορα να καταλήξετε στο διαζύγιον.

Το μόνο σημείο που μου φαίνεται λίγο σκοτεινό είναι η γνώμη σας ότι ο δευτερος αυτός νέος μπορεί να λέγη ψέμματα όταν ισχυρίζεται ότι σας αγαπά. Αυτό πρέπει να φροντίσετε να το εξακριβώσετε για να μη κινδυνεύετε να περιπέσετε σε νέα άπογοήτευση.

Σ' έμένα, τώρα, δεν μένει παρά να σας εύχηθώ με όλη μου την καρδιά να είναι και τα δικά του αίσθηματά εξίσου ειλικρινή με τα δικά σας και να θέτε κάθε κοινή με τα δικά σας και να δώση ή ζωή εύτυχία που μπορεί να σας δώση ή ζωή.

ΛΟΡΑ

Το ΚΑΡΝΕ

Η ΜΟΔΑ

Ταγιέρ και ανσάμπλ

Το κυριώτερο σημείο της ανοιξιάτικης κομπεταρίας είναι τα ταγιέρ, τα οποία είναι απαραίτητα για την εποχή αυτή του έτους.

Τα νέα μοντέλλα παρουσιάζουν μια έξαιρετική ποικιλία είτε στην κόπ, είτε στο ύφασμα, είτε στην φαντασί. Έχουν όμως ένα κοινό χαρακτηριστικό: την λεπτότητα της σιλουέτας.

Επικρατούν δύο τύποι μοντέλων έντελώς διαφορετικών: το κλασσικό τα-

Μιά κομψότατη μπλούζα από σατέν ντραπέ, γανιρισμένη με βελονιές.

γιέρ και το ταγιέρ φανταζί, έντελώς αντίθετο του πρώτου.

Το κλασσικό ταγιέρ...

...γίνεται από σέρζ, ντιαγκονάλ, ριγστό, λαινάξ κ.λ.π.

Η ζακέττα, πολύ εφαρμοστή, λίγο μακρύτερη από τις ζακέττες που συνηθίζονταν έως τώρα, κομψώνει άρκετά ύψηλά.

Τα ρεβέρ είναι μικρά και αφήνουν να φαίνεται η μπλούζα ή το ζιλέ γιατί τα μεγάλα ρεβέρ ή οι γιακάδες-εσώπτες δεν εύννοούνται πολύ τώρα τελευταίως.

Τα μανίκια είναι στενά συνήθως. Τα «πουανιές» χωρίς ρεβέρ και συνήθως γανιρίζονται με ντεκούπ που γίνονται από το ίδιο ύφασμα, τοποθετημένο «κόντρα», ή με βελονιές υπογραμμισμένες με τρία κομψάκια.

Η φούστα, ίσια και κοντή, αφήνει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον στη ζακέττα. εις στην «φουστα-πορτοφίλι» που κλείει πλαγίως με μια πιάττα ραμμένη επάνω και ελεύθερη κάτω ή μ' ένα είδος

ντεκούπ που σχεδιάζει πιάττα πλαγίως.

Τα γιέρ φανταζί.

Στα μοντέλλα αυτά η ζακέττα παρουσιάζει πολλά σκέτσα ως προς το μέγεθος: άλλοτε είναι πολύ κοντή με μια λ-Μολαταύτα, μερικές φούστες ξεφεύγουν από την μονοτονία της ίσιας φούστας και μās προσφέρουν κάποια ποικιλία χάσια μπάσκα, άλλοτε αντίθετως είναι μακρύ με μπάσκα κυματιστή. Τέλος, μερικές μπάσκες ώρισμένων ταγιέρ άμπιγί, είναι μακρύτερες προς τα πίσω.

Πολλά από τα ταγιέρ αυτά έχουν ζακέττα και φούστα διαφορετικού χρώματος και ύφασματος. Κατά κανόνα, όταν το μοντέλλο γίνεται από δύο ύφασματα του ίδιου χρώματος αλλά με διαφορετική μοτίφ, τότε το πιο «εργασμένο» ύφασμα εκλέγεται για την ζακέττα.

Οι αντίθεσεις των ύφασμάτων επιτυγχάνονται συχνά με βελονιές μεταξωτές τόν-σύρ-τόν. Με μερικές επιδέξιες βελονιές κατορθώνουν ν' απομιμούνται όλα τα είδη υφάνσεως. Έτσι επιτυγχάνουν καντριγιέ, ντιαγκονάλ, ριγστό, σκουατέζικα κ. λ. π. κ. λ. π.

Οι ζακέττες παρουσιάζονται πολύ συχνά εργασμένες κατ' αυτό τον τρόπο. Πότε-πότε βρίσκουμε και λίγες βελονιές στον ποδόφυρο της φούστας. Πρέπει να σημειωθεί ότι τελευταίως δίνεται ιδιαίτερη προσοχή στο κάτω μέρος της φούστας που γανιρίζεται με ντεκούπ λωρίδες, βελονιές κ.λ.λ.

Οι ζακέττες γανιρίζονται επίσης με μικρά μοτίφ και λουλουδάκια κεντημένα που τους δίνουν πολύ κομψή εμφάνιση.

Α ν σ ά μ π λ.

Για τα ανσάμπλ, οι ζακέττες έχουν μια ειδική φόρμα: έχουν μια μπάσκα ήμια-κη σουρωμένη στη μέση και φαρδύνει έλαφρά. Το εμπρόσθιο μέρος κομψώνει κατά μήκος με δύο σειρές κομψιών από παληό άσχημ.

Πολύ μοντέρνο είναι ένα κοστούμι φανταζί από λαινάξ μαύρο με μια ζακέττα της οποίας τα ρεβέρ είναι από λαινάξ «πλε-ντε-πούλ» άσπρομαυρο καθώς και τα μανίκια. Η μπλούζα, σε φόρμα σεμιζιέ, είναι από το ίδιο άσπρο-μαυρο λαινάξ.

—□□—

Μερικές συμβουλές

(Όταν ζητάτε δουλειά)

Μη κρατάτε πόζα.

Αν ανήκετε σε άνωτερη κοινωνική τάξη από τας συναδέλφους σας ή αν είσθε πλουσιότερη απ' αυτές, μην το δείχνετε. Αφού εργάζεσθε μαζί τους πρέπει να τις θεωρήτε ίσες σας. Μην παίρνετε πόζα ψυχρή και ύπεροπτική. Μπορείτε να είσθε επιφυλακτική αλλά με συμπαθητικό τρόπο. Άλλοιως θα σας πάρουν απότομο κακό μάτι και θα σας είναι δύσκολο να άντιμετωπίσετε την έχορότητά των.

Μην επιδεικνύετε ύπερβο-

ΤΗΡ ΠΥΝΑΪΚΑ

Λι κ ο ξ η λ ο.

Μη μπλίνετε σε μια νέα θέση όπως ένας μεταρρυθμιστής επαναστάτης που θέλει όλα να τα ρίξη κάτω, όλα να τα αλλάξει. Και αν ακόμη το κατάστημα που σάς προσέλαβε έχει ανάγκη μεταρρυθμίσεων, σκεφθήτε: 1) αν είσθε το κατάλληλο πρόσωπο για να τις εκτελέση και 2) αν θα ήταν συνετώτερο να τις εκτελούσατε σιγά-σιγά και με μεγάλη προσοχή.

Ούτε οι προϊστάμενοι ούτε οι συνάδελφοι αγαπούν τους ανθρώπους που διακηρύττουν ότι όλα πηγαιναν στραβά προτού έλθουν αυτοί.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τριχόπτωσης

Εκτός των πρωτοπαθών τριχοπτώσεων των παρουσιαζομένων κατά την αλλαγής της ηλικίας ή εξ αιτίας διαφόρων αιτιών και χωρίς λόγο χρησιμοποιηθέντων θεραπευτικών ή καλλωπιστικών μέσων για τα όποια έγραψα στα δύο προηγούμενα άρθρα—υπάρχουν και οι δευτεροπαθείς. Οι δευτεροπαθείς τριχοπτώσεις προκαλούνται είτε κατόπιν διαφόρων μολυσματικών παθήσεων του τριχωτού της κεφαλής (τριχοφάγος, κασίδα, μολυσματικών κηρίων, σταφυλοκοκκίασις κ.τ.λ.), είτε συνεπεία διαφόρων γενικών νοσημάτων του οργανισμού όπως π.χ. τα χρόνια νοσήματα, η αναιμία, ο διαβήτης, η φυματίωση, οι διαταραχές της εκκρίσεως των αδένων, η ανεπάρκεια των ωσθηκίων οι νευρικές διαταραχές ή σύφιλις, ο τυφοειδής πυρετός, το έρυσίπelas, η σπονδυλίτις κ.λ.π. ή τέλος εξ αιτίας χηρσεως διαφόρων επιβλαβών μέσων, φαρμάκων ή καλλυντικών για καλλωπιστικό σκοπό, (όπως οι τριχοδαφές, περιμανάντ, φριζάρισμα, κοσμητικά).

Η πηγή της μεταδόσεως των διαφόρων παθήσεων του τριχωτού της κεφαλής καθώς και του προσώπου για την όποια άνωτέρω αναφέρω, εκτός των άλλων αιτιών είναι ως επί το πλείστον τα κούρεϊα. Για να γίνη καταληπτός ο κίνδυνος της μόλυνσεως και μεταδόσεως σάς παραθέτω τον εξής χαρακτηριστικό πίνακα των παρατηρήσεων του Λανγκλαί. Από ένα πινέλλο παρμένο από κούρειο άνεπτύχθησαν εντός άπεσταιρωμένου ύδατος 160.000 βακτηρίδια. Με την ίδια μέθοδο ένα ξυράφι έδωσε 7.000 μιν μικρόβια πρίν βυθισθή στο άποστειρωμένο νερό, 44.000 μικρόβια μετά τα άκόνισμα στην δοματίνη λωρίδα και 26.000 μικρόβια μετά την προστριβή του ξυραφιού στην παλάμη του κούρεως. Ανάλογα έδωσαν μικροβίων επίσης άνεπτύχθη κατά την ίδια πάντοτε μέθοδο απ' τις μηχανές των μαλλιών και από τα κέντρια. Ο Ρερλιζέ απέδειξε ότι από ένα τιμάχι φαρμάκευ που χρησιμοποιούσε ένας κούρεψ επί δύο μήνες για τις μικροαπορραγίες, καλλιέργησε 68.250 μικρόβια. Μεταξυ των μικροβίων αυτών είναι και ο σταφυλοκοκκός, ο βάκιλλος του μεσεντερίου, άλλοι βάκιλλοι μεταξυ των όποιων και της φυματίωσης.

Όλα αυτά άποδεικνύουν ότι το κού-

ρεϊα αυτό μίγμα, κάθε άλλο, παρά άσπαιτικό είναι και ότι με αυτό είναι δυνατόν να γίνη μετάδοσις σοβαρών μολύνσεων. Αν και σήμερα στα περισσότερα κούρεϊα—και τούτο το τονίζω προς τιμήν των γίνετα με τα νεώτερα μέσα και τις συσκευές άπόλυτος, συστηματική και φιλότιμος προσπάθεια για την τήρηση της άντισηψίας, υπό την άσση-ραν συγχρόνως, συστηματική και άμεσον έποπτεϊαν της άστυλατρικής Υπηρεσίας του Κράτους, εις τας προσπάθειάς και ύποδειγματικές ύποδείξεις της όποιας τα κούρεϊα έχουν περιορισθή στο έλάχι-

στον. Έν τούτοις και για να είσθε άπόλυτως ήσυχoi πρέπει ναχέτε άτομικά σας εργαλεία δηλ. ψαλλίδι, ξυράφι, πινέλο και χτένι. Να συνιστάτε δε σ' εκείνον που θα σας περιποιηθή να πλύνη προηγουμένως καλά τα χέρια του.

Αυτά όσον άφορά τους πλέον συνηθεις τρόπους της μεταδόσεως των συνηθεστέρων νόσων του τριχωτού της κεφαλής, που προκαλούν τις δευτεροπαθ πτώσεις.

Στο έπόμενον ή συνέχεια.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

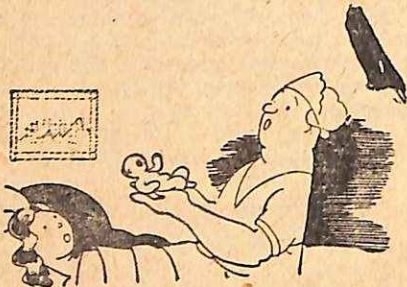
Εξ άριστων πρ ός τ ά δ ε ξ ι ά : Μοντέρνο ταγιέρ με γιακά και ρεβέρ ντεκουπαρισμένα στογγυλά σε άνοικτόχρωμο ύφασμα — ΑΝτε πίες από λαινάξ με θέσσα σταυρωτή και φούστα μονόχρωμη. — Ανοικτόχρωμο κοστούμι : Ζακέττα εφαρμοστή με ραφή στη μέση της πλάτης. Φούστα με άμπλισμέν.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ Δ.Ο.Δ.Ο.

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

ΣΕ ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑ

Στὰς 4 'Απριλίου 1932 ἐγεννάτο στὸ Κάνσας Σίτυ τῶν 'Ηνωμ. Πολιτειῶν, ὁ Τσάρλς-Μπέρναρντ-Σαϊντ Τζόν. Τὸ δρόφος προκάλεσε τότε τὴν

ἀπελπισία τῶν γονέων του, γιατί μόλις ζυγίσε μιὰ λίβρα! Καὶ ἐν τούτοις ἐξησε, χάρις στὴν ἀγρυπνή παρακολούθηση τῆς ἐπιστήμης καὶ σήμερα ζυγίσει 25 κιλά καὶ εἶναι θαυμάσια στὴν υγεία του!

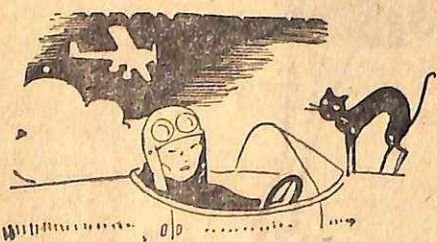
ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΧΟΡΟΣ

Ἄν καμμιά φορὰ ταξιδεύετε στὸ Τυόλο, μὴν ἐκπλαγῆτε ἂν διπτερεῖς ἄντρες νὰ ἀλληλογορηθοῦν περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ χοροῦ. Οἷτε νὰ τρέξετε νὰ τοὺς χωρίσετε. Οἱ δὺ αὐτοὶ ἄλλοι χορευοῦν, ἀπλούστατα, ἐν ἑθνικῷ χορῷ τῆς πατρίδος τῶν. 'Η...χοροδοπινάδα αὐτὴ παύει, ὅταν προστεθῇ στὸν κύκλο τῶν χορευτῶν καὶ καμμιά κοπέλλα.

ΟΙ ΓΑΤΕΣ, ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ...

ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ

Ἡ κινεζικὴ ἀεροπορία, ἔχει προοδεύσει, τώρα, μὲ τὸν κινεζοϊαπωνικὸ πόλεμο πολὺ. Ἀπειρα εἶναι τὰ κινεζικὰ ἀεροπλάνα ποὺ μετέχουν σὲ πολυμικρὰ ἐπιχειρήσεις. Τὸ περίεργο ὅμως εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ Κινέζοι ἀεροπόροι ἔχουν τὴν ἴδια ἀδυναμία: δὲν πετοῦν ἂν δὲν ἔχουν μαζί τους ὡς μασκότ, ἕνα ἄποιδόθητε ζῶο τῆς προτιμῆσώς των. 'Ετσι, ἄλλοι παίρνουν μαζί τους σκυλάκι, ἄλλοι κουνέλια, ἄλλοι... ποντικούς καὶ ἄλλοι γάτες. Τελευταίως ὅμως, αὐξήθηκε κατὰ πολὺ ἡ ἀναλογία τῆς προτιμῆσώς τῆς γάτας ἀπὸ τοὺς Κινέζους ἀεροπόρους, γιατί παρετηρήθη πῶς ἡ γάτα εἶναι τὸ ἡσυχώτερο ζῶο μέσα στὸ ἀεροπλάνο. Ἀπὸ περὶ τὰς πρῶτα λεπτά τῆς ἐπιπλέον, ἡ... ἀεροπορικὴ γάτα, ἐγκαθίσταται τὴν ἀπάθειά της, καὶ φαίνεται μάλιστα εὐχαριστιμένη ἀπὸ τὸν τρόπο αὐτὸν ποὺ τοξιδεύει!

ΜΕ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἡ Μάννη, ὁ στενὴ αὐτῆς ὀγρή λορέδα ποὺ χωρίζει τὴν Γαλλία ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, ἔχει γίνει τὸ «πεδῖον» ὁμαλῶς ὅλων τῶν ἐπιδύσεων ῥέκορ-ντμαν. 'Ετσι, τὴν διεξεδίησαν οἱ ἀεροπόροι, (ἀεροπλάνων καὶ ἀεροστάτων) οἱ κολυμβηταί, οἱ... ὑδροκλυλισταὶ ποδηλάται τοῦ νεροῦ) καὶ ἄλλοι. Δὲν ἀπέμεινε παρὰ τὸ ἀλεξίπτωτο.

Τὴν διεξεδίησε καὶ αὐτὸ ὡς ῥεκόρ. Πομπηματικά, ὁ δευθεντὴς τῆς γαλλικῆς σχολῆς ἀλεξίπτωτιστῶν, κ. 'Ετιέν Ντι-νουά, εἰσήλθε στὸ νερό, ἀπὸ ὕψος 4.500 μέτρων, ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἀεροπλάνο βρισκότανε στὴ μέση τοῦ στενοῦ καὶ κατόρθωσε νὰ πέσῃ σχεδὸν στὸ ἴδιο μέρος.

'Ο Ντινουά ἦταν ἐφοδιασμένος μὲ ναυαγιοσωτικὴ ζώνη. Τώρα σκέπτεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα, πέφτοντας ἀπὸ ὕψος 6.500 μέτρα.

'Η προσπάθειά του ἔγκειται στὸ νὰ

πέση, μὲ καταλλήλους κινήσεις, ὅσο τὸ δυνατό πλησιέστερα στὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ρίχθηκε στὸ νερό.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ... «ΕΡΣΑΤΖ»

Ψαίνεται ὅτι τὸ πρόβλημα τοῦ φθηνοῦ αὐτοκινήτου δὲν τὸ ἔχει λύσει ὁ Φόξ, ἀλλὰ οἱ Γερμανοὶ. Κατ' αὐτάς, ἐξαιρετικὴ δραστηριότης ἀναπτύσσεται σὲ μιὰ βίλλα, ἔξω ἀπὸ τὸ Βερολίνο, ὅπου ἔχουν ἐγκατασταθῇ τὰ γραφεῖα ποὺ ἔχει ἰδρύσει τὸ Κρότς γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ σχεδίου τοῦ λαικοῦ αὐτοκινήτου. Καὶ ὅπως βεβαιοῦν, σὲ λίγο θὰ ἔχῃ δοθῇ στὰ ἐργαστάς αὐτοκινήτου τρεσάρον θέσεων καὶ ποὺ θὰ ἀντιτίθῃ 100 κλμ. καὶ θὰ στοιχίξῃ μόνον 25.000 δραχμές.

Γιὰ νὰ τὸ καταρτίσουν αὐτὸ οἱ Γερμανοὶ, καταργεῖν οἱ ὅλα τὰ τεχνικὰ μέσα γιὰ τὴν ἀντικατάσταση τῶν φθινόντων ὁλόντων ὁλόντων στοιχίζον φθινὰ ἀκριβώτερα. 'Ετσι, θὰ χρησιμοποιήσουν γιὰ τὸ φθινὸ αὐτὸ αὐτοκίνη-

ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΒΟΥΝΟ...ΑΓΑΛΜΑ!

Οἱ Ἀμερικανοὶ πρωτότυποι καὶ... τροπικτικοὶ σὲ ὅλα τοὺς, δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ σκεφθοῦν καὶ αὐτό: νὰ σκαλίσουν τὸν ἀνδριάντα τοῦ μεγάλου ἥρωος συμπατριώτου τῶν τοῦ ἱ-

δρυτοῦ τῆς ἀμερικανικῆς πατρίδος, Γεωργίου Βάσιλκτων πάνω σ' ἕνα βραχώδες τμήμα τῆς ὁροσειρᾶς Ἀλλεγάνς.

Οἱ Ἀμερικανοὶ γλύπται ποὺ συνέλαβαν τὴν...κολλοσταία αὐτὴν ἰδέα, ὑπέβαλαν τὰ σχέδια τους στὴν κυβέρνησις Βασιλικῆς πρὸ πολλοῦ καὶ ἐλπίζουν νὰ ἐκτελεστοῦν.

'Ο Βάσιλκτων παρίσταται στὰ σχέδια αὐτά, ὅθιως πατώντας σὲ μιὰ βάση, ἡ πρόσθια πλευρὰ τῆς ὁποίας, θὰ ἔχῃ χαραγμένο ἑπάνω τὴν ὁλόκληρο τὸ ἀμερικανικὸ σύνταγμα!

ΟΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΠΟΥ ΠΑΝΕ

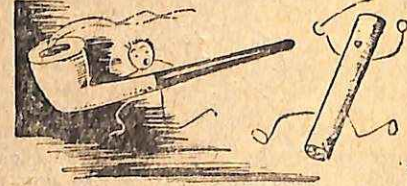
ΠΕΡΙΠΑΤΟ...

Ἡ Ἀγγλία, ὡς γνωστόν, εἶναι ἡ χώρα τῶν παραδόσεων. Κανένας λαὸς δὲν εἶναι— δὲν ἦταν δηλ...—τόσο προσκολλημένος στὰ «πάρια» ὅσο ὁ ἄγγλικός. 'Εν τούτοις, ἄρχισαν τώρα καὶ οἱ συντηρητικώτατοι Ἀγγλοὶ νὰ βάξουν νερό στὸ κρασί τους. 'Ετσι, τὰ σινεμά, λειτουργοῦν τώρα καὶ τὴν Κυριακὴν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπγορεύετο ἄλλοτε αὐστηρά.

Ἀλλὰ τὸ φοβερὸ δὲν εἶναι αὐτό. Μιὰ λοιδρετικὴ ἐσημερί, ἐκρούσε αὐτὲς τίς μέρες τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου:

«Οἱ Ἀγγλοὶ, ἔγραφε, καπνίζουν κάθε μέρα καὶ ὀλιγώτερο πίπα!...».

Τὴν ἀντικαθιστοῦν δηλαδὴ μὲ τὸ τσιγάρο. Πολλὰ ἐργαστάσια πιπῶν ἀναγ-

σθάναν ἔτσι νὰ κλείσουν, καὶ ἄλλα ἐτοιμάζονται νὰ τὰ ἀκολουθήσουν!...

το τεχνικὸν μηχανοκίνητο, τεχνικὸν μὲλλί, τεχνικὸν μέταλλο γιὰ πολλὰ ἐξαρτήματα, καὶ ἄλλα ἀκόμη ἀπὸ τὰ προϊόντα τοῦ περιφημοῦ «εἰσατζί».

210N

-Εἶνε φρικτὸ! φώναξε ἡ Ἄνν. — Πάντως, πλησιάζουμε πρὸς τὸ τέρμα, ἐδήλωσε σο θαρὰ ὁ σέρ Φράνσις. Αὐριο ἐλπίζω νὰ ἔχω τὸ ἐντάλμα ἐκδόσεως τοῦ Χόκιν...

Τὴν ἐπομένῃ ὁμῶς σηκώθηκε ἐντελῶς ξαφνικά, μιὰ καταιγίδα ποὺ τοὺς ἀνάγκασε νὰ καταφύγουν, τρέποντας ἀπὸ τὸ κρῦο, στὸ ξενοδοχεῖο τους.

Ἐμειναν κλεισμένοι ἐκεῖ μέσα ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα, ἀπολαμβάνοντας τὴν γλυκεῖα θαλπωρὴ τοῦ τζακίου, ὅπου σιγώτριζαν τὰ ξύλα.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, κάποιος ὑπάλληλος τοὺς ἔφερε ἕνα τηλεγράφημα. 'Ο Γουόρτον τοῦ πῆρε καὶ τὸ ἀνοίξε με φανερὴ ἀγωνία. Μόλις ὁμῶς τὸ διάβασε, στὸ πρόσωπό του ζωγραφίστηκε ἡ ἱκανοποίησις.

— Τὸ ἐντάλμα ἐξεδόθη, ἀνήγγειλε στοὺς φίλους του. Θὰ τὸ ἔχουμε τὸ ἀργότερο αὐριο τὸ βράδυ.

ΤΟ ΣΤΙΛΕΤΟ ΤΗΣ ΣΠΑΝΙΟΛΑΣ

Ἐνοιωθαν, τώρα κ' οἱ τρεῖς τους κάποια παράξενη νευρικότητα, ποὺ μάταια προσπαθοῦσαν νὰ ἀποκρύψουν. Λίγο πρὶν νυκτώσῃ, φέρεσαν τὰ ἀδιάρρηχτά τους καὶ ἔβηκαν νὰ κάνουν ἕνα περιπάτο. Προχώρησαν κατὰ μῆκος τῆς παραλίας, παρακο-

λουθώντας τὰ κύματα ποὺ ἔσπασαν μὲ ὀρμὴ ἐπάνω στὴν προκυμαία καὶ στὰ γύρω θράχια...

Καὶ καθὼς ἔστριβαν, σὲ κάποια καμπὴ τοῦ δρόμου, ἐρέθηκαν ἀντιμέτωποι μὲ τὴν Ἑσθήρ.

Σταμάτησαν ἀπότομα ἐπὶ τόπου. Τὸ ἴδιο κ' ἡ γυναίκα τοῦ τρελλοῦ χειρουργοῦ. Φοροῦσε ἕνα ναυτικὸ μπουσαμαδένιο ἀδιάβραχο, καὶ ἡ βροχὴ ἔσταζε, κυριολεκτικὰ ἀπὸ πάνω της.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τοὺς ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση ἦταν ἡ ὁμορφιά αὐτῆς τῆς γυναίκας. Ἦσαν τόσο ἄπλοϊ, μὰ χαριτωμένοι, κομποί, οἱ τρόποι της, ποὺ ἔμοιαζε ἀληθινὴ θεά. Τὸ δέμα τοῦ προσώπου της ἦταν ρόδινο, ἀπαλό, σὸν ὥριμο ροδάκινο καὶ τὰ μάτια της εἶχαν κατὰ τὸ μεθυστικὸ.

Δὲν φοβήθηκε, δὲν ξαφνιαστικὴ καὶ ἀντικρύζοντάς της. Ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν Ντάνιελ καὶ τὴν Ἄνν, κύτταξε κατὰματα τὸν σέρ Φράνσις, καὶ τὸ βλέμμα της ἔλαμπε καθὼς τοῦ γοιγογελοῦσε.

— Ἦρθατε ἐπὶ τέλους; ρώτησε. Σὰς περιμένα, καιρὸ ποὺ ὁ τώρα!... Εἶμαι ἑτοιμὴ...

Ἄκουστε με καλά, ὅλοι ἐσεῖς! ξεφώνισε μὲ θροντερὴ φωνή. Καὶ πῆτε μου τί νὰ σημαίνουν ὅλα αὐτά... Προχθές ἀκόμα ἔθαψα τὸν ἀντρα μου, τὸν Ζοζέ, τὸν πατέρα τῶν παιδιῶν μου, ποὺ εἶχε πεθάνει, ὅπως τὸ μάθατε ὅλοι ἀπὸ τὴν θέρη, ποὺ πῆγε τὸ κορμί καὶ τὴν καρδιά, καὶ ποὺ σκοτώνει. Καὶ τὸν ἔθαψα, κ' ὅλοι τὸ ξέρετε... Καὶ τώρα, ἀλλοίμονό μου τῆς ἀμοιρῆς, ἡ θάλασσα μοῦ ξερνᾷ τὸ σῶμα του, καὶ τρισαλλοῖμόν μου, Χριστέ καὶ Παναγιά!... τὸ κεφάλι του, τὸ δόλιο τὸ κεφάλι...

— Κάτι συνέβη στὸν Τζόζεφ, τοῦ εἶπε μὲ ὕφος ἐμπιστευτικό. Κάθεται ἀκίνητος ὅλη τὴ μέρα καὶ ὅλο ψιθυρίζει λόγια ἀκατάληπτα... Τὸ βλέμμα του εἶνε τρομαγμένο. Θαρρεῖς πῶς τὸν ἔχουν κυκλώσει ἀόρατα ὄντα, ποὺ ἀγωνίζονται νὰ τὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ κοντὰ του... Κάπου-κάπου μὲ κυττᾷ σὰν νὰ μὲ μισῇ. Ξέρετε τί φαντάζομαι ὅτι τοῦ συμβαίνει;

— Γιὰ πῆτε μου! ἔκανε μ' ἐνδιαφέρον ὁ σέρ Φράνσις.

— Φοβάμαι ὅτι ξαναγυρνᾷ στὰ λογικά του! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Ἑσθήρ. Εἶνε φοβερό αὐτό! Μοῦ εἶνε ἀπόλυτως ἀδύνατο νὰ μείνω περισσότερο μαζί του. Ὁ ἥλιος αὐτοῦ τοῦ τόπου μοῦ θερμαίνει τὴν καρδιά, μὲ κάνει νὰ νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου πὶο νέαν κ' εὐτυχισμένην...

Κ' ἐκεῖνος εἶνε ὁμοῖος μὲ παγερὸ ἀγαλμα τοῦ τρόμου... Τόσο χαίρομαι ποὺ ἤλθατε ἐπὶ τέλους!... Γιὰ ἀκούστε: Τί εἶνε αὐτό;

Ξαφνικά ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύγκορμη ἀπὸ τὸ φόβο. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀκροθαλασσίαν ἀκούγονταν ὑπόκωφες φωνὲς καὶ μουρμουρητά.

Προχώρησαν κ' οἱ τέσσερις τους πρὸς τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Κάτω στὴν ἀμμουδιά, στὴν ἄκρη σχεδὸν τῆς θάλασσας, ἐκεῖ ποὺ ξεποδύσε τὸ κύμα, διέκριναν ἕνα μικρὸ ὄμιλο, ποὺ ἦταν μαζεμένος γύρω ἀπὸ κάποιο, ἀκαθόριστο σχήματος, ἀντικείμενο, τὸ ὁποῖο μόλις εἶχε ξεβράσει ἡ θάλασσα.

Ἐνας ἄνδρας — μαῦρος σχεδὸν ἀπὸ τίς διάφορες ἐπιμιξίες τῆς φυλῆς του, κ' ἀπὸ τὸν ἥλιο ποὺ τοῦ εἶχε ξεροψήσει τὸ δέμα — χειρονομῶδες φωνάζοντας δυνατὰ.

Εἶχε μαῦρα γένεια, κατὰμαυρα πυκνὰ μαλλιά καὶ τὸ δέμα του ἦταν στεγνὸ καὶ ἡλιοκαμένο. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν κληρονομία τῶν μακρυνῶν Μαυριτανῶν προγόνων του.

Ἦταν φανερό ὅτι προσπαθοῦσε νὰ ὑπερασπισθῇ ἀπὸ κατὰ τὸ κακὸ ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε. Κ' ἦσαν τὰ πρόσωπα καὶ οἱ φωνὲς τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, ποὺ τὸν περικύκλωναν, γεμάτες κακὰ καὶ δίψα ἐκδικήσεως.

Ἀνάμεσα τους ξεχώριζε ἡ γυναίκα ποὺ εἶχε κηδέσει, πρὶν δυὸ μέρες τὸν ἀντρα της, ἡ χήρα ποὺ ἀνδρόφερνε στὴν ἐμφάνισή. Θύμιζε ἀληθινὴ μαινάδα, καὶ τὰ μάτια της πετοῦσαν φλόγες, κ' ἔτρεμε ὁλόκληρη ἀπὸ τὴ λύσσα της.

Προσπαθοῦσε, φαίνεται, νὰ πείσῃ τοὺς γύρω της γιὰ κατὰ ποὺ ὑπεστήριξε, καὶ κουνούσε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἕνα ἄδειο σάκκο.

— Ἀκούστε με καλά, ὅλοι ἐσεῖς! ξεφώνισε μὲ θροντερὴ φωνή. Καὶ πῆτε μου τί νὰ σημαίνουν ὅλα αὐτά... Προχθές ἀκόμα ἔθαψα τὸν ἀντρα μου, τὸν Ζοζέ, τὸν πατέρα τῶν παιδιῶν μου, ποὺ εἶχε πεθάνει, ὅπως τὸ μάθατε ὅλοι ἀπὸ τὴν θέρη, ποὺ πῆγε τὸ κορμί καὶ τὴν καρδιά, καὶ ποὺ σκοτώνει. Καὶ τὸν ἔθαψα, κ' ὅλοι τὸ ξέρετε... Καὶ τώρα, ἀλλοίμονό μου τῆς ἀμοιρῆς, ἡ θάλασσα μοῦ ξερνᾷ τὸ σῶμα του, καὶ τρισαλλοῖμόν μου, Χριστέ καὶ Παναγιά!... τὸ κεφάλι του, τὸ δόλιο τὸ κεφάλι...

— Μὰ γιατί μ' ἀνακατεύεις ἐμένα σ' ὅλα αὐτά; φώναξε ἀγριεμένα ὁ Πέντρο, ὁ ἄνδρας μὲ τὸ μαυριδερό ὀράτικο δέμα. Στὸ ξαναλέω πῶς ὁ δαίμονας, ὁ σατανᾶς, ἔθασε τὸ πτώμα τοῦ ἀντρα σου ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο!

— Ψέμματα λές, βρωμερὸ γουροῦνι, θρέμμα στρίγγλας γρηᾶς! οὐρλισε ἡ γυναίκα, σηκώνοντας ψηλὰ μὲ τὸ ἕνα χερί της τὸ σάκκο ποὺ κρατοῦσε, καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἕνα στυλῆτο. Τὰ κύματα τὸν ρίξαν στὴν ἀμμουδιά ραμμένο μέσα στὸ σακκὶ αὐτό, τὸ φορτωμένο μὲ πέτρες γιὰ νὰ νε πὶο θάρυ. Κ' αὐτὸ τὸ σακκὶ εἶνε δικό σου, Πέντρο, δικό σου, ἄτιμε, κλέφτη τῶν τάφων, κακοῦργε ποὺ κομματιάσεις τοὺς νεκρούς!

— Ὁρμησε κατὰ πάνω του, ἐνῶ τὸ στιλέτο της ἀστράφτε ἀπειλητικά. Ὁ Πέντρο γονάτισε μπροστὰ της: — Θὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια! ξεφώνισε μὲ τρόπο.

Ἡ γυναίκα σταμάτησε. Ἰσως — κ' ἔς ἐρισκόταν στὸ κορυφωμα τῆς μανίας της — νὰ τὴν εἶχε συγκρατήσει ἡ περιέργεια.

Ὁ Πέντρο μὲ χερί ποὺ ἔτρεμε, ἔδειξε τὸ πτώμα: — Δὲν φταίω ἐγώ! τραύλισε. Ὁ «σενόρ» ποὺ κάθεται στὴν βίλλα, στὴν ἀκροθαλασσίαν, ἐκεῖνος μὲ πληρώνει χίλιες πεσέτες γιὰ κάθε νεκρὸ σῶμα ποὺ τοῦ πηγαίνει, καὶ ποὺ ἡ ζωὴ μόλις ἔχει ὀγὴ ἀπὸ μέσα του... Εἶνε, λέει, γιὰ τὴν ἐπιστήμη... Νάτος κιόλας, ἔρχεται! Κράτα τὸ θυμὸ σου, Μαργκερίτα, χήρα τοῦ Ζοζέ... Ἀσχημὰ εἶνε τὰ χρόνια ποὺ περνᾶμε καὶ — μὰ τὸ Θεέ! — γιὰ χίλιες πεσέτες ὡς κ' ὁ ἴδιος ὁ Ζοζέ θὰ σκότωνε τὸν καλλίτερο φίλο του...

Ἡ Σπανιόλα στεκόταν ἀκίνητη, σιωπηλὴ, σὰν μαρμαρωμένη. Ἀκούστηκαν κατὰ σπύστα ψιθυρίσματα μερικῶν ἀπὸ τὸν ὄμιλο, κανεῖς ὅμως δὲν μίλησε. Προχώρησαν ἐπ' αὐτὴν στὴν ἀμμουδιά, ἡσυχῶς, ἀντιπρόθεως, ἀντιπρόθεως, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸ τί εἶχε συμβῇ, διευθυνοῦν πρὸς τὸ μέρος

ΕΝΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑ
ΤΙΚΟ ΑΣΤΥ
ΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟ-
ΡΗΜΑΤΟΥ
ΦΙΛΙΠ.
ΟΠΠΕΝΧΑΪΝ

Τὸ ΦΡΙΚΤὸ ΜΥΘΙΚὸ
Τὸ δρὸς ΧΟΚΙΝ

τους ό Χόκιν...

Την ίδια στιγμή ή "Ανν ένοιωσε μια παράξενη ανάτριχίλα, πού την τάρραζε σύγκορμη, κι' άθελά της συλογίστηκε πώς είχε φτάσει πιά τό τέλος.

Ό τρελλός δέν θά μπορούσε νά διαφύγῃ. Τό χέρι της έπιασε τό χέρι του Ντάνιελ, πού ήταν σκληρό, άκαμπο από την νευρική υπερένταση. Μά τό δεξί του έσφίγγε σπασμωδικά την λαδή του κύτομάτου περιστροφου του.

Ό σέρ Φράνσις είχε άπομακρυνθῃ λίγα βήματα και στό βλέμμα του παιχνιδίζε ή άγρια φλόγα του κυνηγού πού αντιμετωπίζει, έπί τέλους τό θήραμά του...

Κι' έτοι ό δόκτωρ Χόκιν, ό τρελλός χειρουργός, πού μέ τά έγκλήματά του είχε άναστατώσει την κοιωνία, έάδιζε πρός τόν θάνατο. Μόνο πού τόν θάνατο αυτόν δέν τόν βρήκε από τά χέρια του Ντάνιελ και του Γουόρτον — τών άμειλικτών έχθρών του, πού είχαν όρκισθῃ νά τόν σκοτώσουν και πού ήταν άποφασισμένοι νά κρατήσουν όπωσδήποτε τόν όρκο τους — αλλά από τά χέρια της γυναίκας εκείνου, πού δέν μπορούσε καλά-καλά νά χαρακτηρισθῃ και ως θύμα του.

Προχώρησε λίγο άκόμα και σταμάτησε σέ άπόσταση έλαχίστων βημάτων από τόν ύμνο, τόν συγκεντρωμένο γύρω από τό πτώμα. Ήταν άπολύτως βέβαιος ότι θά κατάρθωνε και πάλι νά καταστείλῃ την άγανάκτηση τών χωρικών και νά τούς έπιβληθῃ, έστω κι' άν τόν είχε προδώσει ό Πέντρο. Άντίκρουσε όμως ξαφνικά την "Ανν, και δίπλα της τόν Ντάνιελ και λίγο πιο πλάγια τόν σέρ Φράνσις.

Αργότερα, οι τρεις φίλοι έξεμυστηρέυησαν μεταξύ τους κάτι πού άντελήφθησαν τις τελευταίες εκείνες στιγμές: Κάποια ξαφνική λάμψις φωτίσε τό βλέμμα του Χόκιν, κάποια φλόγα της συνειδήσεώς του, πού έξύπνησε άπότομα από τό λήθαργό της.

Η έκφρασις του προσώπου του άλλαξε, έχασε τη σκληρότητα της, την κτηνώδη σκληρότητα της τρέλας. Ήσαν κι' οι τρεις τους βέβαιοι ότι, για έλάχιστα δευτερόλεπτα, ό δόκτωρ Χόκιν είχε έπανακτήσει τό λογικό του, ότι τό σκοτεινό πέπλο πού σκέπαζε την διάνοή του είχε άποτραβηχθῃ. Κι' άν στ' αλήθεια είχε συμβῃ κάτι τέτοιο, σίγουρα θά δέχτηκε τό θάνατο μέ χαρά, μέ άνακούφιση.

Η Σπανιόλα όμως ώρμησε κατά πάνω του, μέ ταχύτητα και δύναμη καταπληκτική. Τό άτσάλι του σιλιέτου της άστραψε καθώς τό κατέβασε μέ λύσσα, μπηγοντάς το στό στήθος του.

Αντήχησε ένα πνιγμένο βογγητό και τίποτε άλλο...

Κι' ένῃ ὅλοι τους παρακολουθούσαν, μαρμαρωμένοι από τη φρίκη τη φονική σκηνη, ή χήρα άποτελείων...
Ολα τα...

Τό φρικτό μυστικό του δρ Χόκιν

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Την πρώτη μέρα πού έπέστρεψαν πάλι στο γραφείο τους, στο Λονδίνο, τόνον ή "Ανν όσον κι' ό Ντάνιελ ένοιωθαν κάτι σαν κενό στη ζωή τους. Ό Ντάνιελ διάβασε προσεκτικά την άλληλογραφία του, έρριξε μια ματιά στην έφημερίδα και τέλος χτύπησε τό κουδούνι του γραφείου του.

Η "Ανν παρυσιάστηκε άμέσως, κρατώντας τό σημειωματάριο και τό μολύβι της στό χέρι.

— Διάβασα πρό όλίγου κάποιο άρθρο στην έφημερίδα, της έπεν ό Ρόκ, πού πιθανόν νά σάς ενδιαφέρει.

Απλώσε τό φύλλο έπάνω στο γραφείο, και της έδειξε μέ τό δάκτυλό τη σχετική παράγραφο.

Η "Ανν διάβασε δυνατά, σκύβοντας έπάνω από τόν ὅμο του:

«ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΧΘΕΣΙΝΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΣΗΝ ΤΗΣ ΒΡΕΤΑΝΝΙΚΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ. — Χθές κατά την έναρξιν της 95ης συνεδρίας της Βρεταννικής Ιατρικής Εταιρίας, ό πρόεδρος αυτής λόρδος Ρένταλλ, λαβών εϋθύς έξ άρχής τόν λόγον, άνήγγειλεν ότι, παρά κάθε προηγούμενον έσκόπει νά άναγνώσῃ ό ίδιος ένώπιον τών συνέδρων, μίαν μελέτην σταλείσαν εις αυτόν υπό άνωνύμου και τιτλοφορουμένην: «Η Μόνοσις της Παραφροσύνης».

Ή έν συνεχεία άνάγνωσις της έν λόγω μελέτης — της όποιας τό κείμενον δημοσιεύομεν αϋτούσιον εις άλλην στήλην μας — προέκλεσε μεγάλην αίσθησιν. Εις περίπτωσιν δέ

κατά την όποιαν αι άναπτυσσόμεναι διάφοροι θεωρίαι άληθεύουν νέον έντελώς φώς θέλει κυθῇ έπί της μελέτης της Φρενοδυσθεσίας έν γένει.

»Παρ' ὅλον ότι, ως άνεφέραμεν, ή μελέτη αϋτη ήτο άνωνυμος, πιστεύεται ότι συγγραφεύς αϋτης εἶνε ό πρό τινος, υπό έξαιρετικώς τραγικάς περιστάσεις δολοφονηθείς έν 'Αλγεθίρα σέρ Τζόζεφ Χόκιν.»

— Καταπληκτικό! έκανε ή "Ανν, μόλις τέλειωσε τό διάβασμα.

— Εἶνε και κάτι άλλο, "Ανν, της έπεν ό Ντάνιελ. Πήρα σήμερα γράμμα από τόν δικηγόρο πού άνέλαβε τις υποθέσεις του Χόκιν. Φαίνεται, λοιπόν ότι άφησε μεγάλη περιουσία. Χθές έκλεισαν την 'Εσθῆρ σ' ένα ιδιωτικό άσυλο φρενοδυσθεών και, όπως μέ πληροφορεῖ ό δικηγόρος, ή γυναίκα του Χόκιν εἶνε εϋτυχισμένη και χαρούμενη.

— Χάρηκα πολύ, ψιθύρισε ή νέα. Γιατί τώρα πού ή υπόθεσις αϋτη τελείωσε, όμολογώ πώς τούς λυπάμαι και τούς δού.

Η φωνή της ήταν συγκεκινμένη, όχι τόσο από αϋτά πού έλεγε, όσο για τό ότι ό Ντάνιελ την είχε για πρώτη φορά καλέσει μέ τό μικρό της όνομα.

— Έξ άλλου, συνέχισεν ό Ρόκ, σάς πληροφορώ ότι άποφάσισα νά κλείσω τό γραφείο μου και νά φύγω ταξίδι, γυρνώντας τόν κόσμο.

— Μήπως θά χρειασθῃτε γραμματέα; τόν ρώτησε κοκκινίζοντας ή "Ανν.

— Θα έπιθυμούσα τόσο νά μέ συνοδεύατε υπό έντελώς άλλην ιδιότητα, "Ανν, της απάντησε.

Η νέα άφησε τό σημειωματάριό της έπάνω στο γραφείο. Τά χέρια της έτρεμαν.

— Ίσως νά ήμουν κάπως άγροίκος στόν έρωτά μου, ψιθύρισεν ό Ρόκ. Πάντως σάς ζητώ νά γίνετε γυναίκα μου... συμπλήρωσε διστακτικά.

— Άγροίκος; Όχι! τοῦ αποκρίθηκε μέ χαμόγελο ή "Ανν, παίρνοντας θάρρος. Όμολογώ όμως ότι... άργήσατε κάπως νά έκδηλωθῃτε έπί τοῦ προκειμένου...

— Γιατί ήμουν πλέον ή βέβαιος, την διέκοψεν ό Ντάνιελ, μέ άσυγκράτητη τρυφερότητα, ότι μαντεύατε πλήρως όσα δέν τολμούσα νά σάς πώ...

— Πρέπει νά ξέρετε όμως, ότι αϋτό δέν ήταν άρκετό... Μιά γυναίκα προτιμά πάντα ν' άκούη αϋτά τά λόγια παρά νά τά μαντεύῃ... τοῦ απάντησε μέ γλυκύτητα ή "Ανν κυττάζοντάς τον στό μάτια...

Και σέ λίγο, δίχως νά τό πολυκαταλάβῃ, βρέθηκε στην άγκαλιά του Ντάνιελ...

ΤΕΛΟΣ

(Μετ. Γ. Σεβαστίκογλου)

Ό άρχιδεσμοφύλαξ: Ήλθα νά σοῦ προσφέρω τό τελευταίο ποτήρι ροϋμι. Τι έπιθυμείς άλλο;

Ό μελλοθάνατος: Θα έπιθυμούσα νά ταν τό πρώτο...

Τά περίεργα της έπιστήμης

ΦΩΤΟΒΟΛΑ ΜΠΑΛΕΤΑ

Σ 1913, ό μέγας σοφός Ντανιέλ Μπερετελό έλεγε σέ μια έπιστημονική διάλεξί του: «Ό δέκατος όγών αἰών είδε την γέννησι τών άπομακρυνών. Ό δέκατος έννατος μάς έδωκε τις ήλεκτρομηχανές κι' ό εἰκοστός έτοιμάει τη δημογραφία φωτομηχανών...».

Μέ τη λέξη «φωτομηχανή» δέν έννοούμε μόνον τις μηχανές πού παράγουν τό είδος αϋτό, αλλά και ό όργανό που γίνεται άντικαταστάση από τόν άμφοβλητροειδή χιτώνα μας, άλλ' έννοούμε έπί πλέον και τις μηχανές πού έκπέμπουν ώρισμένες άόρατες ακτίνες για τις όποιες και θα μιλήσουμε εϋθύς κατωτέρω.

Στην πραγματικότητα, τό φώς δέν εἶναι ένα και μόνο στόν κόσμο. Τό πρίσμα του κρυστάλλου χωρίζει τό φώς σέ άπειρία φώτων, τών όποίων τις άποχρώσεις τις ξαναβρίσκουμε στό ουράνιο τόξο. Τά διάφορα αϋτά φώτα πού υποπίπτουν στην όρασί μας, τά ξεχωρίζουμε από τό χρώμα τους: μπλέ, πράσινο, κόκκινο, κίτρινο, πορτοκαλί, βιολέ, κ.τ.λ. Έξ, όμως από τά κλασικά αϋτά χρώματα υπάρχουν και πολλά άλλα πού δέν μπορούμε νά τά διακρίνουμε διά γυμνού οφθαλμού, αλλά πρέπει νά χρησιμοποιήσουμε φασματοσκόπια και φασματογράφους, οι όποιοι τά άπομονώνουν και τά καθιστούν όρατά.

Ό ήλιος εκπέμπει έν άφθονία υπεριώδεις ακτίνες, άλλ' έπειδή ή ατμόσφαιρα τās άπορροφά σέ όσον ολας, ή έπιστήμη δέν μπορεί νά ύπολογίξῃ εις αϋτάς.

Μέχρι σήμερα, έχουν χρησιμοποιηθῃ όλες οι μηχανές πού υπάρχουν, για την παραγωγή ακτίνων υπεριωδών. Άλλ' οι προσπάθειες της έπιστήμης δέν έστέφθησαν πάντοτε μέ έπιτυχία. Άνω τών δέκα πέντε μεθόδων υπάρχουν μέχρι της στιγμής, παραγωγή τών θεραπευτικών αϋτών ακτίνων. Η καλύτερα, όμως και περισσότερο άποτελεσματική εἶναι ή μέθοδος Βούιντ.

Αι ακτίνες αϋται εἶναι άόρατοι. Έν τούτοις, υπάρχουν πολλὰ ὕλαι πού έχουν την περιεργή ιδιότητα ν' άπορροφούν τις υπεριώδεις ακτίνες και νά προκαλούν μίαν άντινοβόλια όρατή διά γυμνού οφθαλμού. Άλλά τά χρώματα γίνοντα διαφορετικά. Τό έλαιον τοῦ κόλτζα, αἴφνης, ένῷ έχει τό χρώμα τοῦ μέλιτος, όταν άπορροφήσῃ ακτίνες υπεριώδεις γίνεται βιολέ. Η έσάνς τοῦ μοσχοκαρφιού από μαύρη, γίνεται κίτρινη. Διάφοροι άλλαι ὕλαι πού εἶναι κάτω από τό φώς της ήμέρας λευκαί, όπως τό τάλκ, τό λιθοπόν, τό φινιούλ, γίνονται βιολέ.

Μιά μεγάλη εταιρία φωτισμοῦ έσχε την έμπνευσι νά παρουσιάσῃ πρό τινος ένα έξαιρετικώς ενδιαφέρον θέαμα μπαλέτων, μέ τη συνεργασία τοῦ θιάσου της Λόι Φούλλερ όπου τόν κυριώτερο ρόλο τόν παίζουν αι υπεριώδεις ακτίνες. Τά κοστούμια τών χορευτριών ήταν ποτισμένα μέ διάφορες χημικές ουσίες, πού πετούσαν υπέροχες και φαντασμαγορικές άντινοβολίες μέ θανατηφόρα έναλλαγή χρωματισμών, χάρις στην έπίδρασι τών υπεριώδεις ακτίνων.

Οι θεαταί είδαν χορεύτριες νά μεταβάλλονται σέ έξοτικές πεταλούδες μέ γιγαντιαία πολύχρωμα φτερά τά όποια έλλείψαν ακτίνων.

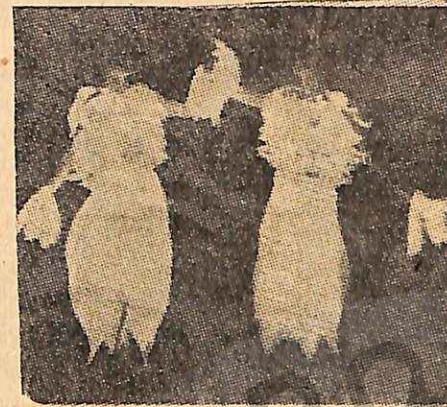
— Περισσότερα πολύ χρώματα... — Αϋτό δέν εἶναι τίποτε. Θα σέ ήθελα νά περπατῃς μαζί μου, όταν εἶμαι άνόμος. Τότε νά δῃς πώς τρέχω...

ύφίσταντο διαρκώς αλλοιώσεις τοῦ χρωματισμοῦ των, κατά τρόπον αϋτόχημα μαγικών.

Η έπιτυχία της παραστάσεως αϋτης υπήρξε τόσο καταπληκτική, ώστε ή διεύθυνσις τοῦ Καζινὸ ντέ Παρί προήλθε εις συμφωνίαν μέ την έν λόγω εταιρίαν, για τη χρησιμοποίησι ακτίνων υπεριωδών στό σκηνικά.

Ήδη, ή διεύθυνσις τοῦ μεγαλυτέρου μουζικ-χάλλ τοῦ Παρισιου έτοιμάζει τό άνέδρασμα μιάς φαντασμαγορικής υπερεπιθεωρήσεως, όπου τά φωτιστικά εφάε θα καταπλήξουν κυριολεκτικά θέατράς και θα τούς μεταφέρουν σέ τόπους παραδεισένιους, γεμάτους έρωτισμό και μαγεία...

Χάρις στα σοφά μηχανήματα πού διαθέτει ή προαναφερθεῖσα εταιρία φωτισμοῦ, ή σκηνή θα μεταβληθῃ σ' ένα όνειρωδες περιβάλλον όπου οι υπεριώδεις ακτίνες θα παρουσιάσουν τούς πιο άπίθανους συνδυασμούς χρωμάτων. Τά φωτο...

Τά φωτοβόλα μπαλέττα.

ρέματα τών χορευτριών θα μεταβάλλουν διαρκώς χρωματισμούς και οι σκιές των θα δημιουργούν συμπλέγματα παράδοξα, πού θα κάνουν τούς θεατάς νά μένουν κυριολεκτικώς μέ άνοιχτά τό στόμα. Έκτός, όμως, αϋτού, μέ τά περίεργα φωτοβόλα μηχανήματα θα παρουσιασθούν και πρόσωπα φανταστικά, άνίπαρκτα και ὅλα έπί σκηνής, πού θα χορεύουν και θα κινούνται, χωρίς στην πραγματικότητα νά πρόκειται περί πραγματικών ανθρώπων.

Τά... φαντάσματα αϋτά θα δώσουν στοῦς συγγραφείς της έτοιμαζομένης έπιθεωρήσεως θέμα για πρώτη τάξεως νοήματα, μέ άποροδόκητες λύσεις. Θα βλέπουν, αἴφνης, οι θεαταί μια χορεύτρια νά προχωρῃ σ' ένα τοίχο και νά εξαφανίζεται, χωρίς νά υπάρχει πόρτα, θα παρακολουθούν ένα μπαλέτο πού στό τέλος θα τό καταβροχθίξῃ ένας γιγαντιαῖος κροκόδειλος και θα βλέπουν μέ μια λέξη άπειρα άλλα πράγματα φανταστικά, πού θα κάνουν κρότο.

Άλλ' αϋτή εἶναι ή διασκεδαστική πλευρά τοῦ ζητήματος. Μά τά μηχανήματα παρανοῦν υπεριωδών ακτίνων, ή έπιστήμη θα έχῃ στη διάθεσί της άφθονίαν σωτῶς, χρησίμου για διάφορους θεραπευτικούς μεθόδους, οι όποιοι άδυνατούν σίγουρα νά προχωρήσουν, λόγω έλλείψεως ακτίνων.

ΣΑΝ ΕΜΠΕΝ

Αγγλικό χιούμορ

Ένας Ίρλανδός ήταν φορτωμένος μέ ένα μεγάλο σακί γεμάτο πατάτες και δάδιζε μέ κόπο σ' έναν έρημικό δρόμο.

Σέ λίγο τόν προσέλασε ένα κάρρο και ό άμαξάς γύρισε και τόν ρώτησε αν ήθελε ν' άνεβῃ στο κάρρο.

Ό Ίρλανδός δέχθηκε ευχαρίστως την προσφορά και άνέβηκε στο κάρρο. Έξακολουθούσε όμως νά κρατῇ τό σακί στόν ὄμο.

— Γιατί δέν αφήνεις τό φορτίο σου στο κάρρο; τόν ρώτησε ό καρραγωγός.

— Λυπάμαι τό άλογο, τοῦ απάντησε ό Ίρλανδός. Καί προτιμῶ νά μοιραστοῦμε τό φορτίο.

Έχεις πείρα από τό κινέζικο έμπόριο ρώτησε ό Σάμουελ Ένώχ τόν ύποψήφιο υπάλληλο.

— Σε ό υπάλληλος.

— Τι θα κάνης όταν σου σπάσῃ ένα πολύτιμο βάζο;

— Θα τό ψευτοκολλήσω και θα τό τοποθεήσω σ' ένα μέρος άκάλυπτο ώστε νά τό σπάσῃ ένας πελάτης και νά τοῦ τό χρεώσω.

— Μπράβο. Σε προσλαμβάνω.

Ό ένάγων λέει ότι σου δάνεισε μια χύτρα την όποία τοῦ έσπασες και τώρα ζητεί άποζημίωση, εἶπε ό δικαστής στόν έναγόμενον.

— Ούτε μια λέξη δέν εἶναι σωστή απ' όσα λέει, έδήλωσε ό έναγόμενος. Πρώτον δέν μου δάνεισε καμιά χύτρα.

— Ήταν σπασμένη όταν μου την έδωσε. Καί τρίτον ή χύτρα ήταν... όλόκληρη όταν τοῦ την έπέστρεψα.

Ό μικρός Τόνυ.— Πώς πιάνουν τούς τρελλούς μπαλτα;

Ό πατέρας.— Μά τη πούδρα, τό κοκκινάδι και τις τουαλέτες.

Οι λοχίαί Τόνυ και Τζών συζητούν για τούς γεωσυλλέκτους.

— Έχω άπόλυτη πεποίθησι ότι εκείνος ό κοκκινός εκεί πριν καταταγῇ στρατιώτης ήταν φοβερός γεαφιάς.

— Από πού τό κατάλαβες; τόν ρώτησε ό άλλος.

— Κάθε φορά πού δίνω τό παράδειγμα «άνάπανσις!», πάλι νά βάλλῃ τό όπλο του στο αϋτί!

Η σούζυ γος.— Δώσε μου νά διαβάσω τό γράμμα πού άνοιξε. Ό γεφυφικός του χαρακτήρας εἶναι γυναικίος και σέ βλέπω ότι κυτρίνεις μέλις τό διάβασες. Κάτι συμβαίνει.

Ό σούζυ γος.— Εϋχαρίστως. Μπορείς νά διαβάσης. Εἶναι της μοδίστρας σου.

— Περπατῃς πολύ γρήγορα... — Αϋτό δέν εἶναι τίποτε. Θα σέ ήθελα νά περπατῃς μαζί μου, όταν εἶμαι άνόμος. Τότε νά δῃς πώς τρέχω...

Τὰ ὠδεῖα μας

Μιά πρωτότυπη έρευνα του κ. Σ Πετρά (Πιμπρινέτ)

Μέσα στο παλάτι του «φωνητικού» ρεπορτάζ του Έθνικου 'Ωδείου — γιατί είναι ολόκληρο σύστημα από καθηγήτριες, δασκάτισσες, καθηγητές, — διδασκάλους, μαθητρίτσες και μαθητές, — παρελήφθη η κ. Ειρήνη Σκέπερ, μία εξαιρετικά αξιόλογη καθηγήτρια, μία πολύ υπολογίσιμη γυναίκα που αφιέρωσε κι' αυτή τα καλλίτερα της χρόνια στο τραγούδι και έβγαλε όχι λίγους καρπούς από τους τόσους κόπους της. Θά ήταν αληθινά άσυγχωρητο λάθος για τον υποφαινόμενο, να μη συμπεριλάβω στην... 'Ωδειακή εξάφλη του και την τόσο γνωστή στον μουσικό μας κόσμο καλλιτέχνη, να την αφήσω παραπονεμένη, αυτή και τις τόσες και τόσες μαθητρίτσες της και μαθητές της!

Αδάντι λοιπόν. Κάλλιο άργά παρ'αυτοί!

— Η κ. Ειρήνη Σκέπερ — νυν Άγγελοπούλου — βγήκε από το 'Ωδείο 'Αθηνών έδώ και κάμποσα χρόνια — άς λείπουν οι χρονολογίες παρακαλώ γιατί οι γυναίκες όσο και νάναι καλλιτέχνιδες τις αντιπαθούν. Πήρε δίπλωμα με Χρυσούν Βραβείον από την Σχολήν της εξαιρετικής δασκάλας της, Φεράλντη. Ένα ταλέντο εξαιρετικό καί το σπάνιο όπως λένε οι ειδικοί.

Εδίδασκε άρκετό καιρό στο 'Ωδείο 'Αθηνών, κατόπιν πήγε στο 'Ελληνικό 'Ωδείο και ύστερα, από χρόνια δουλειάς και αξιοσημείωτης παραγωγής προσελήφθη — φέτος — εις το 'Εθνικόν 'Ωδείον του οποίου ή δράσις σ'εξελκίσμα — με την καλή του σημασία — άστέρων του τραγουδιού έχει τον πρώτο λόγο στή μουσική κίνηση του τόπου μας.

Την κ. Σκέπερ βρίσκω για λίγα λεπτά της ώρας — πολύτιμα λεπτά —

Η ΚΑ ΈΛΣΑ ΣΑΜΑΡΤΖΗ.

στο μάθημά της στο Έθνικό 'Ωδείο. 'Ο σκοπός της επισκέψώς μου της είναι γνωστός γιατί ή «Έβδομος» από τα προηγούμενα φύλλα της έχει πη'όλο το 'Ωδείο.

Προσφέρεται λοιπόν να μου π'η λίγα για την τάξη της και για την έν γένει δράση της.

— Έχω περισσότερους από σαράντα μαθητρίτσες και μαθητρίτσες — μου λέγει, άλλους — και άλλες — που παρακολουθούν μαθήματα 'Ωδείου και άλλους αιδιαιτέρους. Πρώτα αν μου επιτρέπετε θά σ'α μιλήσω για κείνους που βγήκαν από τα χέρια μου. Μεταξύ των πρώτων είναι ο μεγάλος μας Μοσχονάς. Πρ'ό δ'λίγων ήμερών έλαβα νέο γράμμα του από την 'Αμερική με εφημερίδες που περιγράφουν τους θριάμβους του στο «Μετροπόλιταν» και που πλέκουν έγκωμια ξεχωριστά για τη δασκάλα του... Διαβάστε με τί εύγνωμοσύνη μου γράφει και πώς ο καλός μου Νίκος δέν ξεχνάει!

Ο Κ. ΗΛΙΑΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

τη «δασκάλα» του. Διαβάζω το γράμμα με αληθινή συγκίνηση. 'Ο Νίκος μεταξύ των άλλων της γράφει ότι το θρίαμβό του τον χρωστάει πρώτα στο Θεό που του χάρισε μια τέτοια φωνή και ύστερα στή μόρφωση που του δώσε ή κ. Σκέπερ και ύστερα στο Έθνικό 'Ωδείο.

Άλλα περί Μοσχονά, έτσι και να γραφούν θά είναι λίγα... Άς μη προχωρήσουμε πιο πολύ.

Η κ. Σκέπερ συνεχίζει. Σ' αυτούς που βγήκαν συγκαταλέγονται ή δις Κική Σκαλκώτα, σοπράνο, μία όραία γλυκειά φωνή με εξαιρετική μουσικότητα. Είναι πιά μια ώριμη καλλιτέχνης. 'Ο κ. Ηλίας Γιαννόπουλος θαυμάσιος με θαυμάσιο στερεό μέταλλο, ή οποία έθουμάσθη και μία φορά ακόμη στήν τελευταία του συναυλία, ο κ. Τάκης Τσουμπής που είναι γνωστός σε πολλαπλές εις το Μελοδραμα έπιτυχίας του και πολλοί άλλοι.

— Από τους μαθητές σας που έχω ακούσει ;

— Θά σ'α πω μερικούς. 'Όσους έχω τώρα στο μάθημά μου. Άν ξεχάσω και

Η ΚΑ ΣΚΕΠΕΡ

λίγους άς με συγχωρήσουν. Είναι ή ώρα περασμένη και δέν έχω πολύ καιρό. Και διασπική ή κ. Σκέπερ μου δίνει και μερικά ακόμη ονόματα μαθητών της. «Χωρίς να κάνη εξαίρεση», όπως λέει. 'Η δις Λέλλα Δεσποτίδου σοπράνο, ο κ. Πέτρος Χοϊδάς μπάσος, ή δις Νιόβη Σακελλαρίου σοπράνο, ο κ. Κ. Δρίτσας τενόρος, ο κ. Θ. Παπαντώνης επίσης τενόρος, ή δις Σεραδάκη, ή κ. Ν. Άργυρίου, ή δις 'Ιφιτ Μπουδροπούλου, ή δις Τζέννη Σαρρή, ή δις Π. Παπαδήμα, ο κ. Στ. Ρέντης, ο κ. Χαλιάσκης, ο κ. 'Αθανασόπουλος, ή δις Λέλα Ταυρή, ή δις Βετσόγλου, ο κ. Γεώργιος Παπαϊωάννου τενόρος, ο κ. Γιάννης Δημητριάδης, ή δις Μ. Πέργαρη, ή δις Καίτη Σάσκαρα, κλπ. «'Ιδιαίτερος» άς μου επιτραπ'η αυτή ή μοναδική εξαίρεσις, ο κ. Γεώργιος Παπαϊωάννου. Αυτός κάνει ιδιαίτερο μάθημα, είναι ένας τενόρος πρώτης γραμμής που πρόκειται (και πολύ γρήγορα) να προσληφθ'η στήν Όπερα της Βιέννης και έχει πεποίηση ότι θά αναδειχθ'η και θά προσθέτ'η ακόμη μία ελληνική φήμη στο έξωτερικό...

Εδ'ω σταματάει το ρεπορτάζ μας για την κ. Σκέπερ. Κλείνοντάς το θά αναφέρω ακόμη ένα άρσενικό δημιούργημά της μόνος μου χωρίς να μου τ'η ή ίδια. Αυτό είναι ο Μίμης Άγγελόπουλος, τενόρος, ο οποίος από έτών είναι και ο εύτυχής σύζυγος της καλλιτέχνιδος, και που θαυμάζεται για την όραία φωνή του και την τέχνην του τραγουδιού του. Δυ-

Η ΔΙΣ ΛΕΛΛΑ ΔΕΣΠΟΤΙΔΟΥ

τυχώς οι οικογενειακά του φροντίδες δέν του επέτρεψαν το τραγούδι να τ'η κάνη έπαγγελμα και δρ'α μόνο έρασιτεχνικά, αλλά με εξαιρετική έπιτυχία που εκδηλώνεται με πολλά χειροκροτή-

Η ΔΙΣ ΚΙΚΗ ΣΚΑΛΚΩΤΑ.

ματα και πολλές χιλιάδες από άπαρξεις!...

Η Χορωδία του Έθνικού 'Ωδείου

Και τώρα ή Χορωδία του «Έθνικού 'Ωδείου».

Μιά από τις σχολές με μεγάλη δράση είναι και ή Χορωδία του «Έθνικού 'Ωδείου». Από της ίδρύσεως του 'Ωδείου λειτουργεί αυτή ή σχολή με θαυμάσια άποτελέσματα και σημειώνει πάντα έ-

Από την παράστασιν του «Μάρκου ελιστερών ο διευθυντής της

ξαιρετική έπιτυχία σ'ας δημοσίας εμφανίσεις της. Συγκεκριμένως τώρα που μιλάμε ή Χορωδία έτοιμάζει μία μεγάλη «Παμβαλκανική έπίδειξη» ή οποία θά γίνη προσεχώς, στο Στάδιον πιθανώς. Θά μετάσχουν όλα τα κράτη των Βαλκανίων με τ'ας μουσικές συνθέσεις τους — όπως μ'ας λέγει ο άκούραστος και φιλότιμος διευθυντής της κ. Μιχάλης Βούρτσης.

Η Χορωδία του Έθνικού 'Ωδείου κάθε χρόνο έχει υπ'ερ τ'α 400 μέλη. Η φοίτησις είναι υποχρεωτική για δυό χρόνια με πολλοί και πολλοί από έρωτα πρ'ος το τραγούδι και έν γένει στο χορωδιακό έργο, παρ' όλο που τελειώνει ή θητεία τους κάθονται και τρία και τέσσερα ακόμη χρόνια.

Τόν κ. Βούρτσην διευθυντήν της Χορωδίας αυτής τον έθαύμασαν οι φιλόμουσοι πολλές φορές ως διευθυντήν όρχήστρας σ'ας έπιδείξεις του «Μελοδραματικού 'Ομίλου» και εις πολλές εκτάκτους μελοδραματικές παραστάσεις.

Ο κ. Βούρτσης, τώρα ο θά γίνη Έθνικό Μελοδραμα άσφαλως θά έχη μίαν από τ'ας καλύτερας θέσεις γιατί έκτός του

έτι είναι μοναδικός για τη συγκρότηση χορωδίας και να την διευθύν'η με εξαιρετική μεαστερία, είναι και πολύ καλός μέστρος.

Μέσα στ'α εκατό μέλη της Χορωδίας μικρά, μεγάλα, νέα και παλιά συγκαταλέγονται και οι ακόλουθοι :

Τ'ε ν ό ρ ο ι : Δοκόπουλος Χ., Μαρίνος Α., Κωνσάντης Σ., Κόλλιας Κ., Χρυσόστομίδης Έλ., Θανόπουλος Βασ., Χαλιάδας Γ., Λεοντίου Α., 'Αθανασόπουλος Α., Βασιλείου Χο., Χιωτάκης Στ., Κοσιάδης Κ., Δούνας Κ., Λάζος Σωτ., Καμπέρης Γρ., Μοσχούτης 'Απ., Βράντης Μ., Δανέζης Δ., Ραντάκης Έμ., Δροσούλης Έμ.

Μ π ά σ σ ο ι : Καστανάς Π., Βουταλάς 'Ι., Ντουμάνης Μ., Καρποδίνης Κ., Κουσουρής Θ., Χαρίτος Ε., Τριανταφύλλου Π., 'Αθναίος Χ., Στάθερις Δ., Βασιλείου Κ., Αντωνιάδης Π., Μενδρινός Θ., Παπαθανάπουλος Γ., Κρεούσης Χρ., Σημηριώτης Β., Καλογερόσιτης Γ.

Σ ο π ρ ά ν ο : Δημητριάδου Σ., Διακοπούλου Π., Τραυλού Ν., Κασίνη Ε., Βρεττό Ρ., Πομόνη Μ., Σαχαρίδου Μ., Παυλάκη Μ., Όρφα-

Κωμικοτραγικά άτυχηματα

Ένα άτύχημα, είναι θεία, κατ' έρ-χην μία δυσάρεστος υπόθεσις, έν τούτοις, υπάρχουν και άτυχήματα που συνδυάζουν το κωμικό στοιχείο με το τραγικό. Σ'ας νομ'ε παρακάτω δυό από τις πιο περίεργες αυτές περιπτώσεις.

Ο μίστηρ Μάξ μπορεί να είχε την ιδέα ότι ήταν ένας άτυχος άνθρωπος, αλλά ποτέ δέν θά μπορούσε να προβλέψ'η ότι θά τον χτυπούσε κεραυνός έπειδή φορούσε γυαλιά! Άλλά και να περίμενε να του συμβ'η αυτό το κακό δέν θά φανταζόταν ποτέ ότι δέν θά πάθαινε το παραμικρό.

Κι' όμως συνέβησαν και τ'α δυό. Μόλις συνήλθε από την ηλεκτροπληξία άνεκάλυψε ότι ή άσχημία γέφυρα των γυαλιών του είχε όξειδωθ'η από την ηλεκτρολύση και ότι το γυαλί είχε πομποποιηθ'η. Το μόνο που έπαθε ήταν μία παροδική άπώλεια της μνήμης του και χρειάστηκε να διαβάσ'η μερικά γράμματα που είχε στή τσέπη του για ν' ανακαλύψ'η ποιός ήταν και που κατοικούσε!

Ο κωμικοτραγικότερο ώστόσο άτύχημα έλαβε χώραν τον περασμένο 'Ιούλιο στή Βουδαπέστη και μέσα σ' ένα τραίνο. Ένας σοβαρός και σεβαστός άπ' όλους γαιοκτήμων διατηρούσε μέλισσες, μερικ'ες άπ' τις όποιες όμως δέν του έκαναν μέλι από άνεξιγητους λόγους. Τις μέλισσες, λοιπόν, αυτές της έδαλε μέσα σ' ένα πήλινο κανάτι και πήρε το πρώτο τραίνο για να τις π'η να τις δ'η ένας ειδικός στήν επαρχία.

Είχε τοποθετήσει το κανάτι κάτω από το κάθισμα και ο ίδιος διάβαζε ήσυχά την εφημερίδα του.

Φαίνεται όμως ότι το κανάτι δέν ήταν όπως έπρεπε βουλωμένο γιατί οι μέλισσες άρχισαν να βγαίνουν από το στόμιο και να ακορφαλώνουν στα πόδια του άπό μέσα από το πανταλόνι του. Φυσικά σ'ε λίγο τ'α έντομα άρχισαν να τον τσιμπούν, αλλά ο γαιοκτήμων δέν μπορούσε να π'η τον... τον πόνο του γιατί μέσα στο διαμέρισμά ήταν τρεις γυναίκες και θά τις τρώμαζε. Έτσι ύπομνε την άγωνία σιωπηλά.

Άλλά και ή άνοχη στον πόνο έχει κάποιον όρο. Κάποτε ο γαιοκτήμων πετάχτηκε όρθιος.

— Πώς Θεού! φώναζε στις γυναίκες περ'αστε στο διάδρομο. Με την πεποίθηση ότι βρίσκονται άπέναντι σ' έναν τρολλό οι γυναίκες υπάκουσαν και όταν ο γαιοκτήμων έμεινε μόνος στο διαμέρισμα έβγαλε το πανταλόνι του και άρχισε να το τινάζ'η έξω από το παράθυρο.

Έκείνη τη στιγμή όμως από την παρόληλη γραμμή περνούσε με ταχύτητα και αντίθετος ένα άλλο τραίνο και το άνεμίζόμενο στα χέρια του πανταλόνι έκανε φτερά. Φαντάζεσθε τί έπηκολούθησε!

σάλα παίρνει χρώμα γλωμό. Κρατώντας με από το χέρι με σέρνει στην εισοδο. Βρίσκεται εκεί κάποιος Μάγος του Μεσαίωνα με μυτερό σκουφί. Δεν κιντάει τ' αστέρια, δε μελετάει τις τύχες των θνητών. Χαρτοπόλεμο μονάχα πουλάει μέσα σε διάφανα σακκουλάκια. Σακκουλάκια κίτρινα, κόκκινα και γαλάζια.

Η Κάκια η άγαπη μου, θέλει να διαλέξη ένα χρώμα που να της πηγαίνει. Γαλάζιο, πάρετε χρώμα γαλάζιο, συμβουλεύει με τη βαθείά του φωνή ο Μάγος.

Και τη στιγμή που πάμε να φύγουμε—ποιός τότε πώς δεν κιντάει τ' αστέρια, πώς δε μελετάει τις τύχες;—«Αλτ» μάς σταματά... Ορθώνει το χάρτινό του τηλεσκόπιο ίσαμε τ' ασπρήνια αστέρια των μαλλιών της Κάκιας μου. — Αλήθεια, τα έβλεπα τα τρία αστέρια χάρτινα μονάχα, θαμμένα μ' ασπρήνια μπογιά—που κάποτε ή άγαπη μου στα μύτρα της μαλλιά.

— Μελετάω τις τύχες στ' άστρα τ' ουρανού, φωνάζει ο Μάγος.

Και μελετάει τ' αστέρια των μαλλιών της Κάκιας μου.

Πεταλούδα της Νύχτας είσαι, της αποκαλύπτει. Διόχνεις το φώς και σέρνεις πάνω στα φτερά σου το σκοτάδι...

Ένας Λουδοβίκος 14ος έρχεται να μάθω τι του γράφει η μοίρα.

Τ' αστέρι της ζωής σου, του λέει ο Μάγος, κινάει μέσα από τα τρία αστέρια που κιντάω. Σ' ευνόει η άγαπη. Απόψε θάβρης Λουδοβίκο με κινούργια Εύνοιαμένη.

Ο Λουδοβίκος γελάει κάτω από τη βελουδένια του μάσκα. Ζητάει από την Κάκια μου ένα χορό. Βάλε παίξει τώρα θωροή ή δαχτύλα. Βάλε μεθυστικό. Απλώνει τα μπράτσα του κι' άγκαλιάζει τη μέση της.

Κι' η δικιά μου μοίρα; φωνάζω έγώ. Έγώ τί είμαι;

Ο Μάγος με κιντάει λίγα λεφτά. Ξαναρχίζει με το τηλεσκόπιο του μια ματιά στα τρία αστέρια των μαλλιών της Κάκιας.

Άρρωστιάρινη μέρα που τα σύννεφα της θα ξεσπάσουν σε βροχή είσαι, μου λέει.

Κί! Κί! Άκούω το γέλιο της Κάκιας, που χάρηκε κιόλας μέσα στη μετωπική άγκαλιά του Λουδοβίκου.

Άρρωστιάρινη μέρα που τα σύννεφα της θα ξεσπάσουν σε βροχή, ξαναλέω. Γουστάρω πούναι αυτός ο Μάγος. Απόψε που όλα είναι ψέμματα βόηκε εύκαιρα για καταιγίδα. Απόψε όλοι οι άνθρωποι μασκώθηκαν και λένε ψέμματα. Ποιος ξέρει τι ψέμματα ψιθυρίζει ο Λουδοβίκος ο 14ος στ' αυτί της Κάκιας μου; Φαίνονται μια στιγμή στη γωνία της σάλλας. Πεταλούδα της νύχτας... Άκούω εκεί, να την πη ο Μάγος πεταλούδα της Νύχτας! Η Κάκια μου είναι όλο φώς, όλο λάμψη «Πρόσεχε, πρόσεχε Λουδοβίκο. Θα της σπάσης τα φτερά καθώς την άγκαλιάξεις» μουρχειται να φωνάξω. Μα δε θα μ' άκουση γιατί η μουσική σκεπάει με τη δυνατή μελωδία της τη φωνή μου.

Χάθηκε η Κάκια μου μέσα στο φτερογύμνασμά της. Μα δεν τελειώνει ποτέ αυτό το Βάλς; Έμένα με συνεισπείρει ένας κύκλος που στριφογυρίζει έχοντάς με για σημείο της περιφέρειάς του. Κέντρο είναι το στήθος μου που το νοιώθω σα λόγια.

Ξαναφαίνεται πάλι η Κάκια μου στην άγκαλιά του Λουδοβίκου. Σταματούν σιμά μου λίγες στιγμές. Η Κάκια η άγαπη μου ξυλώνει τα φτερά της, τα μεταξένια της φτερά. Δε θέλει πια νάναι το ξωτικό πουλι που έφευγε από τα κλουβιά του παραδείσου. Τα φτερά της γίνονται εμπόδια στο χορό. Μου σ' άφη-

νει στα χέρια...

Τώρα ο Λουδοβίκος μπορεί να την άγκαλιάσει πηδ' ελεύθερα. Ξαναχάνονται πάλι με χάρη. Τον βλέπω που σιμώνει το κεφάλι του στο δικό της. «Πρόσεχε, πρόσεχε Λουδοβίκο. Θα της χαλάσης το κραγιόν» μουρχειται να φωνάξω. Μα πάλι δε θα μ' άκουση γιατί η μουσική σκεπάει με τη δυνατή μελωδία της τη φωνή μου. Κιντάω τα φτερά της Κάκιας. Τα κρατάω στα χέρια μου και γυρίζω. Σε τί μπορούν να σου χρησιμεύουν δυο φτερά σα δεν είναι δικά σου; Είναι όμως μεξάκινα κι' αξίζουν. Έχουν χουσεσ μόλιες πάνω τους. Τι παράξενη ιδέα που μοδρθε ξαφνικά!

— Πουλιάω φτερά, πουλιάω φτερά, φωνάζω τριγυρίζοντας στη σάλλα.

Μα κανείς δε με προσέχει... Όλοι χορεύουν.

— Πουλιάω φτερά, πουλιάω φτερά, φωνάζω έγώ.

Και μου φαίνεται τόσο άστείο που βάξω τα γέλια. Κάτι γέλια ακράτητα. Τα χείλια μου από εκεί που σχηματίζουν δυο κολλητές γραμμές γίνονται έλλειψη, γίνονται κύκλος.

Χράτ, νοιώθω ίσαμε το λαρυγγί μου μια χούφτα κομφετί. Μου την πέταξε η Κάκια μου από το γαλάζιο της σακκουλάκι. — Ακούω χορεύει με το Λουδοβίκο. Δε θα τελειώση λοιπόν ποτέ αυτό το Βάλς;

Έμένα με πιάνει δέχας. Τα κομφετί μου φράζουν την αναπνοή.

— Πουλιάω φτερά... φτερά, κάνω να φωνάξω.

Μα μέσα στο στόμα μου πλημμυρίζει μια φλόγα. Ξαναπαράγονται τα στήθια μου από τα χλωμά μου χείλια κοκκινίζουν. Κάτι κόκκινες στάλες πέφτουν πάνω στα μεξάκινα φτερά.

Άερα, λίγο άερα... Δεν θα τελειώση λοιπόν ποτέ αυτός ο χορός. Κι' η σερπαντίνη, η μεγάλη σερπαντίνη όλ' κερση άπάνω μου ήρθε για να τυλιχτεί; Η Κάκια, η άγαπη μου, χορεύει στη μεταξωτή άγκαλιά του Λουδοβίκου με εγώ θέλω άερα. Βγαίνω σε μια βεράντα και σκουπίζω τα χείλια μου. Περιέργο... Νά μ' άφηνε να τη φιλήσω η Κάκια; Θάλεγα πώς αυτές οι κόκκινες στάλες είναι το κραγιόν της. Όστόσο δε μ' άφηνε κι' οι στάλες όλο και πληθαίνουν. Είναι κόκκινες, ρουμπίνια βαθεία, και τα χείλια μου άνημπορα να τις συγκρατήσουν. Σιγά-σιγά γίνονται χειμαρρός. Κοκκινίζουν τις χουσεσ μόλιες πάνω στα μεξάκινα φτερά της Κάκιας. — Τι να τα κάνει δυο φτερά σα δεν είναι δικά σου;

Κιντάω απόψε τον ουρανό. Είναι ξάστερος με σκουροπός... Αλήθεια, δε θυμάμαι. Ποιά φορά νάχω μετρήσει τ' αστέρια του; Ο ουρανός είναι θυμωμένος. Ξέρω; Ξέρω γιατί. Τρία αστέρια του λείπουν. Τ' αστέρια που κάρφωσε η Κάκια στα μαλλιά της.

— Έννοια σου, έννοια σου ουρανό μου, του φωνάζω. Ξέρω τώρα τί θα τα κάνουν τα φτερά. Θα τα φορέσω έγώ, θα γλέψω τα τρία αστέρια σου από τα μαλλιά της Κάκιας μου, θα πετάξω και θαρ-θω κοντά σου να τα ξαναποθεθώ στη θέση τους. Έννοια σου, έννοια σου...

Αυτά τα λόγια λέω τ' ουρανού. Ξέρω ωστόσο πώς του τα λέω ψέμματα. Πώς τ' αστέρια της Κάκιας μου είναι μονάχα θαμμένα με μπογιά χαρόνι και πώς τα μεξάκινα της φτερά δε φτερουγάνε. Απώ-πώ όμως που όλοι μασκώθηκαν κι' όλα είναι ψέμματα κοροϊδεύω τ' ουρανό. Μήπως κι' η Κάκια μου στα ψέμματα δεν έγινε Εύνοιαμένη του Λουδοβίκου; Μήπως κι' έγώ στα ψέμματα δεν έφτυσα αίμα;

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

— ...Άλλ' αλτός μόνον 51...

Μεταξύ μας

Θι ώ ν η ν Π α π π α. Απομάστε πολύ που δεν θυμάστε ποιός είναι αυτός ο ακύριος Τ ζ ο β ά ν ν ι (χειρόγραφα δημοσιεύματα και μή, καταστρέφονται) για να τον... συγχαρούμε που... αντιγράφει τόσο άσυνείδητα πεζογράφου-δα δημοσιεύοντα στην ίδια σελίδα της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας και τα στέλνει για δικά του. Φυσικά, εμείς δεν μπορούμε, όπως λέτε και σεις, να θυμάμαστε απέξω όλα δημοσιεύσαμε στην «Εβδομάδα» όλα αυτά τα χρόνια. Πάντως, σάς ευχαριστούμε που μας ειδοποιήσατε ότι το κομμάτι του ήταν αντιγραφή του δικού σας για να λάβουμε τα μέτρα μας. Χ ρ ή σ τ ο ν Δ α π έ ρ γ ο λ α ν. Καλό το «Μοιρολόι» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του. Το άλλο δεν μας ικανοποίησε. Μ ι χ ο ν. Δεν δημοσιεύουμε αυτονόητους στίχους στην «Σελίδα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας», σάς λέμε όμως την γνώμη μας για και την ζητάτε. Το δεύτερο και το τρίτο οκτάστιχο της «Εκπομπής» είναι αρκετά καλό, το πρώτο όμως είναι αδύνατο και θέλει δούλεμα για να διορθωθεί. Τα «Αίματα» επίσης καλώς, πλην του δεύτερου οκταστίχου που είναι λίγο ασυνάρτητο. Θ ε μ. Δ ε δ ο ύ σ η ν. Δυο-τρεις φράσεις καλές, αλλά στο σύνολο έχει πάλι το ελάττωμα του προηγούμενου σάς: διασπαστικό, αδούλευτο και γενικά χωρίς συνοχή. Μάθετε να διορθώνετε και να δουλεύετε αυτά που γράφετε. Ποτέ δεν μπορεί κάτι να είναι τέλει με το πρώτο. Δ. Κ. Β. 'Αθήνας. Πολύ πρωτόλειο το ποιηματάκι σας. 'Εντελώς παιδιάστικο. Μή διάζετε να δημοσιεύσετε. Γ. Π. Σ ι δ η ρ ό κ α σ τ ρ ο ν. Συμπαθητικό το «Μεθύσι», αλ-

λά με πολλές επαναλήψεις που το κάνουν φλύαρο. 'Ισως αν ήταν συντομότερο να δημοσιευόταν. Δ. Μ. 'Ο «αδιόλογος» σας καλογραμμένος αλλά το τέλος πολύ διασπαστικό και αδικαιολόγητο. 'Αν μπορείτε να του δώσετε κανένα άλλο τέλος πιο πιθανό, πιο ψυχολογημένο, ξαναστείλτε το μας. 'Αλλως, στείλτε μας τίποτα άλλο σε καινούριο θέμα. Γ ι ω ρ γ ο ν Κ α ρ α γ ι ω ρ γ ο ν. Χωρίς θέμα σχεδόν το πεζό σας και σε γλώσσα όχι πολύ στρωτή. Που και που σάς ξεφεύγουν καθαρευουσιάνικες εκφράσεις όπως «αίφνης, το σεληνόφως» κλπ. Μή διάζετε. Μ. Ν. Β. Συμπαθητικό το «Χαράς τραγουδι» όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Το θέμα κοινό και απλοϊκά γραμμένο. 'Η τεχνική του στίχου αρκετά επιτυχημένη. Σ τ α υ ρ ο ν Τ α μ π α χ έ α ν. Θα δημοσιεύσουμε τον «Αλήτη» αφαιρώντας μια-δυο περιττές φράσεις. Ε. Ζ α ν. Δυστυχώς, ο διάλογός σας δεν είναι δημοσιεύσιμος. Μέτριος και ως θέμα και ως έκφραση, εκτός από μερικές φράσεις αρκετά επιτυχημένες. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε θερμότατα. Τ ζ ο β ά ν ν ι α ν Δ α ρ α. 'Εγκρίνεται το «Σκοτεινιάζει» και θα δημοσιευθεί με μερικές τροποποιήσεις. Τα άλλα όχι. Το «Δεν είσαι έσύ» αρκετά καλά γραμμένο αλλά σε πολύ κοινό θέμα. Για τα συγχαρητήριά σας, ευχαριστούμε. Πραγματικά, όλοι οι αναγνώστες μας έμειναν ενθουσιασμένοι με την νέαν εμφάνιση του περιοδικού μας. Κ ω σ τ ή ν Χ λ ω ρ ό ν. 'Εχει ωριμμένα σημεία καλά, στο σύνολο είναι όμως μάλλον βαρύ και χωρίς αρκετή πλοκή και ενδιαφέρον στο θέμα ώστε να του διαθέσουμε τόσο χώρο. Για τις εύχες σας, ευχαριστούμε. ΖΑΝ. 'Οχι επιτυχημένα. Το «Τριαντάφυλλο» πολύ κοινότοπο. 'Η «Ζωή πλανεύτρα» άτεχνη. 'Υστερεί τόσο στο μέτρο όσο και στη ρίμα. Σχετικά καλύτερο το τρίτο τετράστι-

«Έβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517
'Εκδότης:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
(Θήρας 73)

'Αρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ
(Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΜΑΡΙΟΣ
ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
'Ετησία έσωτερικού δρ. 250
'Εξάμηνης » » 125
'Ετησία εξωτερικού Λίραι 1.10
» 'Αμερικικής Δολλάρια 6
Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

'Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
(Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
(Παπαστοράτου 10 Σ) μός 'Υμηττού)

Τα αποστέλλόμενα χειρόγραφα,
δημοσιεύσιμα και μη, δεν επι-
στρέφονται.

χο. Για τις εύχες σας ευχαριστούμε. Φ ω ρ ώ Κ α ρ α ν ι κ ο λ ά ο υ. 'Αδούλευτος έκέμη ο στίχος σας, ύστερεί στο μέτρο. Μή διάζετε να δημοσιεύσετε.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ, δι' όλας
τάς εργασίας. Μισθός Ικανοποιητι-
κός. Πληροφορίες παρά τη θυρωρή
της πολυκατοικίας, Σίνα 42.

'Εάν θέλετε να είσθε ωραία

χρησιμοποιείτε το βελούδινο, αιθέριο
και λεπτά άρωματισμένο κομπάκι Μύ-
στικουμ. Πρέπει όμως να το συνδυάζετε
με την πούδρα Μύστικουμ, σύμφωνα με τον
πίνακα του Scherk. Μόνον έτσι θ' αρέσετε πάν-
τοτε. 'Ο πίναξ του Σέρκ εύρίσκεται εις όλα τα
καταστήματα. Πούδρα Μύστικουμ σέ κουτιά των Δρ. 80.-
& 50.-. • Κομπάκι Μύστικουμ Δρ. 40.-. • 'Εναντι 3δρ. γραμμ.

ματσόσημου άποστέλλεται δείγμα
πούδρας & κομπάκι. Γεν. 'Αντ. Οίκος
Π. Ι. Μαγκριώτη, Νίκης 10, 'Αθήναι

**πούδρα
Mystikum**
ΚΟΜΠΑΚΤ ΜΥΣΤΙΚΟΥΜ (ROUGE)

Η Λοσιόν προσώπου Scherk ξανανώνει το
δέρμα, ώμορφύνει το πρόσωπο. Ζητήσατε
φιαλίδια των δρχ 35.-, 55.-, 90.-, και 175.-.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΩΡΑΣ

Οί άπαντήσεις μας διά ζητή-
ματα ύγιεινής και καλλωπισμού,
βασίζονται επί συμβουλών του
διακεκριμένου δερματολόγου Ια-
τρού της πόλεως μας κ. Γεωργ.
Μιχ. Λαδά ο όποιος δέχεται τούς
άποτεινομένους εις την «Εβδομά-
δα» άναγνώστας και άναγνώστρι-
ας, άπλώς δωρεάν, εις τό Ια-
τρείον του Σόλωνος 40, 11 — 1
και 5—7 πλην των Κυριακών.
Δι' ιδιαιτέρας (άπ' εθείας) ά-
παντήσεις καταβάλλεται εις τόν
κ. Λαδάν δικαίωμα δρχ. 50.

Χ α μ έ ν ο κ ο ρ ί τ σ ι. Το γρά-
μα σας, άτυχώς, δεν μπόρεσε να προλά-
βη τις σελίδες της αλληλογραφίας του
προηγούμενου τεύχους. Μην κάνετε όμως
έτσι και δεν είναι τα πράγματα τόσο τρα-
γικά. Πηγαίνετε άμέσως να βρήτε τόν
γιατρό μας κ. Λαδά (Σόλωνος 40, 11 —
1 και 5—7), και εκείνος θα σάς πη-
τί πρέπει να κάνετε. 'Από τη στήλη αυτή
δεν μπορούμε να σάς πούμε τίποτε. 'Εγχε-
τε εμπιστοσύνη σ' αυτόν. Θα σάς συμβουλεύ-
ση άπλώς δωρεάν, άρκεί να του δώσε-
τε τό ψευδώνυμό σας. 'Εμείς, τόν έχου-
με ήδη ειδοποιήσει σχετικώς. 'Αν ξέραμε την
διεύθυνσίν σας, θα σάς γράφαμε άμέσως.
Σ.Ο.Σ. Γιατί αυτό τό ψευδώνυμο; Δεν
υπάρχει και πόσος κίνδυνος, χρειάζεται
μόνον μια έπισταμένη μικροβιολογική έ-
ξέταση. Να πάτε λοιπόν στο ιατρείο του
και θα γίνη κι' αυτό. Μέχρι της μέρας
που θα βρήτε, τελεία ήσυχία. Για τό
πρόσωπο ήσαν στην συνταγή οι έξι
κρέμες: Για μέν πρό της πούδρας την
Βάνισιγλ. Χαράμ για δε την βραδυνη
Χρήση ή λιπαρά Χαράμ. 'Αν δεν θάρητε
χρήση άφου σάς έχουν κάνει τόσο κα-
λή γοργά άπ' εθείας στόν κ. Χ. Λήτον
λό γράφετε άπ' εθείας στόν κ. Χ. Λήτον
φαρμακοποιόν, Σταδίου 13 και θα σάς
τις στείλη άμέσως.
'Α φ η ρ η μ έ ν η ν Ε. 'Η συνταγή
μας που σάς έκανε καλό και την όποιαν
εχάσατε είναι ή έξης:

Huile d' amandes douces	50 gr
Cire blanche de melisse	12 »
Paraffine molle	12 »
Borax	1 »
Eau de roses	25 »
Huile de roses q. s. pour aromatiser.	

Τό άσπράδι του αυγού βεβαίως σάς έ-
κανε καλό αλλά πρέπει πάντοτε να τό
μεταχειρίζεσθε. Σάς ευχαριστούμε για
τά καλά σας λόγια και πάντα είμεθα
πρόθυμοι εις ό,τι δήποτε μάς χρειασθήτε.
Ε. Ε. Κ. 'Ε ν τ α υ θ α. Τό 'Ινοντο-
Ε. Λήτον είναι τελείως άβλαβές και ά-
ρην Λήτον είναι για τόν περιορισμό του
ποτελεσματικόν για τόν περιορισμό του
ιδρώτος της μασχάλης και για την κα-
τάπαυση της δυσοσμίας. Φάρμακα έστω
και έλάχιστα θλαβερά, ούδέποτε συνιστά
και έλαχιστα στήλη καθώς επίσης και μη
έπολύτως δοκιμασμένα. Προκειμένου πε-
ρι φαρμάκων και συνταγών τας άπαντή-
εις συντάσσει ο ίδιος ο κ. Λαδάς, ώστε
δεν έπρεπε να μέ ξαναρωτήσετε.

Ζ α ν ο ύ μ π α. Σάς ευχαριστούμε
θερμότατα για τά τόσα καλά λόγια σας
και για την έμπιστοσύνη σας. Με μεγάλη
εύχαριστηση γίνεται δεκτή ή έπιθυμία
σας. Θα σάς δεχθώ ο κ. Λαδάς άπλώς

δωρεάν, άρκεί να του πητε τό ψευδώνυ-
μό σας. Δέχεται: Σόλωνος 40, 11 — 1
και 51) 2—8. 'Εκτός της Κυριακής.

'Ε π α ρ χ ι ω τ ο π ο ύ λ α ν. Στην
άλλη άπάντησή μου σάς είχα γράψει
λεπτομερέστατα ότι οι κρέμες άπαγορεύ-
ονται άπαλύντως για τό λιπαρό δέρμα
σας. Σάς είχα γράψει δε δυο συνταγές.
την μια για να ελαττώση την λιπαρότη-
τα του δέρματός σας, την δε άλλη για
να την φοράτε πρό της πούδρας. 'Ωστε
τί μου ζητάτε πάλιν πληροφορίες για
την κολκρέμ; Για κ' άλλο ζήτημα ζη-
τήσατε πληροφορίες άπ' εθείας από τόν
γιατρό κ. Γ. Λαδάν (Σόλωνος 40) έσω-
κλείοντας μόνον 3δρχ. γραμματόση-
μο για την άπάντησή και γράφοντάς του
την πραγματική διεύθυνσίν σας.

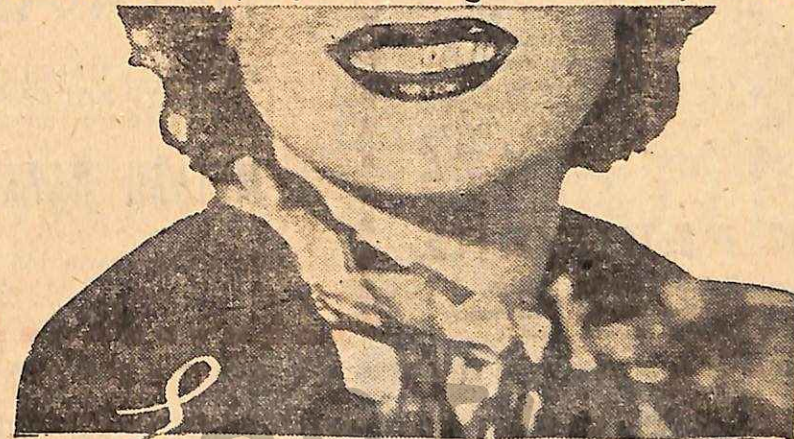
Λ ό ρ α. Την χρήση του αλκοόλ να
την σταματήσετε γιατί θα ξαρώσετε τό
δέρμα σας και θα τό γρηράσετε πρόωρα.
Να πλένεσθε με κρύο νερό κι' όχι με
χλιαρό γιατί αυτό αυξάνει την λιπαρότη-
τα και την γυαλάδα της επιδερμίδος. 'Α-
φου λοιπόν πλυθήτε τό πρωί καθώς και
τό βράδυ με κρύο νερό, σκουπισθήτε, να
περνάτε μ' ένα βαμβάκι δουτηγμένο στη
κάτωθι λοσιόν έλο σας τό πρόσωπο και
να τ' αφήνετε να στεγνώνη μόνο του,
δίχως να τό σκουπίζετε.

Alcool camphré	30 gr.
Tint de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	50 »

Δυο φορές την εβδομάδα να χρησιμο-

Κόκκινα λέπια στα χείλη.

Γιατί τό κραγιόν σας δεν στρώνει.

Ενός 10 ημερών

1220 έπιστολαί μάς ήλθαν βεβαιώνονσαι τα καλά αποτελέσματα.

Είχαμε ζητήσει από τις κυρίες, που χρησιμοποιούν τό κρα-
γιόν μας, να μάς άπαντήσουν κατά πόσον τό κραγιόν ΡΕΑ,
τό όποιον εις την κατασκευήν του ούδεμίαν σχέσηιν έχει με
τά κραγιόν του έμπορίου, τις Ικανοποιεί.

Και μάς άπαντούν όλες: «ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΕΣ»

'Ιδού γιατί τό κραγιόν ΡΕΑ θριαμβεύει: Τό νέον μας
σύστημα κατασκευής άποκλείει αύστηρώς την χρήσιν ύδατος
και γαλακτωμάτων, τά όποια ποτέ δεν είναι δυνατόν να
άποδώσουν σταθερόν χρώμα επί των χειλέων, τελείως έλα-
στικών. 'Η σύνθεσίς μας άνθίσταται όχι μόνον εις τόν άέρα,
άλλά και εις κάθε έπαφήν.

Χρησιμοποιείτε πάντοτε στα χείλη σας τό Κραγιόν ΡΕΑ,
διά να μη φθάνετε εις την κατάστασιν να είετε κόκκινα
λέπια επί των χειλέων σας.

Τό Κραγιόν ΡΕΑ, προϊόν της 'Αρωματοποιίας Cana,
εύρίσκεται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται
εις όλα τα καλά Καταστήματα.

ποιήτε αυγό. Την μὲν μίαν φοράν καλοχτυπημένο ασπράδι, την δὲ ἄλλην καλοχτυπημένο κροκό. Μετὰ 1)4 τῆς ὥρας νὰ τ' ἀφαιρῆτε μὲ θαμβάνι καὶ γλιαρὸ ἐξαιρετικῶς νερό. Μετὰ δέμηνην κούρα ξαναγράψτε μου. Κρέμες ἀπαγορεύονται.

Ἄ π ε λ π ι σ μ έ ν η ν έ α. Μοῦ φαίνεται ὅτι στήν προηγούμενη ἀπάντησή ἐξηγήθηκα ἀπολύτως καλά. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνο ὅτι ἀπὸ τυπογραφικὸ λάθος ἐγράφη ἀνὰ μὴν ξαναγράφεται, ἐνῶ πρόκειται περὶ τοῦ ἐναντίου: Δηλαδή μετὰ τὴν ἐκτέλεση τῶν δέκα ἐνέσεων Endofolliculine νὰ μᾶς ξαναγράψετε τὰ ἀποτελέσματα, καθὼς καὶ τὶς ἡμερομηνίες τῶν περιόδων ποὺ θὰ ἐμφανίζονται, ὅπως καὶ τὴν διάρκειά

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικοὺς, τελευταία μοντέλλα μὲ τὰς κάτωθι τιμὰς:

18	καρτ.	τὸ	ξένης	δρχ.	850
14	»	»	»	»	700
12	»	»	»	»	650
10	»	»	»	»	600
8	»	»	»	»	500
6	»	»	»	»	425

Ἀγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τελευταία καὶ ἡγνυμένη ἐπισκευὴ ὁρολογίων διὰ 3 ἐτη. Ἐξαιρετικὴ εἰδικότης διὰ ἐπισκευὰς ὁρολογίων ἀμερικανικῶν Γόλθαμ, Ἑλτς, Ἑλλινός, Ζενίθ, Ὁμέγα, Λονζίν. Ἐπίσης ἀφίχθησαν τὰ τελευταία μοντέλλα δι' ἀνδρικὰ δακτυλίδια Σμάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407
Παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν καὶ Πανεπιστημίου 50 Τηλέφωνον 20-441

Ξανθειά ἢ μελαχροινή

...τι καὶ ἂν εἴσθε, πρέπει νὰ εὑρετε τὸ κατάλληλον μέσο γιὰ τὴν σωστὴ περιποίησιν τῶν μαλλίων σας. Γι' αὐτὸ πρέπει ἡ ξανθειὰ νὰ χρησιμοποιεῖ τὸ Σαμποντόρ καὶ ἡ μελαχροινὴ τὸ Σαμπονζάν, τὸ μόνον Σαμπονζάν ποὺ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ ἀπόλυτα. Κάθε φάκελλος τοῦ Σαμπονζάν Τέτ-Νουάρ περιέχει τὸ ἀνάλογο "Σεβεκλά", τὸ ὁποῖον - μετὰ τὸ λού-

σιμο - ἀποστειρώνει, κρατῇ

τὶς σκᾶλες καὶ προσδίδει στὰ μαλλιά μίαν ἐξαιρετικὴ φυσικὴ γυαλάδα.

● Ὑπάρχει καὶ ὑγρὸ Σαμπονζάν συνδυασμένο μὲ τὸ "Σεβεκλά" γιὰ ξανθὰ

καὶ γιὰ σκούρα μαλλιά. Ὑγιεινὴ καὶ οἰκονομικὴ περιποίησις τῶν μαλλίων. ● Φιάλη Δρχ. 80 καὶ 50

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ
avec cheveclat

ΓΕΝΙΚΟΣ ἈΝΤΙΠΟΙΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΤΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ - ΝΙΚΗΣ 10 - ΤΗΛ. 25-739

ναὶ λιγὰκι δύσκολα μάλιστα δὲ ἀφοῦ ἔχετε πληθύνει τὸ κακὸ μὲ τὴν χρῆσιν διαφόρων ἀποφιλωτικῶν ἀλοιφῶν. Ἡ πομπὰ θραδείας ἐνεργείας ἐπιδρᾷ μόνον στὶς τρίχες τοῦ προσώπου. Γιὰ τὶς τρίχες τοῦ σώματος, δὲν κάμνει τίποτε. Φαντάζομαι ὅτι δὲν θὰ παραστή ἀνάγκη καὶ νέων λεπτομερειῶν, παρὰ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐνέσεων.

ΛΟΡΑ

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβῆς ἐργοστασίου μας

"Ο,τι νέον εἰς σχέδιον

Τραπεζαρία Ρυθμὸν Ἐπιπλώσεις γραφείων

Κρεβατοκάμαρα Κομψότητα Σαλόνια

Γραμμὴν

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ἈΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Ξυλουργικὴ βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34-ΛΟΥΙΖΗΣ ΡΙΑΝ-ΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).
Τηλέφωνα Γραφείου 26.080. Ἐργοστασίου: 26.030

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ - ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

Ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέσεις μας ἐξασφαλίζετε τὰ συμφέροντά σας.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ὁ παθολόγος ἱατρός μας δέχεται τοὺς ἀναγνώστας ποὺ τοῦ στέλλει ἡ «Εβδομάς» εἰς τὸ ἱατρεῖον του, Μιλιτιάδου 11, καθημερινῶς, πλὴν τῶν Κυριακῶν, ἀπὸ τὰς 5 — 7 μ.μ. — Ζητήσατε τὸν ἱατρὸν τῆς «Εβδομάδος»!

Ἄ π ε λ π ι σ μ έ ν ο ν. Ἐχετε ὕπνιν σας ὅτι παρεξηγήσατε τὰ γραφόμενά μου, γιατί θυμοῦμαι καλά ὅτι ποτὲ δὲν σᾶς ἔγραψα αὐτὰ τὰ ὁποῖα γράφετε. Ἄν ἔγραψα νὰ πάρετε Ἀρεγκὸν καὶ ὄχι Οὐροτροπίνη δὲν ἐννοοῦσα ὅτι ὀντως δὲν εἶχατε τὸ νόσημα ποὺ σᾶς εἶπε ὁ γιατρός σας, ὁ ὁποῖος δὲν φαίνεται νὰ ἔχη ἄδικο, ὅπως τοῦλάχιστο φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐκκρίματος. Γιατί μπορεῖ νὰ μὴν βγῇκε θετικὸ ἀλλὰ ἔχει τόσα ἄλλα, ὥστε δὲν δικαιολογεῖται ἡ ὑπαρξίς του χωρὶς νὰ προῦπῃρε μίαν θλάβη. Μόνον τότε δικαιολογούνται αὐτὰ τὰ ὁποῖα γράφει ἡ μικροβιολογικὴ ἐκθεσίς, ὅσο δὲ γιὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἰζήματος τῶν οὐρῶν εἶναι τόσο δύσκολο νὰ βρεθῇ, καὶ χρειάζεται τέτοιο φάρμακον τῶν νημάτων ὥστε μοναχὰ διὰ οὐρήσῃ κανεὶς μὴν μπορῇ στὸ μικροβιολόγο μὴν νὰ ἔχη κάποια ἄλγιστα ἢ ἐξέτασις. Ἐχετε ἀκόμη ὕπνιν σας ὅτι ἂν ἐξακολουθῆτε νὰ ἀκούτε τὸ φαρμακοποιὸ τῆς συνοικίας σας, ὁ ἀναγκασθῆτε ὅστερ' ἀπὸ λίγο ἀντὶ τοῦ ψευδωνύμου Ἀπελπισμένον νὰ γράψετε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἄλλο. Τέλος, ἔχω νὰ σᾶς συστήσω καὶ αὐτό: Ἐλᾶτε νὰ με βρῆτε στὸ ἱατρεῖο μου τὶς ὥρες ποὺ βρίσκομαι αὐτοῦ καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἐξετάσω καὶ νὰ λυθῇ ὁ γόργιος δεσμός, γιατί τέτοιο τὸ ἔχετε κάμει τὸ ζήτημά σας. Ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ δὲν θὰ σᾶς κοστῇ τίποτε.

Ἄ ν τ ί ν ο ο ν. Ἡ κατάστασίς σας δὲν εἶναι παθολογική. Πάρτε τὸ κατωτέρω φάρμακον καὶ νᾶσθε ἀπολύτως βέβαιος ὅτι σὲ λίγο διάστημα θὰ θεραπευθῆτε. Τὸ φάρμακον ποὺ σᾶς γράφω εἶναι σταγόνες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ παίρνετε 30 τὸ πρωὶ καὶ 30 τὸ βράδυ. Ἀκόμη σᾶς δίνω καὶ κάτι σκονάκια, ποὺ θὰ παίρνετε ἓνα κάθε βράδυ, μιστὴ ὥρα πρὸ τοῦ ὕπνου. Τρίτον δὲ, θὰ κάμετε μερικὰς ἐνέσεις στρουχίνης τῶν 0,002 καθ' ἡμέραν, ἐν ὅλῳ 20. Μετὰ δέκα μέρες θὰ κάμετε ἡμέραν παρ' ἡμέραν μίαν ἐνέση Ὑοχιμδίνης Σπίγ-εελ. Καὶ τέλος κάθε πρωὶ ἓνα ντούς.

Σταγόνες:

Teint de Valeriane 30 gr.
Lupuline 0,25

Σκονάκια:

Bromure de camphre 0,15
Pour 1 paquet No 20

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος - ἱατρός

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ

ΙΩΑΝ ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσις. Ἐξέτασται καὶ δι' ἀντὶ τὸν Εἰδικὸν Ἀκαδημίας καὶ ἱατρικῆς κράτους 19 6

MASCARADE

un parfum jeune et gai!

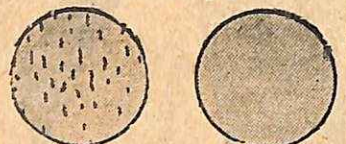
L. T. PIVER
PARIS

ΑΙ νεώτεροι βιολογικοί έ-
ρευναι επί της

αίτιας της τριχοπτώσεως

απέδειξαν ότι μικροσκοπι-
κά μικρά μυκητοειδή παρά-
σιτα επί των μαλλιών και
των ριζών αυτών, είναι η
αίτια της πιτυρίδας, της
τριχοπτώσεως και της ένο-
χλητικής φαγούρας της κε-
φαλής. Η «Τριλυζίν» έξο-
λοθρεύει με εξησφαλισμέ-
νην έπιτυχίαν τὰ παράσι-
τα αυτά.

Ίδου ή έπιστημονική
απόδειξις:

Μυκητοειδή
σπέρματα πα-
ρασίτων εις το
δόμα της κε-
φαλής, από της
χρήσεως της
«Τριλυζίν».

Η κατάσταση
του ίδιου δερ-
ματος μετά την
χρήσιν της
«Τριλυζίν».
Οι μύκητες εξη-
σάνθησαν.

Η
Τριλυζίν

έπενεργούσα επί της αίτιας της
τριχοπτώσεως
έξαλείφει την πιτυρίδα
σταματά την τριχόπτωσην
κάμει νά ξαναφυτρώσουν
νέα μαλλιά.

Ζητήσατε παρά του Γεν. Αντι-
προσώπου Κώστα Νικολαΐδη, Άλ-
καίου 1, Άθήνας (τηλ. 22-166)
νά σάς αποσταλή δωρεάν ή είκο-
νογραφημένη έπιστημονική βιβλι-
ογραφία της «ΤΡΙΛΥΖΙΝ»

*Η υγρία αυλή δεν έχει
πολύ καιρό νά διαδέσθῃ
διὰ τὸν ἑαυτὸν της.*

Όλην την ήμέραν εργάζεται εις τὸ γραφεῖον καὶ τὸ βράδυ
ἔχει νά εκπληρώσῃ τὰς κοινωνικὰς της ὑποχρεώσεις.

Οὐδέποτε ὅμως παρατηρεῖ κανεὶς εἰς αὐτὴν κοῦραϊν· ἐμ-
φανίζεται πάντοτε περιποιημένη καὶ δροσερά. Ἡ κρέμα
NIVEA διατηρεῖ τὸ πρόσωπόν της τόσον νεανικόν καὶ τὸ
δέρμα τεντωμένον καὶ βελούδινο.

Ἐμπιστεύεται εἰς τὴν NIVEA, τὴν ὁποῖαν ἀπλώνει εἰς
λεπτὸν στρώμα ἐπὶ τοῦ δέρματος καὶ με ἐλαφρὰν ἐντριβὴν
κάνει νά εἰσχωρήσῃ εἰς τοὺς πόρους.

Ἔτσι μὲν ἀκόμη καὶ ἡ ἐργαζομένη γυναῖκα, με σωστῇ
περιποίησιν τοῦ δέρματος με κρέμα NIVEA τὸ βράδυ, νά
ἐμφανίζεται δροσερά καὶ περιποιημένη.

Πωλεῖται εἰς
ἐκ τὰ φαρμακεία
καὶ μυστοπωλεία.

**NIVEA
CREME**

Τὸ μικρὸν κυτίον δραχ.
8.50, τὸ μεσαῖον δραχ.
15, τὸ μεγάλον δραχ. 30.

Μία υαλή συμβουλή

στηθήτε ποὺ ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλήν μου. Καίτοι ἡ Χλωροδόντ ἔχει μεγίστην καθαριστικὴν
δύναμιν δὲν πειράζει τὸ πολὺτιμον ὀδοντοσμάλτον, διότι τὰ καθαριστικὰ μέρη εἶναι μαλακώτερα ἀπὸ
τὸ ὀδοντοσμάλτον. Μία δοκιμὴ πείθει. Χλωροδόντ, ἀφρίζουσα ἢ μὴ ἀφρίζουσα· καὶ αἱ δύο εἶναι καλαί.

Οδοντόπαστα - Χλωροδόντ

Η ΚΑΛΤΣΑ ΑΠΟ ΖΩΪΚΗΝ ΜΕΤΑΞΑΝ

150

MARQUE DÉPOSÉE

Εἶνε διαφανὴς καὶ ἐξαιρετικῶς στε-
ρεά, διότι εἶνε κατασκευῆς τῶν ἐργο-
στασίων

ELBEO

Πωλεῖται μόνον πρὸς δρχ. 150
Τιμὴ ἀπολύτως ὀρισμένη

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

Μητροπόλεως 44 Β.